

Biblioteka

ANTOLOGIJA

ZBORNIK POEZIJE STOPAMA ALEKSE ŠANTIĆA
Grupa autora

Izdavač:

Kreativna radionica Balkan

Za izdavača:

Stevan Krstec

Redakcijski kolegijum:

Marina Đenadić, Dragana Popović, Tijana Krstec,
Snežana Samčević Cvetkoski, Stevan Krstec

Lektor:

Marina Đenadić

Dizajn korice:

Zvonimir Stanković

Dizajn teksta:

Vesna Petrinović

Marketing:

www.krbalkan.rs

Štampa:

SZGR Jovan

ISBN 978-86-6403-017-5

Tiraž:

300

*Zbornik poezije
stopama
Alekse Šantića*

Beograd
2015.

ДРАГИ ПРИЈАТЕЉИ,

Расписивањем конкурса за Зборник у част великог песника под називом „Стопама Алексе Шантића” још једном смо желели да потврдимо да лепа писана реч не познаје границе, нити се њима руководи, нити се обазире на њих, већ повезује и зближава, што смо и овим Зборником доказали.

На конкурс су учествовали песници који пишу на: српском, хрватском, босанском и црногорском језику, пишући по сопственом избору – ћирилицом или латиницом; из региона и дела дијаспоре.

Уз све недаће и препреке на које је осуђена данашња култура и књижевност, овај Зборник је „угледао светлост дана” на наше велико задовољство. Поносни смо на све ауторе, али и на целокупан креативни тим, који се супроставио и одолео свим притисцима и нападима.

Од свега најтеже је падало неосновано омаловажавање и неистините претпоставке о степену (не)квалитета овог Зборника, као да је могуће пронаћи преко 200 аутора уједначеног квалитета.

Но, све то је иза нас, те се не треба обазирати. Битније је питање пут који је пред нама, на који смо кренули Шантићевим стопама, ми (не)достојни. Размишљање да ли смо адекватно одговорили на овај задатак нас наводи на веома компликоване феномене који су део савременог друштва. Сама Шантићева поезика је веома комплексна

и разнолика, писао је различите врсте песама, што је отворило могућност широког тематског дијапазона.

Много тога се променило од Шантићевог времена до данас. Данас се социјална песма тиче глобалних проблема, родољубива уске територије са које се потиче, љубавна самог тренутка; расправе о квалитету дела не воде се у часописима, већ на интернету и друштвеним мрежама – све су то чињенице које се не могу занемарити и питање, када се све оне узму у обзир, колико се са свима њима, заиста може остати веран Шантићу?

А можда је и ово питање анахроно?

Једно је сигурно, песме из овог Зборника су артефакт, одговор из савремене перспективе, на стихове који су писани пре готово једног века, али и потврда да се традиција не заборавља и поштује.

О њиховом квалитету и одјеку нека суде читаоци и време...

А ми, ми Вам желимо добро здравље, срећу и велику инспирацију уз:

Остајте овде! –

На путу на коме се лепом писаном речју спаја.

Ваша

Креативна радионица Балкан

NASUŠNA POTREBA

Jutarnjim dodirod sunca budim se
i osećam potrebu da iz kreveta što pre iskočim,
da zgrabim dan (carpe diem!)
i u perfekciju njegovu bosonoga uskočim
prvim jutarnjim korakom kojim kročim.

Nije zločin raširenih ruku dočekivati sunce
i kititi se njegovim blagotvornim sjajem,
izlascima, zalascima, ostajanjem,
radovati se njegovom početku, i kraju,
nijansama žute, narandžaste i crvene, u zavtitlaju.

Ta svetlost uliva nadu kada ti najviše treba,
putuje tako daleko jer zna da ti je nasušna potreba,
da se njenom toplinom hraniš
pa zahvalnost, makar usputnu, ovako u pesmi,
ne smeš da zaboraviš.

Dizaće mnogima raspoloženjâ,
pomagati da u lavirintu životnom bolje se snađu,
tapšati mnoga ramena,
lepu reč zauzvrat za nju da nađu
i trajaće zadugo to dvojtvo
podizujući novu građu, slatku, slađu.

Biće još tamnih senki
i smenjivanje se dobro i loše,
uzdignute glave ne sme se dogoditi
da nam se životi opustoše,
ne dajmo nemirima da nas kao ličnosti ruše,
neka nam sunce uvek bude posred duše.

Držim palčeve za veliku ljubav između odabrano dvoje,
za zanemarivanje šta je tvoje, a šta moje,
za nestajanje tuge u dečjem napuštenom oku,
za raščišćen životni put, bistru vodu u potoku,
miris odabrane zemlje bez memle.

Jezdićemo od nemila do nedraga, graditi, paliti,
kititi, rušiti, sastavljati, rastavljati, migoljiti se, opirati,
do sudnjeg časa ne sme se stati,
moramo uspešno gajiti životne vlati
i tako u pravičnoj reči i delu opstajati.

Prvim dodirod sunca zato se radosno budim
i osećam potrebu da iz kreveta smesta iskočim,
da prigrabim dan za sebe i druge (carpe diem!)
i u perfekciju njegovu bosonoga uskočim
jutarnjim žustrim korakom na koji ličim.

PLUS DVA

Tek dva stepena iznad nule u vazduhu,
a u srcu i te kako gori od topline,
ne ruši se svet, kad poglede ne privlačiš više,
tu su srce, i olovka, da se iskreno o tome piše.

Ne greje jednako ni svaka sunčeva zraka,
i tu od toplog do hladnog ima pomaka,
ni ljubav svačija ista nije,
pojedinačno sopstvenu tajnu u sebi krije.

Plus dva iznad nule u vazduhu, a u srcu milina od topline,
kao da stalno pucketa vatra u kaminu,
založena da isprati stare dogodovštine
i dočeka u svoja nedra, radosno, ostale domaćine.

Zagrljeni par godine zajedništva mnoge broji,
ali početak i kraj, još uvek, ne želi u jedno da spoji,
nove godine još namerava da slavi,
dvocifreni brojevi su za to pravi.

Ne brine par za nisku temperaturu vazduha,
naučio je u životu na mnoge gore stvari,
sad ništa striktno ne prihvata srcu,
niti zdravo, za gotovo mari.

Ne može srce da se zabravi
pa da ne prima šta se u njega sliva,
mora da podnese i radosti i boli,
a sve to skupa sadrži život nasušni, goli.

TORTURA IDEALA

Olakšanje, odsustvom bezrazložnog straha potkrepljeno,
najlepše segmente druženja nudi,
u stranu stavlja prljave tajne,
bogovi nismo, ipak smo samo sićušni ljudi.

Najbolje oružje ljubav se zove,
nevažno da li izlazi iz kuhinje tvoje,
ili malene moje,
najvažnije je da nosi transparentne boje.

Necenzurisana osećanjâ,
bogatstvo izlazâ, dobrih utisakâ,
uz poverenjâ, ushićenjâ, grljenjâ,
mesto gde su previranjâ dovedena do izluđenja.

A mimo tog našeg, zaštićenog sveta,
može i poplava otpora da biva,
samo slegnemo natovarenim ramenima
i ništa se ne menja, značajno drugačije se ne sniva.

Razumem ljude kojima su osećanjâ pohabana,
poraze neka za sobom ostave,
torturu sopstvenih idealâ, kobne udarce,
okršaje, jer život ni za koga, ni na momenat, ne staje.

Danas će sutra juče da se zove,
i posledice pogrešnog u nove prelaze dane,
spustimo loptu,
ljubavi ne nalazimo mane.

U potrazi za srećom, mnogo je pogaženih idealâ,
progutanih knedli, očiju suznih zbog očaja,
izdigni se nad svim nastalim preprekama,
a đavo neka u bajkama ostane da spava.

Nije dobro biti čovek sa više licâ
jer ti onda za život nije dovoljna samo jedna priča,
i to te može dovesti do ambisâ,
razilaženjâ, kao u ružnom snu dubokih ogrebotinâ.

Život je dugotrajna pešačka tura,
i ne valja kad je događajima štura,
nekad je čvrsta, utabana, pràva,
a nekad se, bogami, i ljulja.

Reka razdora obitava unutar mnogih glavâ,
ali je najlepše čuti da dve strane u sukobu
povlače svoja naoružanjâ, radi poravnjanja,
i okreću se lepoti, a ne gordosti i grehoti.

НЕДОСТИЖНИ ХОРИЗОНТИ

Сањам те како стојиш на литици...
Под тобом голет и стрме падине...
Да ли се свима прошире видици,
на обронцима Мртве планине?

Облаци прате сва твоја скитања...
Да л' ходаш право ил' си се сагла...
И ноћну тмину... И нова свитања...
И дане које прождире магла...

Фазани прхну из шибља, из траве...
Да л' ти је тежак планинарски ранац?
Корачаш нежно да не будиш мраве...
Где год да одеш свуда си странац...

И док те пратим, мислима одлутам...
По стази тражим малена стопала...
Гранчице ломим... Шутнем облутак...
И не знам зашто си ми се допала...

Једном ћу пасти са неке стене...
Враг ће ме најзад на зло навести...
Страдаћу лако због туђе жене,
што ће ме својим шармом завести...

А ти ћеш ићи у нове страсти...
Опчиниће те и тад панорама...
Само ће неки сетни фантасти
певати тужну песму о нама...

ДЕСИ ЛИ СЕ НЕЛАГОЂЕ

У том трену све је близу,
што на леђима ми почива
са најдражим пртљагом –
прегрштом збуњених успомена.

Савест ми чиста
и траје кроз дамар тај,
дишем на рану,
нова читања.

У недохват вида
ничу ми слике из главе,
да их руком дохватим,
да их туђи језици не оскрнавe.

Износим душу на пазар,
деси ли се nelaгође,
тиче се свих нас,
не продајем је.

Узимам да пишем,
враћам се себи,
деси ли се nelaгође
ту смо сами – песма и ја.

мр Милан С. Косовић

ЗА СВЕ НЕНАПИСАНЕ ПЕСМЕ

Кад помешаш тајно
све потоке по свету,
тамо где Сунце сија и ноћу,
испод куће у којој живим,
протиче река.

Ако успем да запатим неке,
сасвим своје приче,
нека личе на лицидерско срце,
помешаћу боје и њима исписати
шарене речи, које на песму личе.

Ставим на папир
и оно што се не сме,
наздрављам још једном стиху,
ништа не може реком утећи,
тамо где Сунце сија и ноћу,
ненаписана песма све ће рећи.

IZVINI

Moja si.
Ruke ti uronjene u granje.
Do laktova poderana nadanjâ, iz nehata.
Sećanje rasparalo usnu.
Napukao grimizni nar.
Rimuješ bajalice pod čelom.
Aveti ucveljeno žvaću tvoj dan.
Mrmljaš naprečac naučenu molitvu,
teskoba čekanja otkida ti minute i sate.
Na svaki trzaj usne u osmeh,
poviješ leđa i ispružiš dlanove.
Čekaš na reč, reč vekovima neizgovaranu...
Gordo ćutanu, tvrdoglavo tupu...
Jedno nevažno „Izvini”.
Blude ti oči u čamotinji ovoga mraka...
A ja snivam da me dozivaš...
Kroz prepreke zidova, betona, krovova, trgova,
nestalih gradova...
s neke iznajmljene litice,
tvoje izvidnice,
nekog, samo tvog svratišta.
Grubi, dupli štepovi po licu popucali,
Istruleo konac od slanog bremena.

Moja si.
Pore na telu, bolne ti na pogled,
dodir ne razaznaju.
Kрпиš daljinu za potiljak neba.
Vezuješ u čvorove oblake.
Pedalj neba paučinast sanjaš samo za sebe...
Ćošak sveta siguran, kao utočište za sve izgubljeno,
skrovište za ono malo tebe, što je zverima preteklo.
Moja si.
Po bolu te poznam.
Ne podaj se strahu, da ti bilo raskrvari,
telo ugnjili i pomuti um!
Ne plaši se.
Ja sam tu da bih tvoju misao, svojom mišlju sledila
i reči rastrzane,
u krilo skupila, u klupko smotala i čvor svezala.
Zanavek.
Ne boj se!

Moja si. Raspolućena ja.
Jednu od nas dve, već vekovima razjedanu,
aveti prošlosti će ubiti.
Neka to budem ja.
Ti diši za obe... Nesreću ne upijaj.
Čekam na ishod... Bez bežanja, borbe i povlačenja.
Čekam na ishod, spokojna.

Moja si.
Dajem život za tvoj, svesno.
Zaspaću ubrzo, osećam... bez buđenja.
Izvini.

IME KOJE ĆUTI

Ti si moj kamen spoticanja.
Uže upleteno mi oko stopala i struka.
Ja bih da obgrlim neka tuđa ramena.
Da mi se prsti sa nepoznatim nekim dlanovima spoje.
Da sa nekim, još samo jednom, budem i ja dvoje.

Ali vaskrsla misao o tebi me saplete
i klupko bola, kukavički svijano u grudima,
izda me ponovo
i baci na kolena,
uvek pred tvoje nedosanjane stope.

Ti si moj gorak uzdah u ustima, koji ućutkam.
Nikada teža suza, koju progutam.
Ti imaš Ime koje se ćuti.

Ti si moj purpur što u crno uranja
i u samotnu sivu se razliva.
Ti si moja tačka i tri tačke, moja zapeta...
Bez tebe je moja pesma nema.

Ti si lice koje mi sva druga licâ zamuti.
Moja tuga i nedostajanje.
Tebe bih samo da dišem.

Ti si moje „Ne poželi tuđe”,
moje „Čuvaj se tamo”,
moje „Draga si mi, znaš”.
i poljubac u čelo.

Ti si moj nemir koji mi kapke sramno ušiva za pod...
Moja želja, pa ti umesto usana
obraz podmećem da ga ljubiš...
Na ramenu još čuvam obrise tvog lica
i utekloj suzi na usni, ne dam da kane.

U očima mojim živiš,
pa mi je pogled mekši, blaži
i vlažne trepavice pod senom čela stisnem,
a tanka bora na čelo utisne
još jednog dana što prolazi,
jedak i titrav bol.

Ti si moj kamen spoticanja.
Da mogu da ljubim,
tebe bih celivala.
Ti si moje sve što sam volela...
I Ime koje se ćuti.

И ТАЧКА

И ређам речи на папир.
Као да се туђа, несигурна рука снебива,
са том срамотном празнином се поиграва.
А речи?
Тешко их спутати... Касно упристојити.
Мале напасти, балаве и недорасле.
Отресам их са руке и рукава. Са крагне ми висе.
Грубо их с висине бацам, да се болно угрувају.
Да помодре.
Давим их. Продрумсам. С језика испљунем.
Прецртам. Шкрабам.
Трепавице ми уврћу у чворове.
Играју се жмурке иза мога уха.

Ломе зубе о моје вилице.
Плаше ме великим словом!
Чуј?!... Па ја од своје утробе не стрепим.
Угурам их у заграде. Алаве, прождеру ми три тачке.
А намерно тачке заборављам.
Упитнике ређам кô тарабе.
Гурам запете, где им место није.
Гризу ме, гребу, чупају.
Фркћу, реже, псују.
Глуве и непослушне. Отимају се. Бране.
Самогласници вриште!

Кидају ми месо са усана. Милости немају.
Па их цепам. Растављам. Раздвајам.
Намерно слова заборављам.
Накапљем их вином, па опијене ћуте.
Ишкрабам. Подерем сваку реч на ситно слово.
Жао ми.
Па их крпим. Лепим. Додајем слокове.
Видам. Над њима ридам.
Склапам их. Спајам.
Ушивам. Крпим. Фирцам.
Дупле штепове стављам.
Укрштене, да не крене по злу.
Неке украсне бодове смишљам...
Нежно, да не крваре, да ми не умиру.
Фале комади!
Фали парчад, баш оних у којима љубав снивам...
Нека.
Спустим пољубац меко на те празнине
што цвиле и очајем зјапе.
А онда пљунем на све!
Згужвам. Без кајања, бацим.
Па узмем. Сажваћем их. И прогутам.
Али памтим!
Мој вољени усуд...
Речи моје те неће убити...
Али те неће волети и неће те штедети.
Њима те могу спутати, ућуткати, сатрти и везати...
Да ти у сивилу док копниш,
удисај не буде ваздух, него бол.
И тачка!

ТИ И ЈА КАО АЛЕКСА И ЕМИНА

У башчи пуној ђула и јасмина,
док сунце тоне при заласку своме
и благе зраке у нитима сипа
по каменом залеђу мостарскоме...

Ти и ја, скривени у биља лавиринту,
поново причу живимо љубавну,
к'о Алексину и Еминину, славну.

И мада немам свилене димије,
нити срмено везено јелече
и кондир у ком се вода из шадрвана точи...
Јасмина цветови бели ми у коси,
цветови којима ме кити Твоја рука,
док друга шета око мога струка.

А ни Ти немаш фес од чоје на глави,
нити одело по тадашњој европској моди.
Ниси ни песник, још мање романтик,
Твоја се памет компијутером води.

Кад срца кипе, а тела нам трну,
у очима нам ватре запаљене.
Куцнуо час је љубав да се каже
и устрептала страст да се покаже.

Да пољупцем Ти усне благосиљам,
и свој дах спојим с уздисајем Твојим.
Да шапатам Ти кажем да Те волим,
ни сама не знам колико, ни зашто.

Знамо се кратко,
ал' ово је јако, помамно и слатко
као медовина или чаша вина.

Ово што нагло, изненадно ниче,
слику живота измени у трену,
кад човек сретне досуђену жену,
а жена нађе вољеног човека.
Ово је сусрет вредан људског века!

СРБИЈА ЈЕ МОЈА ЗЕМЉА

Да ли има земље лепше
од Србије наше равне?
Од Косова, па до Срема,
историје наше славне.

Где најлепше цвета цвеће?
Где се чује глас сељака?
Мајка спрема свежу питу,
а у школу шаље ђака.

А у зору кад се Сунце
из облака плавог јави,
дан почиње са осмехом
на ливади и у трави.

Не питај ме зашто волим
у Србији све што дише.
Зашто сањам фамилију,
ветрове и хладне кише?

Зашто тражим пријатеље,
топлу реч и драгог друга?
Мене често обузима
тиха сета, бол и туга.

Отићи ћу у Београд
да пронађем мир и срећу.
Са Авале да посматрам
реке што ка ушћу крећу.

ЕРО

Земљи припет каменом жедним,
са Сунцем на затиљку,
и трном у срцу,
на гумну позлаћеном,
жуљевитим рукама Еро узде стеже.

Запара уздух пријечи,
цурком цуре грашке зноја,
на звиздану дана испијеног
Сунце бразде челом рише,
док Еро куне судбу клету.

Ал' с јесени, када сјеме плодом сине
и сепети на самару зашкрипе,
тад весељу краја нема,
букаром се вино пије,
а из Ере ганга крене.

А када ведрином ноћи,
рој звијезда затрепери
и мјесечина обзорје посребри,
под крововима двора каменитих,
испотиха, молитва се збори,
то се Еро Богу моли.

ПЕСМА

Кад бих могао поређати стих,
непрегледно класје у пољу,
што сво жубори и пада у њих,
златна круна на престолу.

Да нанижем бисерне гласе,
у јединствену песму и пој,
стављајућ' тако на духовне тасе,
срце, мисао, хтења и зној.

Бесмртан станем,
мермерно хладан – горда планина,
као суза, кад канем,
да, остаје бездана празнина.

Доћи ћу тако и теби,
кроз већења лишћа и младости.
Никада умрла не би,
моја музо и радости!

ОКРШАЈ

Дете у мени презрело је човека,
који сам постао, на прузи одрастања.
У мени раскол кô између два века,
супростављене силе, збиље и маштања.

Дете збори:

„Где је побуна коју си носио,
љубав према свему што видиш и чујеш?
Сузама туге срећи пркосио,
наду од незнађа знао да кујеш?”

Човек одговара:

„Тешко је бунџија бити, кад се пород има,
волети свет, неправду што рига,
сузе се моје, сад чине немоћнима,
ковачница нестала у беспућу брига!”

Дете каже:

„Зар ниси мрзео изговоре, клицу лицемерја,
поредак друштва осуђивао презиром?
Од дрвета вазда издвајао иверја?
Несрећнима врата отварао широм?”

Човек у срџби гори:

„Лако је безбрижан бити у незнању,
сањати у покрету, занесен при лету,
врат добровољно држати на пању,
не знајућ` за властиту Ахилову пету!”

„Лако је судити жртви околности,
уљуљан у младост и идеализам,
лупати калупе, кидати покорности,
голобрад јуришати на деспотизам.”

Дете мирно певуши:

„Ако је лако, хајд` онда – опет из гнезда,
чојствен и јунаштвен, дигнута чела,
ниси до краја угасла звезда,
има те још испод вела.”

„Воли опет, срџа чиста,
буди светлост, музика свог штима,
ми смо једно, особа иста,
у теби још негдашње доброте има.”

Човек, разочарано:

„Та доброта ме слама кô прут,
сенку ми беде стави за врат,
клопке и раскршћâ простра на пут!
Дечаче, више ниси мој брат!”

„Иди од мене, само си сећање,
заблуда да све иде заслугом, правом.
Није битно ко сеје, но ко жање!
Не мислим срцем – сад мислим главом!”

Наставља се недогледна битка,
вербални окршај унутрашњих титанâ,
свака реч све мање је читка,
свака мисао разјапљена рана...

РАТ

Диже се магла, израњају телеса.
црева и уди расути по сцени.
Лешинари круже, приказ од плеса,
све је жртва, поклоници њени.

Мртве неће бројат'. Руком одмахујућ',
новине жутих дуванских листа.
Ненасловљени погинули, не хајућ'
где ће медаља, коме ће биста.

Суза мајке, леди при сећању,
дане мира што лудило смени.
Дроњава сирочад само ће да жању,
сукобе, жртве, мржњом дојени.

Наставиће, точак историје да таре,
све док се задњи не ухвате за гуше.
Очистиће природа, кроз њене пожаре,
ову доб човечју, под ознаком суше.

RUŽA

O, prelepa ružo!
Zašto spavaš dubokim snom?
Ti, tako mlada, nevina i čedna?
Zanesen tvojom nebeskom lepotom,
poželeh i ja da postanem ruža,
da dotaknem tvoje latice,
no zaboravih na tvog zaštitnika.
Žudnja beše jača od bola,
nevinost tvoja me opila,
zabivši osvetnički trn duboko u moju kožu.
Nedužne kapi krvi moje padaše lagano,
dok si ti otvarala latice svoje.
Bio sam živ,
al' čeznuvši za tobom
i ja upadoh u dubok san.

Svakom novom pesmom se rađam,
ali još uvek nema zaraznih tonova one blage melodije,
ni tvog mokrog oka u prolećnom dahu.

Tražim, osluškujem, smejem se i okrećem.
Izgleda da sam pogrešio, kada sam rešio,
da se divlje otrgnem i pobegnem.

Dragim mirisom se pojavljuješ u polusnu.
Pomiluješ i ogrebeš;
nasmeješ se, pa zaplačeš.

Volja i ja smo sestra i brat –
jedno drugom čuvamo leđa.
Ti si još uvek ono isto proleće,
samo malo lukavija –
nadam se da te to ne vređa.

KOTORSKI KROVOVI

Krovovi i kampaneli
šufiti
portići
tineli
tiple
baladuri
pergole
za carstvo mačaka koje vas vole,
kratko rađanje i umiranje
pod krovovima života plet,
da ostanete kao zlatni braćolet
Sveti Nikola
Blažena Ozana
bude vas zvona noći i dana
Sveti vam Tripun čuva
golublji let.
Krovovi kotorski
od zlata braćolet.

Kada se otpuči kolana dana,
i s niske uteknu starinske perle,
pa dobijete nove kolure i mjere,
tad molim zvono s Gospe od zdravlja,
da ostanete takvi isti
i da nas niko ne popravlja
kamenu u gnijezdu vi ste splet,
Krovovi kao starinski braćolet

СТАБЛО

Под звјезданим сјенама,
мајском кишом намирисан,
мој пријатељ тишини предат,
преиспитује знак рођења.
Вријеме му насјело на кичму,
бехар свакој години кити мисао,
дубоко челом ноћи исписану;
заустављених видика;
мој се пријатељ изнутра умива –
за мир још једног прољећа,
ту, под стаблом почине

NIJE VAŽNO

Nije važan
razlog
tvog dolaska –
dugo očekivana
plima postanka.

Ne mogu
odrišit' ankoru¹
tvojih lutanjâ,
ni popit suzu
majčinskog motiva.

Napola stvaran
oblik preživjavanja
u opasnon letu
do škatule² sna.

Posve san
budna 'tica³,
nesuđen stvor,
sakrivena lica,
najbliža ozračju,
prognana dana.
Vitar šapje:
Ostani dama.

1 Sidro
2 Kutija
3 Ptica

Nije važan
razlog
našeg osmiha
ni krajnja,
točka budnosti.

Zavidim
crvenim fjabama⁴
na ludosti –
svečani prizor
pronalaska
utjelovljenja.
Nisu važne slike
naših
ruzinavih⁵ desetjeća.

Kaos
neodgovorenih pitanjâ
ljubi me slutnjon,
voli me šutnjon.
I više ništa
važno nije.

4 Bajka

5 Hrđavo

Kad razmišljam
o našem prvom
sastanku
u Metzu(F)
na BP nasmejem se,
onda se smračim,
preko puta vidim
groblje puno gavranova,
kako gutaju moju dušu
na livadi nasuprot
divlji ždrepci
preko mojih prepona tutnje,
obrisane su sve moje
sumnje i slutnje.
Pomislih – to je taj.
Zavoleh te,
pre nego te i primih
u zagrljaj.
Bilo je proleće
i cvetalo je cveće.
Mislim da sam tada,
u trenu poludela,
cela razbludela,
sasvim poludela.

U liftu –
Rezidencija „Royal Moselan” –
pokidali smo
jedno drugom odeću
i dogodio se San.
Sećam se,
usnama gutao si vatru
sa mojih golih ramena,
zavlačio ruke u moja nedra,
u bedra.
Ja raširih sva svoja jedra,
Tumarao si prstima svuda po meni.
Pogledi su nam bili
u istom smeru –
bila sam jutro
na tvome reveru,
suza radosnica,
zaključana zauvek
u najdaljim dubinama
tvoga srca

Svi su me hteli,
al'
mi smo se sreli.
Sreća, pa nije duže trajalo,
jer
ja znam –
ti znaš
da je duže trajalo
ne bi ništa valjalo:
„Poljubi klince i pazi na sebe..”

KAO...

Kao reč zalutala u igru ćutanja
Kao divlja guska među domaće
Kao glineni kliker među staklence
Kao rasparena čarapa među uparene
Kao pahulja zalutala u septembarski dan
Kao đak prvak među petake
Kao podređeni među nadređene
Kao Apolonov leptir među kupusare
Kao šala zalutala u nezgodan čas
Kao pesimista među optimiste
Kao alt među baritone
Kao vrabac među orlove
Kao krik zalutao u gluvo doba noći
Kao sumnja među iskrene emocije
Kao nevin među krivce
Kao junak među kukavice

...

Tako je i moja ruka zalutala negde u tvojoj –
zalutala, a nije smela... Kad joj tu i nije mesto!

TRAUN JEZERO

Gledam život pored mene
s radošću se u vis penje,
a ja čekam drugu stranu
da protekne u sjećanju.

Labud svoju dragu vodi
i s mladima vodom brodi,
dalje malo patak i patka
čavrljaju bez prestanka.

Čamac vuče brze skije,
na njima se lijep par smije,
uz obalu djeca vrište,
to priroda od njih ište.

Voda bistra i duboka,
odvojiti' ne možeš oka,
sve pokrio plavi svod
kao da smo svi mi rod.

Radujte se, ljudi svi,
život treba da se živi,
ovaj kratki ljudski vijek,
kao tren, odleluja za uvijek!

DOM

Puno puta čula sam razgovor,
još kao dijete prolila suze
zbog glasa koji je ponavljao
da sve je izgubljeno.

Do danas odbijala sam vjerovati,
svaku pomisao odbacivala,
svom se dušom borila
zanjekati svaki tračak crnila.

Stojim tu na vratima
i pratim obrise šuma na vrhovima.
Gledam pašnjake na obroncima
i trudim se otjerati suze.

Priznajem sve što su rekli
u ovu zemlju urezana je bol.
U njenoj ljepoti krije se zamka
koja ne posustaje.

Para je rijeka,
tu dolje na livadi
dovikuje tišini
da remeti je nezvani korak.

Drača je tu gdje bijaše pašnjak
i podivljala je ruža uz kameni zid.
Tu nema više ničeg poznatog
samo spoznaja da tu je bio dom.

NADAM SE DA ĆEMO SE
I NOĆAS VOLETI

Od kako su se naši životni putevi ukrstili,
počeli smo zajedničke snove da snivamo.
Svake noći se jedno drugom podajemo,
uz najlepše osmehe, što ih naša sreća izmami sa dna duše,
gde su dugo čekali da ih sila ljubavi probudi.

Sad, ti meni, a ja tebi, polažemo srce u dlanove,
bez straha da će se nešto loše dogoditi.
Duše smo spojili, pa se zajedno kao deca na ljuljašci,
nežno ljuljamo i sanjarimo presrećni,
a Bogu zahvale upućujemo za blagoslov,
koji od njega smo dobili, jer smo pravu ljubav spoznali.

U godinama smo starosnim, lica su nam već izborana,
ali ko će sad za to da mari, kad nama je lepo
i mi smo zaljubljeni, kao da smo u dvadesetim.
Svake noći nestrpljivo čekam kad ćeš kraj mene leći,
da mi tvojim mekanim, toplim, punačkim,
sa mirisom vanile usnama, moje bore ljubiš,
dok mi šapućeš da ih neizmerno voliš.

A ja se od dragosti sav topim, drhtim kô šiparac neki.
To te uzbuđuje, pa se kô opijena još više uz mene priljubiš.
Dodiri toplih,
treperavih tela i ubrzano disanje dovode nas do vrhunca,
a dahtanje ubrzano prelazi, najpre u zadržane krikove,
koje mukom krotimo,
da bi zatim nekontrolisani zaparali noćnu tišinu.

I noćas čekam, da se zanosnim pogledom k' meni približiš.
Želim da i noćas tvoju ljubav i strast osetim,
jer osećam da smo svake noći jedno drugom sve bliži
i da naša ljubav svakog dana postaje sve jača.

Volim te, mila! Nikad me nemoj napustiti!
Ne dozvoli da se naša ljubav s protokom vremena hladi,
već obratno, neka jača svakom našom rečju,
svakim pogledom, svakim našim dodirom.

MAGIČAN DECEMBAR

Danas osećam buđenje proleća,
u rađanju magije decembra.
Snena doživljavam čaroliju ljubavne moći,
ovekovečenu u besmrtnom kalendaru.

Cveće cveta kao u snu,
koje se u zimskom snu njiše,
nežno ga sneg pokriva
belom haljinom, poput somota.

Kada sat za satom prolazi
i priroda se u smeru sata okreće,
moje je srce ispunjeno radošću,
zato što danas to toliko osećam.

Iako mi se u dimu pojavljuješ,
poznatim sladunjavim mirisom,
da me opije dahom života,
osećam, dišem u dolasku zime.

Može Sunce da se sakrije,
tebe ću u toploti sveće otkriti,
dok duša spava i odmara,
čekajući da se zimi rodi proleće.

Razbuktali plamen će grejati moje ruke,
dok jednu senku pokazuju zidovi,
koji mnogo znaju o tajnoj ljubavnoj vezi,
kada tvoje srce u mom pronađem.

Spavajte mirno visibabe, vesnice proleća,
voljeni mi se u svetlosti pojavio,
u čaroliji prve pahulje,
kada su me probudila crkvena zvona.

Čak iako život ide prirodnim putem,
želi na nekoliko sekundi da zaustavi životni sat,
da mi pokaže trenutke koji me srećnom čine,
gde srce počinje pod suzama da se smeje.

Jer, jednom smo dali obećanje,
da se naša srca sretnu,
da se dodirnu u buđenju jutra,
da proleće osete u rađanju decembra.

EONI

Eoni u jednoj tački crnoj,
jednom zarezu, slovu, vrhu pera,
od hadajka do fanerozoika u crti toj,
provučenoj kroz tebe, jedna je mera,
mera ponora tih crnih, kanjonskih očiju.
I zaslepljujući odblesak sa dna reke,
skoro božanski, moje vreme piju,
moje vreme usahlosti preke.

Sve sam bio, samo nisam bio –
tavorio sam u sebi, zbog sebe.
U fosilima njih, duboko u steni krio,
krio nas u sebi, zbog tebe,
zbog davljenja u plitkim dubinama,
otvaranja krvavih pogleda, klanca.

Bojažljivo se dizati u svojim nizinama –
biti ja u rđi ništavne karike lanca,
lanca tvog, mog, njihovog,
do goline naših stremljenjâ nama.

Odlomiti se iz usnulosti smiraja tog,
u mojim promrzlim rukama, ipak nisi sama.

BILJKE

Biljke se ne šetaju.
Ne mogu da biraju,
mesto na kom cvetaju.

S' jednom divljom ružom,
od hiljadu bodlji,
telo mi se splelo.

Nekud je odšetala,
da procveta drugom,
nešto je odvelo.

Ne mogu da cvetam –
njenih divnih bodlji,
prepuno mi telo.

ДИВЉА СЕНА

Нисам више бели анђео,
пала сам на модру крв твојих вена,
исекла крила, сакрила понос,
постала чудна лутајућа сена...

Ископала сам ров на небу,
да у њему скријем сву бол света,
као ветар хладни додирнула тло,
отишла путем где ником мој сан не смета...

Савршеним ходом прешла линију,
ону што раздваја рај и пакао,
нацртала успомену на нечијем срцу,
на оном које не би ни зрак сунца такоо...

Избројала сам све мисли,
спаковала у црну торбу и покрила крилима,
шапутала скривеним душама,
са којим сам у тајном пакту душу свила...

Подржала сам бљесак краја,
осветничким ходом пратња му била,
нестала у праскозорје незнаног дана,
опростила, заборавила и неверу убила...

Постала сам заробљеник без наде,
посрнули клоун вештачког ума,
претворила се у ништавило снова,
и пошла тешким корацама путем напуштеног друма...

Телом ми сада зуји прошлост,
кроз крв шишти безброј успомена,
постала сам и нестала нетрагом,
тако слабашна – ја – дивља сена...

JECAJ VIOLINE

Nije svaki dan sunčan,
niti je sve za dućan.
Nije instrument bučan,
sve dok je svirac zvučan.

Ko pozna tamburicu,
pogodi svakom žicu,
stavi u pesmaricu
Sejdefu i Milicu.

Zasviraj, harmoniko,
na tebe sam navikô.
Kô violina tiho,
plakat' ne ume niko.

Kad jecaj violine,
srce i dušu dirne,
ravnicom vetar pirne –
tad svaka želja mine!

ČA BI JA BEZ TEBE?

Ča bi ja da ni tebe?
Zujala ka brenkuja,
mantala livo, desno,
vrtila se u krug,
sama bi sebi dodijala,
bilo bi prazno; šempjasto
na tebe se oslonin,
žunte kad mi padnu,
noge dršću, voju izgubin,
stisnu problemi,
a izlaza nima.

Ti me uzdigneš,
u život vratiš,
nasmiješ u tiru –
osmih ka tinbar
na lice staviš
i ne daš da puknen.
Za tebe u srcu
rišpet raste
ka bor visoko,
di kruži samo sokol,
di sunce žešću teplinu jema
i daje, puno daje...
Moj rišpet znavik
za tebe traje.

ODOŠE SVI NAŠI VLAKOVI

S perona čekanja,
odlaze vlakovi nadanja.
Redaju se stanice i granice,
kud ih to vode tračnice?
Putnici nisu buntovnici,
avanturisti i karijeristi,
već mladost slomljena
od čekanjâ i praznih nadanjâ.
Nude znanje, traže kruha i vode,
živjeti se nije moglo
od imaginarne slobode.

Jučer su im u sretno djetinjstvo,
na krilima mržnje
dojahali duhovi potiskivane prošlosti.
Brzo su istinu u zakup uzeli,
u narodu žudnju
za vlastitim dvorištem probudili,
u kome će sami gazdovati,
u blagostanju živjeti,
sretnu djecu rađati.

Usijane glave ratove započese,
nečije očeve i djecu
na ratišta poslaše.
Kad krvavu slobodu zgrabiše,
„voljenu” do gole kože opljačkaše,
radnike na ulice poslaše.

Djecu rođenjem zadužiše,
umoriše se zanosi,
otvoriše se nove rane,
ne urođene, već nanešene.

U velebnim vilama,
na povišenim kotama,
zavladaše neki novi bogovi,
na napaćenoj zemlji ostadoše
samo njihovi robovi,
slomljeni ljudi bez adrese, puta i cilja.

Vlak u snijegu zaboravu prepustiše,
Plavi vlak uz koga su jecali,
brzo popljuvaše,
vlakom bez voznog reda,
nečiju djecu bogatima poslaše.

Na peronima ostadoše uplakane majke,
očevi stisnutih pesnica i prazna srcâ.
Gledam ih i šutim,
a tako bih vrisnula,
proplakala bolom, srdžbom i gnijevom!

BUČINI⁶ MOJOJ

Škrta zemljo pradedova mojih,
ponekad gizdava, plodna i rodna,
ponekad sušna, žedna, gladna i jadna.
U tebi se oralo i sejalo,
kopalo i kosilo,
pevalo i psovalo,
ponekad ljubovalo,
bračne zakletve kršilo.

Od vetrova šibana,
od munjâ i gromova sakaćena –
bila si majka i maćeha,
ponekad davala,
ponekad više uzimala.
Očevi naši i očevi njihovih očeva,
vekovima tvoji čuvari i gospodari,
poslušnici i podanici.
Bila si čežnja i radost,
san i java,
svetlost života,
čemer i jad,
glad i žeđ.

6 Bučina – zemlja između Kijeva i Prnjavora

U tvom se naručju spavalo,
plavim nebom pokrivalo,
nebeskim beskrajem plovilo,
po brežuljcima novu nadu budilo.
Zemljo moja, uvek poorana,
tvrdim seljačkim rukama doterana,
omatori mi prerano, obraze nabora,
umorne noge u štapove okova,
očeve leđa kô vrbu povi.
Bez tebe su ostarele, oči bez suza plakale,
za vodom Jankovog kladenca uvek čeznule.

Hrlim tebi, Bučino moja,
tražim zagrljaj poljske tišine.
U korovu su staze detinjstva mog,
nigde plodnih polja, ni cika djece,
nigde pozdrava: „Pomoz' Bog”,
ni odgovora: „Bog ti pomogao”,
u tvojim nedrima još samo rastu
vrbe, bagrem i topole.
Danas si mi okrenula leđa,
zatvorila prozore duši –
gušim se u prolaznosti vremena,
jecam za onim čega više nema.

DOĐI MI U SNOVIMA

Dođi, budi brži od svitanja,
raspakuj kofere bar na trenutak,
kao anđeo, tiho odškrini vrata,
podigni me nježno
iz tvrde ljuštore života,
zagrlj kao nekad,
da opet zadrhtim od ljepote.

Želim šapat tišine
na uzglavlju noći slušati,
bosonoga po svodu
nebeskom, prošetati,
želim još jednom
bečki valcer plesati,
želim putovati,
reći zbogom sebi i
svemu što nam se zbilo,
pobjeći nekud
gdje nema nemoći,
sjete, ni briga.

Želim se neke druge vode napiti,
opet se smijati, kraj tebe buditi.
Želim opet pričati –
od šutnje postadoh nijema.
Požuri, ura sve brže tuče,
do odmora joj nije stalo,
a vremena do svitanja,
ostalo je tako malo.
Dođi –
ostavit ću odškrinuta vrata!

SANJA

Gdje si ti, zvjezdice, ona daleka?
Gdje si... ova duša uvijek te čeka...
Gdje si? Fortun zvižduće po lišću
Gdje si sad? Ove zore bez sna sviću.

Da li spremaš pisanjâ na daljinu,
rukom bijelom, mlade svetice,
ili odeždu tkaš, onako kako ti znaš –
manirom znamenite umjetnice –
čujem sada zvukove tipkovnice.

Sve ove fotke radoznalo se vrte,
gledam kako čitaš slatkopjenije
i veselo okupljaš ljude oko sebe,
znam da nikada nisi sama.
Utjeha tvoja, sada mi treba,
kiša ćutnje pljušti među nama.

Hoću, mogu, a najviše volim
mnogo toga sa tobom da djelim,
ovu sliku žarku, pojavu ili varku,
posmatram i sa sjetom sanjarim,
ali jednom kada ustanem iz sna
u stvarnost ću da je izatkam...

PONOĆNI MIMOHOD

Koraci
odzvanjaju pločnikom,
probadaju tišinu,
odbijaju se o zidove
i nestaju u noć.

Pločnik,
ispucan i siv,
stenje pod zidovima,
sanja o tišini
broji korake.

Zidovi
oronuli, išarani,
dije le noć od dana,
tišine se nagutali,
smetaju koracima.

Tišina
između koraka
negdje iza zidova
pobjegla u noć,
nestala s pločnika.

Noć
zagrlila tišinu,
progutala zidove,
pločnik
i korake.

ДУША ПЛАМТИ

У срцу и души поплава љубави,
осмех ми на лицу од среће се озари,
при свакоме сусрету јер волим је много
све љубавне чари са њом бих пробô.

Јелена је дивна, бисер снова сјајни
пољупци ми са њом, знам да биће бајни.
Узаврело тело срећу ми пружиће,
од сати вечерњих до јутра када свиће.

Биће задовољство имати је медну,
доживети са њом ту љубав ватрену,
у наручју моме уз пламен пољупца,
слушаћемо како куцају нама срца.

У истоме ритму, све док ватра гори,
љубавна што срце изнова је створи,
плам нас обасјава, тренутак за срећу.
Скупа у висине са њом полетећу.

Осећај је радости диван за обоје,
док љубавне ватре као буктиње горе.
Када је крај мене, то срећа је сва,
уз њу су лепши дани, а душа пламти, сја.

ДИЛЕМА

Ништа не успедох рећи, све у мени се следи
када се испред мене појави та принцеза, мадам, лејди.
Лепота као на филму, или при избору лепотица –
поглед ја нисам скидао са предивнога јој лица.

Усне су моје занемеле, крв у венама се леди,
због Катаринине лепоте заиста све то вреди
и док пролази поред мене заносно тело посматрам,
ни Микеланђело лепшу не створи – верујем да сада то знам.

Помислих само у трену – каква ли је љубав њена?
Предиван изглед говори – заиста много је медна.
И којим путем кренути до срца такве жене? –
дилема у мојим мислима задаје проблеме мени.

Издржати дуго не могу, јер она много вреди.
Нешто се мора збити, да љубав нам не избледи.
Ако ми време помогне, уз жеље срца јаке,
надам се да љубићу ја усне њене слатке.

ИСКАЗАЋУ

Да остварим љубав са Катарином,
већ одавно то душа ми жели,
од првога сусрета нашега,
када погледи случајно су се срели.

Осетивши ватру у грудима,
и бујицу што кроз вене крену,
схватих љубав да је у питању
и да сретох ону драгу жену

о којој сам одавно сновио,
да однекуда код мене ће доћи,
са појавом радост приредити,
улепшати дане ми и ноћи.

Сада на јави, док је ја посматрам,
не верујем да стварно је ту,
јер опијен њеном лепотом,
налазим се у чудноме сну.

Привлаче ме усне дивне њене,
пољупце бих са њих радо крао,
у лепоти предивног јој тела,
ноћима бих радо уживао.

Ако буде мени дозволила
и остварим што душа је снила,
исказаћу ја сву ону љубав
коју душа за њу још сакрива.

ДРУМ ДУШЕ, ПУТ ТЕЛА

Друмом посутим костима предака,
бирам где корак ставити,
обућом од паперја носим,
не смем тај друм оскрнавити.

Путем, посутим блудом,
скачем по будаластом смеху,
у загрљај безличја хитам.

На друму леже бистри потоци,
саткани сузама предака,
у којима се јасно огледамо.

На путу кô клоун баре бројим,
смрад мирисом зовем,
не схватам да је
одсјај лица сјајан и у мутној води.

Друмом трагове остављам,
ал` се не осврћем,
тишином корака освајам себе,
напредујем и не посрћем.

Путем трагови се губе,
јер се за узалудност тренутка продају,
речи горопадне распипавам,
тражим да ми се донесе рај,
а не знам где је почетак ни крај.

Друмом ме светлост води,
дарови мира на груди долазе,
свака реч је портрет.

Путем кроз таму,
разгрђем маглу прошлости,
гледам, а слеп постајем.

Узалуд преплитање,
све док се друм и пут
не сједине...

СРПСКИ ВОЈНИК

Проклет да сам,
на Проклетијама у снегу стојим,
чудни облаци из Србије језде,
гледам у очи оштар ветар,
ничега се не бојим,
црно за ноктима је да
сам сељак обичан,
а овде стојим као споменик, војник дичан,
мирис сена на Медвед пољани је тако далек,
песма браће и сестара док
мобимо, чује се све тише,
код кумова смо испијали вино,
бехар је падао,
брале су га ђурђејевске кише,
и овај туђи снег
што `место воде пијем
личи ми на извор у крчевини,
моју глад толим детињством,
кад за Бадње вече скупим
што више ораха и јабука,
рођен као сељак да летину бројим,
мокрих ногу,
натопљеним крвљу и водом
у туђини стојим,
стежем једину рукавицу

што ми кћер исплете,
другу је, надам се,
исплела негде у збегу
нека језа из костију надолази,
више се ни ветар не чује,
само моје чедо
да страх никада не осети,
ни сад,
док странице на колевци брује,
сад сам војник на стражи
залеђеном сабљом разгћем снег,
место за починак тражим,
зато, сине,
нека ти нико сузе не изнуди,
поносно уздигни главу
и увек Српски војник буди....

ČEMU TA LJUBAV?

Šta vrijedi ova ljubav,
kad preostali dio staze života
ne možemo preći skupa,
zagrljeni, spojeni,
s nektarom pjesme na usnama?

I nada u meni kopni
kao prezrela dinja,
u otrov se pretvara.

A ti još uvijek,
kao bezbrižno dijete
trčiš za leptirom kojeg ne možeš stići
i nudiš mi na dlanu cvijet mašte.

A posljednji dani uveliko prijete,
da sve će skoro da mine
i život kao svijeća zgasne.

Da li ćemo bar tada
zajedno šetati po nebeskoj stazi
zvjezdanom prašinom posuti?

Ili ćemo i u vječnosti
zajedničku sreću beznadno čekati?

СЛОБОДА МИСЛИ

Ноћас ме не буди,
хоћу још да сањам,
у мом сну облаци
бели слободно плове
недодиром плаветнила
и не кради ми снове,
од магле саткане,
што сам их у недра скрила.

Данас ме не зови,
хоћу да сам сама
са својим мислима,
као птица у лету,
хоћу да сам слободна,
док ме ветар носи
на меким крилима
по беломе свету.

Сутра ме заборави
и никад ме се не сети,
јер шта је за тебе
једна мала птица
из кавеза кад излети,
што минуте и сате
у недоглед броји – до спознаје
друге стране себе.

IZGUBLJENI SJAJ

Tražim je od kad sam bila curica mala
s nestašnim sjajem u očima
i bosim nogama, tražila sam nju,
a ime joj znala nisam,
a lik joj vidjela nisam.
I nisam znala je l' to velika riječ,
nešto što obgrliti se može,
nešto što odjenuti tijelo zna?
Djevojčica nije znala
ime joj dati, haljinu skrojiti.

Tražila sam je i kasnije,
kad od curice izrasla je djevojka,
još onaj sjaj zeleni, blistav u očima,
još onaj ples bosih stopala
po livadama sjetnim i tako zelenim,
imala je osjećaj da samo treba ruku ispružiti,
zatvorit oči i samo sačekat taj tren,
kad će ta, bezimena,
tako važna stvar,
doletit joj na dlan.
Rekli su joj da ona ima ime,
kažu da ljubav se zove i da svako biće
na svijetu ovom traži ju, zove je i želi.

Tražila je i dalje,
zalazila u duboke tmine,
tamo gdje svjetla nema
i tražila trag te ljubavi čudne,
selila do zvijezda i njih molila
da joj tu tajnu, prešućenu, odaju,
jer osjećala je da one znaju,
i mjesto, vrijeme i kad ta ljubav
otkriva se dušama ljudskim.

Sad je žena
izgubljenog sjaja u očima,
sad su koraci njeni plahi i tihi,
a duša joj srna puna straha,
jer misli da još našla nije nju,
koju tako dugo čeka i sanja.

I prosut će se ledeno inje po kosi njenoj
i nestat će hrabrosti i snage,
a ona će još i pognutih ramena
sanjati i tražiti trag nade,
željeti bar jednom dohvatit rukom,
dušom i srcem, ono što sada već znade:
da ljubav se u srce njeno prikrade.

ПЕТРОЛЕЈСКА ЛАМПА

Забрављена, стара, на сточићу крај прозора,
трепће слабо светло што с месечином се плете,
сву ноћ, лијућ' тиху срећу златом ткане сете,
мрсећ' вите сенке док не сване зора.

На белом, чипканом столњаку дедине мајке,
плетеном од нежних снова душе, давно прхнуле,
међ' звезде, постојано светли слатке часе минуле,
нестале тренутке, кад друштво бејаху ми бајке.

Седим, загледана кроз њу и прозор у ноћи дубине,
огрејана благим светлом лаганог враћања
у детињства дане, огрнута паучином сећања,
уљуљкана загрљајем ноћи – ћутим од милине.

Изазе смерно пред дрхтави петролејке пламен
преткиње моје миле, животом тешким мучене,
са судбинама својим, дугом трпљењу научене,
па зато стасом ситне, ал' стамене кô камен.

Поворка мојих дедова затим се полагаано вије,
погрбљених од тешког рада, или битака славних
ратника, сведока многих векова прохујалих,
гробова знаних ил' несталих између редова историје.

Играју на зиду дедине куће старе драгих ми лица сене...
И тако, сву ноћ, руке давно отпутовалих предакаâ
у мук времена, плету се са рукама потомакаâ,
настављајући генерација коло, кроз мене.

TEBI

Tebi – koji si uvek uz mene
i kad mi u životu loše krene.
Tebi, zbog koga dišem,
Tebi, što mi život značiš,
Tebi, što dobrotom zračiš –
Tebi ovu pesmu pišem.
Za tebe, ljubavi moja,
i život bih dala, ako treba –
ti si radost i sreća moja,
deo moga plavog neba.

Nek' ova naša ljubav doživi
stotinu leta,
neka lepe trenutke proživi
i kao najlepše cveće nek cveta.

Tebi, koji uvek znaš šta želim,
Tebi, koji znaš kako dišem,
Tebi, koga volim srcem celim –
Tebi ovu pesmu pišem!

VEČNO ŽIVA

Kada koraci moji utihnu sasvim,
kada mi duša napusti ovo tlo,
sada ti kažem – tada da znadeš...
Ne tuguj, ne daj suzi iz oka da kane!
Veseli se novome danu,
na počinak idi s mirom u duši.

Sada ti kažem – tada da znadeš...
Ne misli da ćeš biti sâm,
u molitvi mojoj ćeš biti svakoj!
Tamo negde, negde daleko,
gde blistava svetlost odiše mirom,
tamo negde, negde daleko,
tamo ću biti ja,
al' opet, tako blizu tebe.

Pročitaj ponekad stih, dva il' tri,
što duša moja izrodi tebi na dar...
Sa svakim slovom čućeš
otkucaje srca moga.
Zatvori oči, udahni duboko,
osetićeš kako i ja dišem sa tobom...

I zato...
Sada ti kažem – tada da znadeš...
Ja živim sada i živeću tada.
Ne tuguj!
Vetrom ću ti poslati dodire svoje,
s prolećem mirise svoje.
I kada noću čuješ cvrčke u travi,
podigni glavu i pogledaj zvezdu sjajnu...
Sada ti kažem – tada da znadeš,
ja to s neba budna, pazim na tebe!

BILA SAM TVOJA...

Bila sam tvoja snaga,
kad je pod teretom popuštala duša,
pred tobom bez stida stajala naga,
neko ko je uvek spreman da te sasluša.

Bila sam tvoja tišina,
kada si očajnički žudeo za mirom;
u tvome oku se skrivala dubina,
koja je mogla da se poredi sa svemirom.

Bila sam tvoja radost,
sunce koje ti je ulepšavalo dane;
uspomena koja podseća na mladost,
osmeh koji je pazio da suza ne kane.

Bila sam tvoja misao,
i lepotom te branila od očaja i tuge,
razumela kad god bi umorno disao,
za tebe, od vlastitih bisera, pravila dúge.

Bila sam tvoja sena,
koja je verno sledila svaki tvoj korak,
i nečujno lebdela kao morska pena,
uvek prihvatala tvoj poljubac gorak.

Bila sam tvoja nežnost,
i utešnim rukama ti dodirivala ramena,
razumela šta je život u neizbežnosti,
dodirom ljubavi te lišavala bremena.

Bila sam tvoja toplina,
koja prazan prostor ispunjava srećom;
s tobom je svaki trenutak bio milina –
spavala bih prekrivena tvojom odećom.

Bila sam tvoje sve,
sa sobom, odneo si mnogobrojne nade moje;
na jednom jastuku sanjali smo iste sne –
prokleta mi nedostaje sve tvoje...

SINOLJUBIVA

Kosovo, ukleto polje, polje nevolje!
Galipolje, od same smrti još jedno polje!
Na njima su mnogi sinovi pali.
Za koga i za šta su život dali?

„Mi nismo došli da se borimo, već da izginemo!” –
odzvanja u mozgu njihovom nijemo.

Imali su i oni snove svoje,
ali pred oruđem teškim šta to znači.
Na rumenim usnama još se mrve kolači,
još mirišu od djevojačkog poljupca nježnog.
Još im u srcu zvoni majčino: „Čuvaj se, sine!”
Dok im se pred očima sunce gubi,
vidik se sužava, manji, nevidljiv biva.

S pjesmom se odlazi u rat,
a plačem dočekuju poginuli sinovi.
Majčina duša od bóli jeca.
A Linkoln nekad reče:
„Šta će nam zemlja ako poginu sva naša djeca!”

Majke i očevi, sinovi i majke –
To su dva fronta, nema tu nikakve bajke.

Nije Kosovo jedino polje nevolje,
nije samo majka Jugovića izgubila sinove svoje,
niti je samo Kosovka Djevojka hude sreće.
Svijet je pun takvih krvavih poljâ i teške nesreće.

Ne rastu samo na Kosovu crveni božuri i makovi,
dilj svijeta pruža se polje smrti,
crveno od krvi ljudske i ljudskog mesa.
Svijet to ne potresa – tu su različite sfere interesâ.

Nije samo Kosovo polje – polje nevolje,
nije samo majka Jugovića izgubila sinove svoje,
nije samo Kosovka Djevojka ostala mlada sama,
tu su i Potočari, i Sremski front, i Marna, i
Galipolje.

Čitav je svijet krvavo polje nevolje.
A majke, u crnom ili u bijelom, u svom leleku,
ne dočekav' one što iznjedriše ih iz utrobe svoje,
proklinju svako polje smrti, ne od naše volje.

S njima sam i ja i ovo malo pjesme moje:
Prokleta da je svako ratno polje!
Polje smrti!
Polje nevolje!

Prolama se jauk od Šavnika do Darive,
od Igmana do Mojmila,
od Bjelava do Stupa,
od Dobrinje do Goražda,
od Goražda do Srebrenice,
od Jasenovca do Kragujevca,
od Kragujevca do Kordunskog Ljeskovca,
od Ljeskovca do Sarajeva,
od Sarajeva do Vukovara,
od Vukovara do Drvara,
od Drvara do Mostara,
od Mostara do Afganistana,
od Bagdada do Kijeva,
od Kijeva do Kuala Lumpura,
odatle do Kine, Indije, Japana,
pa ponovo do Žuči, Treskavice i Igmana,
od Tuzlanske kapije sve do Šumadije,
pa preko Krima, Šibenika i Peći,
svuda je bol, jad, nesreća,
dalje ili bliže, sve veća i veća.
Svuda umiru naša djeca,
ljudi su u crnom leleku,
prepoznaju druge u svom odjeku.

I Đorđe i Hamza –
krik su moj i majke Ramize –
protest protiv sudbe što nam ih uze.

Ima li neke razlike u smrti Irme i Mirne –
dviije djevojke, pametne, predivne:
ili u smrti dva Zlatana u petnaest dana?

Beme i Mia bili su jedinčad kod svojih,
a mlada Tijana je tek trebalo svijet da osvoji.
Odakle smrti pravo da ih svoji?

Kad se slomi sa stabla grana,
kad se prekine njihovog života niska
Onda sve zanijemi od našeg zajedničkog vriska.

Pa i kad svako od nas o svojoj mucii čuti,
nevolju onog drugog on može da sluti,
jer nesreći su uvijek zajednički puti.

ЈЕДНО ДАВНО ПЕТРОВДАНСКО ЛЕТО

Сунцем заблистале реке и планине,
Петровдан се јулски пољаном шарени,
небо плаво беше сишло са висине,
да благосно лето родом оплемени!

Себри дични шире душе и рамена,
плодним пољанама пшенице румене,
заплодила свуда добрâ свих семена
и ратарке вредне срећом се бремене.

Себри су тада Богом срећни били,
раниоци јулски у плаветне зоре,
благословом би се, као мрави збили,
по пољани радом, не штедећ' заморе!

Истоком се тада румен руменила,
у грудима била светлост православља,
рађало се срећно, славило, крстило,
на саборима се величала славља.

Певало, играло, причало, гуслало,
веселе бивало сред црквене порте,
светлом се из срца Богом уздисало,
Богом шапутало из светле аорте.

Ишло се на сабор нашем Манастиру,
на Петровдан свети и на Госпојини,
као подвижници, верни Божјем миру,
јер су Богом били увек у истини!

КРИВА САМ

Крива сам,
што гром из ведро неба пуца
и што бели снегови веју,
што твоје срце за мене куца
и што очи твоје
моју душу греју.

Крива сам,
што се нѐма тишина чује
и што голуб белу голубицу тражи,
што срећа у твом срцу одјекује
и што моја љубав
твоју тугу блажи.

Крива сам,
што паук мреже плете
и што дува кошава ледена,
што ти даривам своје сонете,
а ти мени уста медена.

Крива сам,
што се на твом небу
појавила дуга,
што бићу уз тебе
све док сам жива.
За тебе никада неће
постојати жена друга.
Ето, признајем:
крива сам због тог,
крива.

PETROVAC

Petrovac je divno selo,
kao morska pena belo,
kao reka silovito,
kao njiva plodovito.

Ime ima ponosito,
geografski prenošeno,
kud god kreneš, njega ima,
na svim meridijanima.

Selâ lepih s puno ploda,
svaka zemlja danas ima,
njima mnoštvo ljudi hoda,
mnoštvo dobrâ daju svima.

Ima puno lepih poljâ,
ima puno lepih selâ,
svega puno, divnih bojâ,
jer je selo Zemlja cela.

БИЉА

Док протиче
река Нева
једна Биља
вечно снева.
Рођена је она била
када роде вију крила,
душа Богу беше мила,
па јој брзо даде крила,
када роде небу лете,
да му дође Божије дете.

NEVIDLJIVI PRINC

Nemerljivi domet
u nebesa vine,
na tren stiže pogled
sa tvoje talasne dužine.

Brzo se pojaviš
i još brže odeš
i dušu razgališ –
kad kraj mene prođeš.

Na krilima ljubavi,
iskrene vrline –
ti mi osmeh pribavi
Apolonove siline.

Nošen dahom vetrova,
ti kraj mene prođeš
i putem svih svetova
na počinak pođeš.

Tada oko zaiskri
čudotvornim sjajem
i priroda iščili
pravim, pravcatim rajem.

VITOMIRCI

Selo moje, često te se sjetim, na krilima u snu ti doletim,
Preko brdâ i visokih gorâ, preko Hajle i preko Čakora.
Pa niz Kulu, kuda put se vije, ka kotlini rodne Metohije.
Do Bistrice, mile Pećaršije – Pećaršije, do Patrijaršije.

Pa kad nogom na tlo pećko sletim, želju uzmem – pa opet poletim,
i vinem se do izvora Drima, do ljepote što vodopad ima.
Napijem se sa izvora vode, sva mi tuga tad sa srca ode.
Pa radosna svome selu svratim, ne poželim nikad da se vratim.

Od ognjišta i kuće rođene, gdje je majka podnjivila mene,
mene jednu i dva moja brata, al' su tamo zatvorena vrata.
Ne čeka me moja majka mila, odavno se s ocem odselila,
s mojim ocem i obadva brata – u tuđi svijet, tamo misle mrijet'.

Tuđa ruka sad vinograd veže, tuđe konje u kola upreže,
Naše voće sada drugi bere, tuđa majka na jaz sad već pere,
tuđa djeca po mome dvorištu hleba, sira, sad od majke ištu.
Gledam, ćutim, a duša mi grca, jer me tuga stegla posred srca.

Okrenuh se, dok još lećet' moga', krila mašu, ali neće noga
sa rodnoga praga da iskroči, suza mi se napuniše oči.
Teškom mukom, raširenih krilâ, odvojih se od mog praga mila,
Pa polećeh nebu pod oblake, u zagrljaj moje drage majke.

Rastadoh se od voljenog sela, rodnog sela – srca nevesela,
zbogom moji voćnjaci i brazde, sada drugi sa vama se gazde,
zbogom školsko igralište milo, tamo mi je najmilije bilo,
zbogom, školo i vojsko drugova, pa se vinuh do vrha Rugova.

Do Rugovske klisure i više – da se tužna vazduha nadišem,
pa da pjesmu o mom selu pišem, i da plačem i bolna uzdišem.
Ne znam kol'ko moji snovi traju, al' me uvijek nose zavičaju.
Sve dok živim pjevaću o tebi – selo moje, nosim te u sebi.

PJESMA KOVINU

Vojvodino, moje polje ravno,
iz tebe sam otišla odavno,
najljepše sam godine ti dala
duša mi je u tebi ostala.
Možda neko još misli na mene,
tamo gdje su kuće ušorene,
gdje se jutro kupaju u zlatu,
u Kovinu, u ravnom Banatu?
Možda nekom još u snove dođem;
neko čeka ulicom da prodjem;
možda neko želi u kafani
da mi pjeva *Pjesmu o Ljiljani*...?
Il' komšija iz moje ulice
da mi kaže: „Gdje si, komšinice”?
Možda moje drugarice žele,
opet sa mnom tajne da dijele?
A možda im dušu brige more,
teške tuge, nespavane zore?
A ja nisam tamo da ih tješim,
da pomognem i brige im riješim...
Iz kafane, dragi gosti moji,
da l' na mene nekad misli koji?
Je l' zaborav donijelo vrijeme –
prošlo vrijeme ili teško breme?
Zamislih se – suza je potekla,

vratću se – sad sam se zarekla.
Možda neću dolaziti često,
al' ću jedno obilaziti' mjesto.
Uvijek vjetar na tom mjestu duva,
tu Bog svoje odabrane čuva.
Livada je nekad bila mala,
tu sam more suza isplakala.
A nažalost, groblje je sad veće,
odnijeću cvijeće i svijeće,
da upalim, cigar da zapalim
mojim dragim, vječito zaspalim...

ŠTO TE NEMA

Gdje si, što te nema, moja ružo žuta?
Ti znaš da te čeka tvoja najmilija.
Bez tebe mi duša bespućima luta,
od kad tebe nema, sunce mi ne sija.
Gdje si, što ne dođeš meni i na javi,
ne samo u želji i mislima mojim?
Želim da zajedno gledamo svod plavi
da samo sa tobom noću zvijezde brojim.
Reci da l' te muče u danima ovim
neke teške misli, da l' ti dušu stežu?
Vode li te staze putevima novim,
uspomene da li te još za mene vežu?
Kaži je l' i tebi oko srca zima,
a ja sam daleko jutra da ti grijem?
Da li me i dalje još u tebi ima,
da li je sve kao što je bilo prije?
Dođi, donesi mi zagrljaje nježne,
nеспаване ноћи за нас двоје само,
да u ove hladne, zimske dane snježne
sve što dosad nismo – jedno drugom damo.

OČI KOJE MIRIŠU

Samotna dišem.
Ogromna prostorija guta noćima.
Dobro poznajem i mislim neprekidno
svaku boju u njegovim očima.

Zelene trag titra pod rukama.
Od nje zadrhti duša, a ne ruke.
Zagrli zelena, divlja i nemirna,
grlim i gnjurim glavu u jastuke.

Crvena, vatrena, iskri.
Pogledom ljubi.
Svaku mi kap samosvesti skri,
samokontroli glavu odrubi.

Zenice, crnice,
kao sićušni spoj brojanice,
unose nekakav vetar pod kožu.
Jasne, izražajne,
lakim trepavicama obrubljene,
režu, poput oštrice na nožu.

Onda, ta plava...
Nebesku, bistru, svetlu,
sanjam je noćima.
Zaokružuje me u mene celu,
zaokružuje sve ostale boje u tim očima.

Mirišu te oči na večnost.
Precizne, a sanjive.
Oštre, britke, ali ranjive.
Prozor su u svetlost.

Čekam.
Samotna dišem ponovno.
Znam da i moje oči dišu negde –
to je već dovoljno.

MAJKA

Negdje na mom putu otpisanih dana,
kada teret života savija mi leđa,
na srcu mi osta neprebolna rana,
pitam se: da li me je napustila sreća.

U ove dane pamćenje me trgne
u prošlost koja odavno mi minu,
a na bolnom srcu i ranjenoj duši,
ostavi ni boljku veliku, jedinu.

Sjećam se kô danas ognjišta i vatre
dimija koje se okreću oko tanka struka,
kad majka moja pođe hljeb da stavi
u crepulju crnu kao njena muka.

Tiha je bila, kao perce lahka,
vlažne oči uvijek spremne joj na suze,
život je trpjela rad nas da živimo,
ne kunući život što joj sreću uze.

Uvijek blaga, polunasmijana,
krotka u svemu i umilna glasa,
milovala nas je kô jaganjce male
svijala uz sebe oko svoga pasa.

Često je babo grdio i psovô,
bogami i batina je nekada bilo,
a mi bismo, kao golubići,
sišli sa grana u njezino krilo.

I naša je ljubav grijala majku,
davalo joj snage da izdrži
i kad vjetrovi šibaju, zima jaka steže,
na jakoj kiši i kad sunce prži.

Takva je bila, sad je više nema,
često mi za njom zadrhti tjelo,
kada se sjetim da voljela nas je
i kad je sa ljubavlju spremala nam jelo.

I suza kane, i srce zadrhti,
što sam stariji sve više je volim,
iako je nema ljubav ne jenjava
i sve me, sve, za njom sjeća i boli.

Nema više majke da brani i voli
ni ognjišta nema, iz crepulje hljeba,
nema onog blagoga pogleda iz oka
ničega nema, ljubavi mi treba.

Kako je živjela, tako i nestade
mijeni svijet ostavi me sama
sa ovo života što mi još ostade,
njen lik u samoći donosi mi tama.

KOME LJUBAV DATI

Kuda svu tu snagu,
što u sebi imam,
kome je dati,
kad tebe nemam?

Taj osmeh drag,
što si mi davala,
već nije moj
a ja polako,
prestajem biti tvoj.

Kome svoj jad dati
kome se hvaliti,
kad nisi moja –
kad nisam tvoj.

Kome otvoriti dušu,
kome reći: Volim te,
kad više nismo svoji,
kad srce boli?

ČEŽNJA NA MESEČINI

Da l' me to ljubav mori,
il' pun Mesec nebom žari?
Ja spavat' ne mogu, u glavi se misli bore –
uspomena san mi kvari.

Ja volim i voljena jesam,
u dnu srca jedan žar još peče.
osećam se kao neko nejak,
stiska me i guši ovo veče.

Čekam jutro da ugasim vatru,
čekam jutro da živne mi duša.
sve će lakše biti,
jer moj vapaj vasiona sluša.

Ljubav moja platonska je, divna.
Voli me neko, a volim i ja.
Za smirenje duše svoje, ja zapalih sveću,
zamirisa smirna –
pomislih da sam i ja nekom
k'o što nekad beše Šantiću, Emina.

U tuđinu ode, ostavi me samu,
žudnja za njim, velika je tuga,
srce pati, oči plaču,
ja nemam ni ljubav, a nemam ni druga.

Al' tuđina je teška,
znam ja da ćeš doći.
Emina te čeka,
ali samo da me gledaš,
više nećeš moći.

Zasadih tad jasmin
da mi svedok bude,
da raste i cveta kad proleće grane,
da zakitim kosu, da leči mi rane.

Mesec nebom sija, gleda me i skriva,
čuva tajne moje, ćuti moje želje,
šalje tebi ono što nikad ne beše i nikad ne biva.
Ali ti ćeš znati, da je sve u meni, upućeno tebi,

da te jasmin čeka,
čeka te Emina.

STRAHOVALA SAM

Strahovala sam...
Mislila sam ljubiti me nećeš...
Dani su ostajali za nama,
a mi toga svesni nismo bili.
Zaljubljena i zanesena na grudima tvojim –
mislila sam kako smo se bestidno ljubili,
ja već predana žudnji i strasti,
a ti ustaješ i krećeš.

Strahovala sam...
Mislila sam da više nećeš doći.
U kutku svoje sobe,
obavijena stravičnom tminom,
okušavala sam da se suočim sa istinom,
a bio si mi potreban,
jer tako je teško u samoći.

Strahovala sam...
Mislila sam da ćeš sve zaboraviti.
Ležim, a rukom milujem tvoje prazno mesto,
gde sam, još juče, ljubila sve svoje jedino i sveto,
sada je sve pusto,
a osećanjâ i tugu moram kriti.

TREN

Sedim na prozoru i čekam,
čekam taj jedan tren,
dok prolaziš ulicom, zamišljen i umoran,
čekam da te uhvati pogled moj snen.

Svakoga dana u isto vreme,
sedim i čekam, to je moje mesto,
uporna sam i odlučna,
i nema veze što je to često,
odlučna da moj prozor obasja Sunce umesto sene,
i da ti, konačno, ugledaš mene.

To je uvek u isto vreme, kad zalazi Sunce,
i taj zadnji zrak obasja moj prozor,
taj divan prizor bio bi još lepši,
samo uz još jedno zrnce,
zrnce tvog pogleda ka meni,
zrnce Sunca koje će dati i tvoj odgovor.

Ti i ne znaš ko sam ja i zašto to radim,
a ja nemam osećaj da radim nešto grešno...
Kad me budeš ugledao, saznaćeš ko sam,
i, nadam se,
da će ljubavni pogled učiniti da proplamtimo,
da ću se osećati kao pobednik, ponosno,
i da ćeš me razumeti,
a da će tvoje reagovanje biti utešno.

Ali, ja bih volela da umesto utehe
u tebi probudim ljubavni žar,
da tvoj prolazak ulicom izmami naše osmehe,
da umorne korake zamene koraci žurni,
i da shvatiš da teškoće u životu
može izlečiti samo ljubavni dar.

Samo pogledaj gore, bar jednom, molim te,
u sebi govorim i ponavljam često,
ja sedim i čekam, to je moje mesto,
i neka moje misli budu jače nego tvoje ljubavno sklonište,
pogledaj gore, videćeš me, shvatićeš –
volim te!

POKUŠAJ PONIŽENJA

I da operem ukaljano lice od blata,
i umijem oči,
ne bi video...
I da obrišem prljave usne,
i pružim ti osmeh,
okrenuo bi glavu...
Ne bi bilo dovoljno ni tada
da ti pokažem svoju,
pokušano uništenu lepotu,
jer ja za tebe nisam žena,
već svesno,
u blato,
gurnut greh.

I da očistim crno pod noktima,
ne bi video...
I da te pomilujem nežnim rukama,
ne bi osetio...
Ni to ne bi bilo dovoljno,
da omekne ti srce i vidiš u meni nežnost,
jer ja za tebe nisam žena,
već sudbinska opasnost,
okrenuo bi se
i od mene ogradio.

I da skinem trule odore sa sebe,
i telo podmladim u bistrom brzaku,
ne bi ni pogledao...
I da ti priđem naga,
mirisna kao šuma,
i ponudim ti sebe,
okrenuo bi se,
jer ja, za tebe,
nisam tvoja draga.

I zašto, onda, i dokad,
da ponižavam sebe,
ne bi li u meni video ljubljenu ženu?
Ja ću oprati blato i crno pod noktima,
baciti trulu odoru,
progledati bistrim očima,
ljubiti slatkim usnama,
dati sebe drugome,
a ti ćeš,
već u sledećem trenu,
biti u ponoru.

PRIČAJ MI

Pričaj mi o bolu, brate Srbine,
i zašto je na Časni krst
prikovao zlotvor dečiji prst?
Zašto je mutna naša reka
od krvi? Od pamtiveka
svetilišta su nam u plamenu,
a topla ognjišta na ramenu.
Zašto se pustinjom rasejavamo,
olujama šibani, tamo-ammo,
zar zbog toga nas je tako malo ostalo?!
Pričaj mi o bolu, brate Srbine,
kad čuješ gusle kako ti je,
a samo jedan starac još svira?
Reci mi, da li ti srce zaigra,
ili se stidiš samoga sebe,
ili ti usahla ruka zebe,
pa ne može za pesmom da krene?
Da li još na jabuke odišu nedra žene,
dok u utrobi nosi srce bika
i čija je to požutela slika –
majki u crnini i ratnika?
Gde nam je jesen, brate Srbine,
kad s grana popadaju šljive,
kad se zažute duge njive
i tek spečenu pijemo rakiju,
za život i za dušu nečiju?

Gde su nam dunje sa ormana,
da mirišu na dan Svetog Jovana,
kad od studi go kamen ispuca,
da crnim vinom grejemo srca?!
Lomimo li još slavski kolač
ili umesto slave slavimo plač,
brate Srbine?

ZADOCNILA ZVEZDA

Će mi bude žao, Mito,
što će ovaj život da prođe,
a ništa, sem pesmu,
neće mi oстане.

Će mi bude žao
i jutrenja i smrkavanja
‘de si mogô da spiješ
i da ‘raniš pod mo’u mišku.
Ne dade Bog, ne dade vreme.
A kak’u sam samo
lepu pesmu napisala, Mito.

Sve sam turilu u nju.
I radovanjâ i plakanjâ,
i rađanjâ i slave...

Al’ ne biva, Mito.
Odsekli ni pupak na sokaci.
Bacili u vrzinu ...
Zadocnila zvezda i Mesec i Sunce...
Mrkli mrak ne obreo po sred nevolje.

Će mi bude Źao do vek,
Źto nikad neću da mognem
da ti isprićam tu pesmu.
Nije Źto neću,
nego Źto se nema kad.

A Źivot prolazi,
mnoge će pesme se napišu.
I moŹda bidne neka
lepa pesma joŹ u Źivot...
Al' ona, Mito, nikem neće se peva.

Će mi bude Źao
Źto će ostarimo sa kukanje
za tu pesmu, Źeljna duŹa će ostane...
Sama i kukavna,
da u staros' isprića da se ne zaboravi
tvoje ime i moja beseda...

ZAŠTO SU TI POLJUPCI SLANI?

Prigušena svjetlâ, mi i tišina,
napolju polako pada mrak,
noćas me boli tvoja blizina,
a ti glumiš da si mnogo jak...

Ljubiš svaku crtu moga lica,
grliš me kô da sutra ne postoji,
a ja kao mala curica,
u zagrljaju tvom, minute brojim...

Gorka kafa na stolu se hladi,
a ti me ne puštaš iz skloništa mog,
kao da smo još samo danas mladi
i kao da nas sutra rastavlja Bog...

Kažeš – nema vremena za riječi.
Noćas za priču nisi,
noćas su osjećaji preči,
grli me i ništa ne misli...

Ti znaš mi dušu napamet –
ne postojimo mi od lani.
Grlim tebe i sav moj svijet
i osjetim – poljupci su ti slani...

Zatvaram oči, srce jače kuca,
želim ovdje da vrijeme stane,
a ti, kao da led pod nama puca –
voliš me za sve prošle i buduće dane...

Čudan si i počinjem da se bojim,
drhtiš kao da smo na svijetu sami,
a znaš, da zbog tebe postojim,
pa zašto su ti onda poljupci slani?

NEKAD BOLI

Često žalim za onom djevojčicom,
onom malom, što bi radosna i mila,
što hranila je lutke svojom bočicom
i nigdje nije išla iz maminog krila...

Što smišljala je načine da što duže traje,
da što duže traje sretno vrijeme
i da baš sve od sebe daje,
da skine s voljenih svako breme...

Al' breme teško bi,
teško za njena mala leđa,
pa je često bolješe sni
i crna noć poče da vrijeđa...

Poče da vrijeđa tu ranu,
tu ranu koja i nije njena,
taj strah da je nikad ne ostave samu,
ma nijednog jedinog trena...

Osjeti ona sve što su mislili da nije,
al' ostaše oči vesele i sretne
al' duša odrasla tugu krije,
umorne oči postaše sjetne...

A sad neko nosi kao svoje znamenje,
trenutke sreće i kroji balade
i baca njeno sakupljeno kamenje
u kome je nekad vidjela čokolade...

I u svemu je uspijevala da nađe zrno sreće,
da razveseli sve oko sebe
al' osta sjeta, srce starije i veće
i duša što ponekad i ljeti zebe...

Pa nekad boli – kad shvatim –
slična meni, ona je bila,
imala srce kome ne dâ da pati
i svima crtala osmijeh i krila...

Pa nekad boli ono što nju tad nije,
ono što ona nije osjetila tad,
Znala je duša dugo da krije,
al' bujica navire tek sad...

Često žalim za onom djevojčicom,
onom malom što sam bila,
što hranila je lutke svojom bočicom
i nigdje nije išla iz maminog krila...

MIRNA ĆU DA ZASPIM

Kad tvoje ruke budu oko mene,
a tvoj dah na vratu mom,
kad zajedno sklopimo oči snene
u toj maloj kući, što se zove dom...

Kad topla stopala tvoja,
budu na mojim ledenim,
kad više ne bude dana bez bojâ
ni snova ukradenih...

Na jastuku od oblaka
kad sve želje budu ležale,
a sjena nestane baš svaka,
od sreće su sjene uvijek bježale...

Kad te budem gledala dok sanjaš,
pa se onda tako nježan probudiš
i pogledom mrak po sobi sklanjaš,
Pa onako slatko a ljutito, prozboriš:

„Dokle ćeš da pišeš,
noć je za san,
dođi da me griješ,
uskoro će dan...”

Pa ugasiš lampu i čvrsto me zagrliš,
a pjesma se dovrši sama,
jer mirno zaspiš, samo kada zavoliš
i samo ljubav čekaš novog dana...

P.S. Sutra neću u san da kasnim –
obećavam, mirna ću da zaspim.

ВОЛИМ МОЈУ СРБИЈУ

Испод плавог неба Балкана
лежи једна држава мала.
Јесте мала, срца великога
и корака смелог, јуначкога.

Волим земљу по којој ходам,
што газим траву зелену,
пијем воде из њених изворâ,
једем хлеб са њених пољâ.

Гледам Војводину – сва под златом
пшенице, која се на ветру таласа,
као коса Косовке Девојке
док је напајала рањене јунаке.

У срцу ти Шумадија лежи.
Морава ти жила куцавица,
водом напаја твоја пољâ,
да жетва буде боља.

Ту су Мачва и Крајина,
два твоја херојска дела
и Чегарска ватра запаљена
руком Ресавца Синђелића.

Многи су те хтели освојити
и децу су твоју убијали.
А на крају двадесетог века,
дође време бруке за човека.

Навалише светске силеције,
на прљав се новац упецали,
све да руше и да убијају,
руке своје крвљу да прљају.

Белом анђелу окржавише крила.
Злоупотребише његову лепоту,
за прљаве циљеве убијања
деце у љуљашци, док су се љуљала.

Отели су ти колевку
у којој си њихала децу
и у свет их испраћала,
да светске мафијаше служе.

Нисам осветник никада био
и убијања сам се грозио,
али сада Бога молим,
да светским силецијама
заплачу мајке.

Да сузама за својом децом
оперу Белом Анђелу крила
и окају све грехе
што су њихова деца учинила.

НА ЗГАРИШТУ МОГ ДЕТИЊСТВА

Село моје, мој дечији рају,
отишô сам давно у месецу мају.
Оставио тебе крај Мораве.
сад сам само гост у мом завичају.

Пођем теби, срце јаче куца.
У теби ми оста део срца.
Теби идем, нико ме не чека,
нема више познатог човека.

Родна кућа давно порушена
и уместо ње нова саграђена.
стоји пуна, али закључана,
њена врата нико не отвара.

Станари те давно напустили,
у вечне се куће преселили.
Зарђали кључ под саксијом стоји,
ваљда и он тужне дане броји.

Кључ узимам, врата не отварам,
не бих ову да рушим тишину.
Гласа немам, плакати бих хтео.
Мој животе, куд си ме одвео!?

На темељу старе куће стојим,
остао је камен на камену,
а између њих две винове лозе
још пркосе протеклом времену.

Ту су биле кад сам се родио,
кад сам родну кућу напустио.
И сад оне поносито стоје
сузе моје, што падају броје.

СТАКЛО

Гледам свет кроз стакло, изломљених мисли,
нејасна лица, загонетна, нова
што пролазе немо, у лудилу овом,
протканом од нити измучених снова.

Сећања су свака маглом прекривена,
сви тренуци срећни давно изгубљени,
из ока је суза, хладна, проливена,
а осмеси, лажни, горки, усиљени.

Гледам свет кроз стакло, изломљених мисли,
замагљено дахом горчине и једа.
Гледам како тама пригрлила душе
у којима влада слуђеност и беда.

Истина се крије испод безброј лажи.
Сâм живот је лажа, вешто испричана.
Узалуд се нада, у тој мрежи тражи,
кад робови сви смо, својим заблудама.

СТОПАМА АЛЕКСЕ ШАНТИЋА

Ходам још стопама твојим,
оивиченим жељама силним,
путокази воде ме пуним срцем
ка путевима љубави преобилним.

Успут, док гледам дом
љубави твоје старе,
замишљам лик Емине
и звук мандолине и гитаре.

Па пожелим да узвикнем –
остајте овде, ту вам је место,
где се људи воле
и друже се често.

Јер овде се Хасанагиница
с' Анђелијом дружи,
једна носи јелек, а друга
у шалварама по чаршији кружи.

Остајте овде!
Да не бисте били
туђину ситна роба,
да вас дарују мрвицама
све до судњег гроба.

VOLIM TE

Opet ta, dosadna kiša,
kao da ne zna kad da stane,
na dve jabuke pada,
pada i tugu im povećava...

Stani!
Ne idi!
Ne idi – kaže ta zelena jabuka,
ne idi, iz mog srca, duše i voćnjaka ovog,
ne idi od mene,
od sreće i ljubavi naše.
Ne idi tamo gde je tama
i gde će te pojesti i odbaciti –
ne idi tamo,
tamo je samo tama i pakao,
ne idi tamo, nije život jedan dan u raj.
Ne idi, molim te, preklinjem te...

STANII!!!
STANI, zbog mene,
zbog tvoje ljube, stani!
Stani, ja... te _ _ _ _ _.
Ne, nemoj,
samo mi reci da će sve brzo proći –
te reči neću da čujem.

Lažeš me!
Lažeš me tim krilaticama i raznim koještarijama.
U oči me gledaš i lažeš, ti ni srca nemaš,
kako sam te uopšte zavolela!
Za tebe sve sam dala i učinila!

Stani proklet bio,
imam nešto da ti kažem:
kad tamo u beli svet od mene,
od svoje ljube odeš
i ne setiš se reči ovih,
ne setiš se naših danâ,
ljubavi i života zajedničkog.

Ne setiš se nas, ne setiš se mene,
tad znaj, da kad prvi put zaboraviš
na sve što je nekad bilo,
ja ću sa drugim tada biti
i sa njim gnezdo ljubavi graditi.

Otišao si...
Znala sam, nisam mogla gledati,
kad si odlazio, preteško mi je bilo,
suze su mi kapale, srce mi je prepuklo,
duša me zbolela,
a reči dve na usnama neizgovorene –
kao kletva da te prate...

ДА МИ СТРУЈИШ СКИТНИЧКИМ ВЕНАМА

Склонићу ти облаке са чела,
да ти видим плаветнило неба
и осмјехом пробудити звијезде –
знам шта души недохватној треба.

Размаглићу демире са снова,
да се проспеш као мјесечина
и дјечијом жељом заводи,ти,
да изрониш душу из дубина.

Ћутке ћемо размијенити ријечи
у тишини смијати се гласно,
затворених гледати очију
и љубити у сновима страсно.

Поклони ми све будуће ноћи,
снове спакуј у златну кочију,
ја те волим понизно и псећи,
не лутај ми никуд из очију.

Красићеш ми чаршафе бијеле,
чиста срца расти у зјенама,
прстом вјетра мрсићу ти косу,
да ми струјиш скитничким венама.

ДВОЈЕ

Ћутали су као звона
старих бродова.
Ноћ беше ломна
и скоро готова.

Напуштен, потамнели свод,
уместо њих је уздисао немо.
Море сахне, трепери тло.

„Шта би било,
мила, да сад увенемо?”

Сунце паде са видика
право у крило,
а осмех се у осмех никад
није зарио.

Скоро да се нису будили
од тог, јутром сненог бала.

„Кожом ми језде, мили,
миловања маестрала.”

У ветру је давна игра модрог звекана,
што се дичи попут бола палих јунака.
Два срца су у деци налик сенкама,
прегазила цео свет у пар корака.

Она рукама је крила,
сав од песме крик.
Попадала мирна свила,
испод горја беснелих

рука драгог
сва од валова.
По капља неба на пучину цури.

„И од свода наог,
чекамо ли бонаце дарова,
или се тајно надамо бури?>>

Када би лето одало
само један стих,
да ми макар мало
разговори сан од немуштих речи,
певао бих као боем
један сонет вечни,
знајући да су бар двоје
на овом свету срећни.

МИ

Цела васиона нама припада.
Љубав нам из срца цури.
Поглед плави у дубину пропада.
Лелујамо као брод на бури.
Трошимо речи кô да су туђе.
Песмама сликамо љубав нашу.
Чувамо осмех да с лица не сиђе.
Пијемо среће највећу чашу.
Ноћу нам месец обасјава пут.
Дању се сунце с нама смеје.
Имамо свој скровити кут.
Топло нам и када пахуља веје.
Душе нам у једну спојене.
Говоримо само језиком љубави.
Жеље нам од чежње опијене.
Живимо живот – потпун, прави.

PRIJATELJI

Danas te, prijatelju, imam,
a, sutra, ko će znati,
šta je prijateljstvo naše?
Istu bol popili smo do dna,
ti i ja, iz iste čaše,
svedoci su ruže naše,
zumbuli nas gledaše tiho,
narcisi nam zavideše,
volele su orhideje –
naše boemske noći bez kraja,
slatke rasprave,
istine bića,
ja sam ti, dragi prijatelju,
sigurno sklonište za tvoja sivilâ,
duga maštanjâ i duga lutanjâ,
čežnjivo tražim u sećanjima,
iskrenosti naše,
duge večeri odanosti,
polet ka ljubavi snažnoj,
zavoleh te, prijatelju,
u iskonskom dodiru tvoje lepote,
danas posle svega,
osećam, više nije ni važno,
ja te, prijatelju, više nemam,
a, sutra, ko će to znati,

uprkos svemu,
neka tebe iz mog srca sreća prati,
ma gde bio, ostani vedar i mio,
neka ti radost zameni tugu,
neka ti miris minule boli,
u povetarcu sreće,
donese nekoga, da te iskreno voli,
neka te ništa u životu ne zaboli,
neka ti život u radosti i zdravlju,
donese jednog sećanja lepotu,
ostalo je ipak ono nešto naše,
navika da čeznemo iz iste čaše,
za onim našim satima,
kad sam tebe nestrpljivo čekala pred vratima,
a, za tobom na rastanku gledala gorko,
eh, nedostaješ mi, prijatelju mili,
budi nekom drugom,
kutak za besane noći,
ja ti iz duše svako dobro želim,
svu radost i sreću,
zaboravu te predati neću,
prijatelju mili, ma gde mi bili,
neka naše prijateljstvo,
u daljini prolaznog i večnog,
nikada ne uvene.

SJEĆANJE POD BREZOM

Trepere zvijezde k'o biser đerdana
i jedna drugu kao sjenke prate,
osjećam miris prvih jorgovanâ,
a tvoje oči iz tame se zlate.

U ovom času moja patnja ćuti,
dok zimski dani zbog odlaska pate
u svakoj klici bujanje se sluti,
nada me grije, dok se sijećam na te.

Noćas mi vjetri pričaju romansu
nježno me nose u blažena stanjâ,
pod sjajem zvijezda šapćem u transu,
sjedim i drščem ispod mokrog granja.

Na stablo breze urezah ti ime
i Boga molim nek' joj život spasi,
pod njenom krošnjom jedne davne zime,
k'o bistri potok tekli su uzdasi.

U ovo doba kad se budi cvjeće
po meni zima svojim krilom studi
ostô je biljeg, kao zalog sreće,
pa tiho jeca u tjeskobi grudi.

Slušao sam huk ledenih brzaka,
gledao sneno oko kad se budi,
pio nektar sa usana od maka
i skrivô pogled od zloradnih ljudi.

Pjevao sam sa 'ticama po lugu,
a moja duša širila je krila,
misao topla, što sad ćuti tugu,
iz daha tvoga mirise je pila.

Bila si nebo sa četiri duge,
bila si izvor što žeđ tešku gasi,
što u tebi bi, ne nađoh kod druge.
Sjećanje na te sad mi snove krasi.

Govor ti bi k'o cvrkut rajskih 'tica,
tvoj rumeni vrat ogrlicu krasi.
Ti si mi bila lira sa sto žica,
bila si gnjezdo gdje guču uzdasi.

Ljepša si bila od svega što hoda,
ljepša od vile i od nage Maje.
Ti si mi bila hrana, vazduh, voda
i mrva zraka duši što se daje.

Zlatarskom vagom mjerim one dane,
probudi se krv pa k'o nekad gori
k'o stari monah pišem sebi mane,
u ovoj noći dok san ponor dvori.

Sjedim pod brezom, još kiša romori,
misao crna tužne želje prati,
umorno srce tvoje ime zbori.
Nikada neće prestati te zvati.

ŽUDNJA MOJE DUŠE

Potapa me čežnja kao davljenika
dok prinosim žrtvu životnom oltaru
u snove mi sleće iz mladosti slika,
još mirišu dunje na starom ormaru.

Dođoh iz daleka roditelji mili,
kao nekada oče, nevešta se pravim,
zaštitnice majko, strepnjom me nadkrili,
da u tvoje skute sve strahove stavim.

Evo me u sobi radosti i plača,
ovde su začeci mog zemnoga praha
sećanje bi htelo tugu da nadjača,
dok udišem miris lekovitog daha.

Ovde moja duša u spokoju diše
raširenih ruku trčala sam tebi,
iz džepa si oče, vadio slatkiše,
ljubomorna majka tad me zvala sebi.

Bezbrojne su tuge u sećanje stale
detinjstvo me gleda, prepuno opoja.
Sa prozora malog zavese su pale,
vezla ih je majko topla ruka tvoja.

Žudnja čedne duše ovom sobom plovi
kao prva zvezda po nebeskom hridu.
Sve je kao nekad govore mi snovi,
slika majke moje još visi na zidu.

Iz drvenog rama smeši se lepota
bdije brižna majka iz rajskog spokoja.
oko joj treperi k'o žiška života,
dok u slatkoj srepnji jeca duša moja.

Okrenu se soba kao usred vira
nova tuga lasno prepusti me bolu,
kad dodirnuh obod očevog šešira,
i novine stare što leže na stolu.

U svakoj ste misli, roditelji dragi
skoro svake noći dođete u snove.
Kroz tamu me vodi mio pogled blagi,
nadimcima više niko me ne zove.

Osećam toplinu moga prvog gnezda,
ono štiti dušu od hladnih vremena,
nad njim bdije treptaj sa dalekih zvezda,
dok u sobi šapćem najdraža imena.

Ne ljutim se na vas zbog pogrešnog znanja
učili ste mene bezbrižnom životu,
zato ne zna duša prepreke da sklanja
izvan vaših skuta ne nađoh toplotu.

Sad spavate skupa ispod hladne ploče,
na kamenu crnom palim voštanicu,
pitam tebe majko i premili oče,
čekate li gore vašu mezimicu.

РЕЧ

Ћутим
Разболела се моја реч

Туђе мртворођене
Празне и непоуздане
Распусне
Одбијају се од мене

Несадржајне
Лаке као перо
Часне речи по повољној цени
Распродаја

Ћутим
Лечим своју реч

КАДА МЕ ПОНОВО ПРОНАЂЕШ

Када ти пучина поново буде у погледу
у зеницама ти заплочи једно бело,
лежаћемо поново тело уз тело,
насмејаних лица,
на плажи испод сунцобрана
и Егеј ће стопала
нежно да нам заголица.

Када ти се мисли отргну
и побегну низ улицу,
видећеш нас заједно,
како седимо и играмо реми
на тераси изнад мора,
док борови миришу
и гледају нас, неми.

Лето је, подне жари,
дланови ти бриде од врелине,
то моја рука твоју тражи и даље,
а Сунце поздраве моје ти шаље
и топи се од милине.

Када чујеш песму зрикаваца
у топлој летњој ноћи,
сети се да моје срце
у твојим грудима пева,
док из винских чаша
пијемо сјајну месечину,
звезде нам у пролазу сврате,
а зрикавци нас у хору сложено прате.

Можда мислиш да си ме заборавио,
да мог лика нема више у твојем оку
и да мој додир на својој кожи
више не осећаш, али ће тада
ветар чело да ти помилује изненада
и знаћеш да све ће поново да буде.
То анђеле чуваре шаљем,
да те крилима белим, лаким,
пробуде.

MOLITVA

Molim se za isceljenje našeg roda,
i za sva stabla koja seku u cvetu mladosti,
i za decu, na čijim je licima sve manje radosti,
molim se, da ne bude reprize Nojevog broda.

Molim se za ljude što dušu pronaći ne mogu,
i za one što lutaju svetom, zalučeni bolom,
i za one što život ugasiše za kafanskim stolom,
molim se, nikome drugom, do svevišnjem Bogu.

Molim se za izbavljenje nedužnih iz okova,
i za one što nam zemlju srljaju u propast,
i za našu državu, njenu politiku i vlast,
molim se, jer prodali su srpstvo zarad rokova.

Molim se da u ovoj zemlji više ne bude ratova,
i za pokoj duša poginulih u tom rasulu,
i za one što kroz istoriju trpeli su zulum,
molim se, za što veći broj svatova.

Molim se za konačnu propast bele kuge,
i za znatno povećanje broja novorođenih,
i da više ljudi budu, srećnom zvezdom vođeni,
molim se, jednom Bogu, jer ne verujem u druge.

Molim se za Kosovo i Metohiju, nad kojim mi duša bdi,
i za crkve i manastire tamošnje, što na svetoj zemlji stare,
i za zlatne krstove što nebom se vijore i žare,
molim se i u molitvama prolaze mi sni.

Molim se za srpske sinove, sestre i braću,
i za majke, očeve i daleke pretke naše,
i u zahvalnost njima, što zemlju ovu očuvaše,
molim se, sa verom u Boga, gledajući nedaću.

Molim se, na ovome mestu, gde nikada nismo sami,
i za ovaj sveti hram, što krvlju beše osveštan,
i za ove mošti što neguje ih san,
molim se, svevišnjem Bogu, Amin.

STARAC I MORE

Na pučini blizu Sunca
što tonuć talase šara,
stari ribar čeka, peca
i sa morem razgovara:

Dobro more, kućo slana,
vetrovi te golicaju,
vajaš oblike stenama
jata pticâ dok čekaju.

Moćno more, od davnina
ogledalo ti si svodu,
pa i Mesec noćni fenjer
uranja u tvoju vodu.

Ljuto more, burâ besnih,
oluja što lađe žderu,
kô da sa svih dušâ grešnih
greh u tvojoj vodi peru.

Mrtvo more, crna jamo,
brata, dragu, sve mi uze.
Sva ta voda, kap je samo,
tek deo je moje suze.

Gordo more, dom ribama
i mom telu ti ćeš biti,
al' duša će visinama
večnost svoju pokloniti.

ПРВИ КРСТАШ

Крст на небу знамени се пре боја,
облак није већ оружје у име Бога,
нацртајте га пре борбенога рога,
са оваквим знаком победа је твоја.

Тела мртвих мачем светим падоше,
алилуја – сви појте уместо опрости,
није грех убити за небеске радости –
тако убеђује – говорећи да није лоше.

Искривила се Реч љубави и мира,
навек се променио глас који носи
Прву истину која душу и срце дира.

Размислите за кога се слава проси,
важно је чије дело човек у сê прима
и да ли се то са учењем првим коси?

ČAŠA

Na pragu tmurnog dana noć je blijeda sjena,
umovi bez sna u samoći piju,
žrtve bez snage bježe od hijena,
dok zvijezde od smrti u oku se kriju.

Na dnu sam njenom žedan, ranjen bio,
gusti dim duvana pekao m' je oči,
od vatre u pepelu opečen sam se krio,
dok su bijesni psi lajali u noći.

U naručju njenom Mjesec je sjaj točio,
usne su njene rane moje lizale,
dodir hladne ljubavi tijelo mi je kočio,
dok su mrtve misli iz grobova stizale.

Dani su kô viječnost, a noći još duže,
iz stvarnosti u snove volio bih preć,
al' ne vidim ključ od tih vrata, druže,
život je pozorište gdje borim se za riječ.

Plesale su sjene zgradâ, pjevala je noć,
arije alkoholnih raspleta su svirale,
žene nad muškarcima imale su moć,
drolje su kretene po preponama dirale.

Ona je najčistija Istina što Laže,
kad puna je do vrha i kada je prazna,
sa njom su raspuštene moga uma straže,
dođe mi kô nagrada – nerijetko kô kazna.

ŠTA JE LJUBAV?

Šta je ljubav – pitala sam sebe često.
Da li je meni stvarno uz tebe mesto?
Da li se uvek borim za prave stvari,
ili ovog puta mašti otvaram put?

Šta je ljubav, kad me srce peče i boli?
Doktori seku, ušivaju, rane zarastaju,
a ti si mene isekao iz života svog –
ne mogu da se oporavim za godina sto.

Ti uvek imaš o ljubavi najlepše teme,
a za borbu tebi ponestalo je snage,
prepreka prva, a ti batalio si ljubav,
trebalo je da ti budem i žena i drug.

Nije to ljubav, ako se ne boriš.
Nije to ljubav, ako je se bojiš.

MI SMO ANDROIDNA RASA

Smijemo se, mi smo kraljevi smetlišâ, ulicâ, ciganâ
(također smo i mali simpatični paraziti)
kuhinjske otpatke probavljamo polako, transparentno
dronjci su *Caritas dizajn*, oprani prošlog proljeća,
ako nam tko daruje, nek' daruje, za Ukrajinke nemamo novaca,
napijamo se pred trgovinama socijalnim pivom,
stepenice su naše propovjedaonice, govornice
(stepenice ponekad vode do ulaza raja).

Naš je sport skupljanje praznih plastičnih boca,
naša je mana odbačena *pizza Margherita*
smijemo se, kraljevi smo, adolescenti,
moja je kuća u kvadrantu C 6, polirana,
klupa u drvoredu ovješениh vrba.
Naša je mama samohrana dama, bez srama
je učinila samoubojstvo, za sveto trojstvo.
Naš je otac zmijokrotitelj, u dubinama močvarâ,
leži kao tvor, kao ljudi crni stvor.

Simbioza nam je uspjela, vrtimo se na vjetru,
nismo u eteru, kraljevi smetlišâ,
kroz slavoluke pobjednika skrušeno pužemo
(arbeit macht frei)
kukolj na tom svijetu, u tamu zurimo.

Naš je sport skupljanje praznih plastičnih boca,
naši su dronjci Caritas dizajn,
naša bolesna glava
u kvadrantu C 6 spava
i u zvijezdama okupanu
slobodnu Muru
u mokrim snovima
potonuti namjerava.

OSJEĆAM⁷

Danas sam dobila anđela,
osjećam lepet krila
i ne mirim se sa životom,
iako su se krila svila.

Danas je svijet postao
za jednu tugu veći –
dobro da postoje sjećanjâ
koja nas vraćaju sreći.

Danas je jedna drama
dobila sretan kraj –
rastanci, kad moraju dođu,
ali nije zauvijek, znaj.

Sada, kao što si uvijek bila
voljena i slobodna,
zaspala si mirno, u tišini,
sa krilima anđela.

⁷ Pesa je posvećena mojoj nedavno preminuloj dadilji Vivoda Viktoriji (94) iz Motovuna (Davorka Flego)

ОДЛАЗАК

Отишао сам из родног града,
онда када сам најмање желео,
отишао сам путевима, који су могли да воде
и овамо и онамо,
а ја сам дошао овде – међу ове људе.
Нису за мене знали, нити сам их ја познавао.
Десило се и дошао сам.

Отишао сам из родног града.
Тамо сам ја знао све о свима.
У граду је било тринаест улица
и више десетина сокака;
знао сам сваки кутак и свуда прошао.
У сваком од сокака био је по неки рођак или познаник.
Сви смо се познавали,
знали смо ко када слави
и као деца радовали се колачима
којих је било само око празника,
а за Васкрс смо добијали јаје,
које бисмо прокоцкали „цакањем”.

И онда одете из таквог града,
где су вас сви познавали и волели.

Отишао сам из родног града
у коме смо и по ноћи без светла
(јер струје није било после 11h),
ходали безбрижно,
јер смо знали сваки камен, сваки стуб или степеник
и пролаз кроз ограде
и у ком винограду стиже прво грожђе.

Па онда одете
и нема више брда изнад града,
нема ни великог парка
ни оних дивних тренутака са девојкама.

Па онда дођете у непознати град
где сусрећете непознате људе.
Тамо сте на сваком кораку
(јер су вас тако васпитавали)
желели добро јутро, добар дан и добро вече
познаницима и рођацима.
А овде,
ако покажете учтивост
они вас погледају.
Неко и прихвати ваш поздрав.

Зато, када одете из свог града:
добро запамтите:
у њему сте оставили целог себе,
и више од тога,
а овде је само онај део,
део који ни сами не препознајете.

UŽIVAJ LALO

Udahni, lalo žuta, sav miris livade kraj puta,
zaroni glavu u rosnu vodu,
gledaj, lalo, gledaj slobodu,
pij čistu, prirodnu vodu.

Miriši vazduh,
čisti i sveži,
miriši travu,
na kojoj leži,
jedan mali, srećni mrav,
miriši, lalo, vazduh zdrav...

Gledaj u nebo, uživaj, lalo,
gledaj zumbul, al' samo malo...
Uživaj, u jutarnjem inju,
večernjoj dremci,
jutarnjem suncu,
uživaj kad dođe vetrić letnji,
uživaj u večernjoj šetnji...

Lalo žuta...
Slobodo slobodnoga,
lepoto lepoga,
čistočo čistoga,
gledaj nebo, gledaj Boga...
Uživaj, žuta lalo,
uživaj, al' nemoj malo.

Uživaj,
kraj velikoga sunca na kraju puta,
uživaj, lalo,
lalo žuta...

KRAJ SVIJETA

Crno i bijelo,
Anathema.
Vodilja je unakažena!
Znakovi na nebu iskrivljuju tijek,
nismo više sigurni.

Narav nam je kruta, pa ne vjerujemo;
Patimo se međusobno.
Kraj je došao!
Žestok je i ne razaznaje one koji su odabrani.
Takvih se stidi,
njih uporno odbacuje.

Pažnja je na slabima,
oni jesu zaslužili.
Odlaze prvom sumaglicom.
Pretovar u prvo sazvežđe.
Kolone nastaju;
Borci za život pristaju na novo tlo.

Planet je blizu,
osposobljen je za nuždu;
izlaze svi koji su blagoslovljeni.
Prate se međusobno,
gledaju prema sebi nekada viđenima.

Stara kora je razapeta;
puca.
Morâ su izbacila sav život iz sebe,
nema više osvojenih visina.

Pravih smrtnika isto više nema,
slabi se raduju,
a kolone nastanjuju.

Rade isto što i prije;
grade svoja utočišta,
bore se oko prava na vlast.

Novo mjesto, novo vrijeme;
ista gamad.
Novi planet, nova krv;
isto stanje uma.

Slabi rastu,
mijenjaju se.
Vladaju.

I opet sve iznova...

САН ЈЕДНЕ ЖЕНЕ

Сазрело жито, трепери на ветру...
Трепери она –
тужна је жена једна.
Свећа – сагорева полако...
Стоји поред прозора, у тамници гледа,
чека ...
Тугује она без гласа...
Ипак, срећна је...
Еј, пуста срећо!
Где си се изгубила?
Врати се мени, учини ме веселом,
не само у очима људским,
за њих нема среће као моја.
Срце јој тајно крвари,
крв без боје, невидљива, тече, неће да стане,
надвисили облаци тамни – густе.
Над њеним младим годинама, о, пусти
јадове црне.
Смрт, мрачна ноћ
пустоше!
Тиште нећу нежну душу,
бол у грудима стеже.
Она траје...

Где си, вољени мој?
Мислиш ли на ову несрећну жену?
Чезнем, умирем!
Горим за пољупце, изгарам.
Врела страст облева мене,
на уснама мојим – име твоје.
Ја те чекам, повикујем:
Дођи ми, љубљени мој, најдражи,
испуни ми срце срећом,
загрљај телом твојим.
Страст – стаситост,
пољубац – остаје печат на кожи,
усне ужарене.
Буди са мном!
Желим те!
Да горимо заједно –
тада могу да умрем.

Дођи ... душо моја,
чекам те у вечности,
одатле нема повратка,
нема раздвајања.
Љубим те!!

BRKO

Brko tamne oči ima,
vragolaste, mašte pune,
ma samo li pogleda te njima,
srce ti u pete jurne.

Brko visok, tamne puti,
krasi ga bujna griva,
um ne može ni da sluti
kakve misli pogan skriva.

I ne možeš vjerovati,
jednu manu brko ima,
takav glas ga sada prati,
provlači se po mislima.

Prirode je strašno zaljubljive – kažu –
taj se lako žena lati,
no, mada mu mnoge bijehu mile,
on kraj jedne ne zna stati.

MOJA CRNA GORA

Najljepši prizor na ovome svijetu,
najljepši deo na ovoj planeti,
kô najljepša zvijezda nebeska,
Crna Gora vazda svijetli.

Poredit' se ni sa čim ne može,
jer samo je ona takva,
uvukla se lako ispod kože,
i odatle nikad nije makla.

Crna Gora uvijek tu je,
u svakom zvuku,
u svakoj kapi kiše,
i uvijek me misli ka njoj vuku,
i samo tamo moja duša diše.

ČEŽNJIVA PESMA

Kao svaki zaneseni romantik,
pišem ti najnežnije
pesme stih,
jer moram makar kroz njih
da ti kažem koliko te srce
voli.

Prećutala sam ljubav
u svojoj šansi,
kad su sati ubrzano leteli
oko nas.

I opet ti pišem čežnjivu pesmu
koja nikad neće imati smisla
bez pogleda tvog.

НЕОСТВАРЕНИ

Некад љубав,
некад једноставно туга,
спајала је наша узалудна срца...
Зашто нисмо волели свет,
зашто смо били сами, кад су нам срца
најрадосније куцала?

Некад срећа,
некад једноставно туга.
Писала је песме које смо после сами читали...
Како то да ништа коначно не прође?
Зашто смо се крили од сунца
и бежали у крило ноћи?

Некад сан и песма,
а некад једноставно туга...
Пољубили смо непознато лице
и презрели онај свет.

Толико неостварених данâ,
молитава и сахранâ,
а наша јадна срца
траже изговор за све.

Pesniče, lutaj!
Tvoja su polja sva
I oblaku korenje čupaj,
jer tvoja je sudba ta.

Na svoj život nikad
ne gledaj ti sa strane.
Pesniče, pamti i slikaj
sve svoje gordasne dane.

Jer ovog smutnog doba,
ti nisi sin – to znaj.
Pastorče si do groba,
al' tu ti nije kraj.

U neko proleće novo,
kad rode se pupoljci meki,
neko će s istim bolom,
da gleda u oblak daleki.

Стајемо уз исту обалу реке
као два странца
и загледамо се свако у своју даљину...
Хоће ли се икада спојити праве
наших судбина?

Да ли ћемо, не проговоривши речи,
схватити грубости којима си наудисмо
једно другом, једном давно,
у неком животу.

Кад отргнемо се погледом у даљине
од света, који је, ипак,
остао зао и без нас,
а не прекоресмо га, ни додирима,
ни песмом.

Пожелимо тада да постане више јадан,
не учинивши га већим са нама,
макар да буде мало мањи без нас
и оставимо – нека нас носи на души –
тај празноглави свет.

ОСТАНИ ОВДЕ

Још једном стани под дрво липе тек расцветане
и удахни просуту чежњу из мириса латице њене;
још једном убери љубав из ресице дивљег кестена
и помилуј разгранат дрворед са моста од камена!

Саслушај песму о жубору риба са обале Тимока
чији се таласи сликају у зеници радозналост ока;
ослушни говор неба и шапат из позног смираја,
што разноси ватрене уздахе младалачких загрљаја!

Седни на зелену клупу што дрема у центру града,
прошетај мисли парком и пожели осмех белих рада;
покупи нежност из капљица разиграног водоскока
и ухвати макар један додир зракосунча са истока!

Зарони немир душе у топли извор Ргошке бањице,
отвори поглед дуж лепоте разлистане Баранице;
запливај „краул” или „делфин” у чистој води базена,
уживај и предај се цео пуноћи садашњег времена!

Попни се на обронке Старе планине одлучним ходом
и буди део „Молитве” пред врлим српским родом;
буди пчела радилица и прикупи из бжути прах,
да ти њихова лековитост подари здрав животни дах!

Уђи у прошлост са оштром сабљом џебелије у руци,
у време невиђеног зулума кад су владали Турци;
посети страх казамета и древну Гургусовачку кулу,
одај пошту згаженој раји и њеном душевном болу!

Погледај цркву и зграде што из облака жељом штрче,
док заљубљени голуб својој голубици уз кљун гугуче
како се по њима твој град некада звао – Гургусовац,
а сад часно носи име књаза Милоша – Књажевац!

Остани овде!... Остани овде! Остани! Сунце туђег неба
неће ти пружити бољи живот, већ само окрајак хлеба;
неће те грејати... неће те грејати као што овде греје,
док се твоја младост у раздраганости наде смеје.

НЕБОКРАДИЦЕ

Небо нам краде пчелиње растиње у данима сјаја
када га са наличја листова отвореним стомама осваја,
када мирисима круницâ својих са разнобојних извора,
закуца на рајска врата опојног мира –
да махом великог животног чина
поленово зрно у плоднику заметне.

Небо нам поткрадају птице цвркутом својих ширина
када осокољеним крилима замашу поврх висина,
када завијоре разиграним простором путем у недоглед,
да своје ускрснуће овековече у људски поглед –
на плавим ведринама,
кроз трен испружен.

Небо нам краде и сунчев клокот из свемирског мора,
када разрасте свој блесак у топли загрљај земљаног додира,
када га крст божји са олтара у извидело разапне,
да у небеском царству не изгасне –
на смирају душе,
као дан после вечери.

Надолазећи облаци трагом распуштене земље
небо нам краду, када се разброје кроз очиглед сумње,
када разбибрижне жеље усахну на столећу неспокоја,
а неразбор у трку пусти нит распознаја –
да разрезана истина у изреченом,
не распечати љубав.

Небо нам краду и песници невиђених домашаја,
када се својих спознаја растерећују кроз строфе исказаја,
када их са љубављу бацају у небеске висине истинољубиве,
да стихопоји прерасту у живот кроз даљине растегљиве –
НЕКА ГА И КРАДУ, јер
крађа је њихова РАСПРЕДАЊЕ ЗРАКОСУНЧЈА из душе.

ТРУНЧИЦА У ЛЕТУ

Још ућуткана, као да се на сумње своје кида,
још окружена мраком, као да се у души одмара без стида;
још гори, као да се небом у лаву растаче немерљиво,
још плута, као да је увијена у небеско перје недодирљиво.

Све жваће истину бесом из живота изгорчену,
док лови изгладнело по прозирним ваздушним таласима;
све се увлачи у животну срж ветром раздимњену,
док тражи одговоре, шарајући по својим немирима.

Кад снагом својом стихоплет животни развеже,
кад преплетима вештим бодове разнизане изниже,
кад оченашек молитвено из часа посусталог васкрсне,
кад тугопија по стремиштима небеским усахне,

онда помаљу сунчевом на сав глас отпоздравља,
онда све завијутке на путевима животоносним исправља,
онда залистак месечев под капке соколове сакрива,
онда насмехивање зајажено неизоставно разлива.

Да ли је то трунчица – сузица из ока жмурног искапала,
па ваздушје наоблачно тежином немерљивом згиба?
Да ли је то трунчица – радосница из ока осванулог изашла,
па зракосунчје распростра то одразом животним вреба?

Да ли је то трунчица поленова из кесице распрашена,
па кроз тучак плодником у зигот исклијава?
Да ли је то трунчица обећавајућа из облака испуштена,
па кроз хрлиште љубавних услишаја – љубав прелистава?

Где ли ће да оде? Где ли ће да оде?
Или у воду расталасану (где се рибе праћакају),
или прекомостним путем кроз небни крајак
у свемир – бескрајак.

КЛИКТАЈ

1.

Узми ме
погледом својих жедних скривања,
онако отворену
за листање љубавних исказивања!

2.

Узми ме
зеницом сунчевих пегавих репова,
онако недосунчану,
испод неба љубавних звукова!

3.

Узми ме
жутом мрљом нетремичних гледања,
онако стидну,
у бокору љубавних дрхтања!

4.

Узми ме
додиром цветне крунице у пролеће,
онако разнежену,
у мигу извирујуће среће!

5.

Узми ме
жаоком божјег нектара,
онако заслађену –
слашћу са врелог извора!

6.

Узми ме
поленовим зрнцем из животне кесице,
онако острашћену,
у плоднику приметите узданице!

7.

Узми ме
крилима жуте птице,
онако усрећену,
да из душе кликћем небомице!

О, ДРУМОВИ МОЈИ

О, друмови моји – правци мојих видикâ,
натопљени знојем наших предакаâ.
Ко ли то хоће по вама да друмује,
ко ли то хоће са вама да другује?!

Рекоше: стигли неки поклисари,
за њима уходе и жбирови, што све знају.
Мотре, мјеркају – процјењују нашу муку,
смјешкају се, намигују – главама климају.

Док господа и силници, нашим друмовима,
буду јурили уз тресак и буку,
ми ћемо глодати суву кору хљеба,
наквашену знојем жуљевитих руку.

Од свег нашег великога труда,
остаће нам коријење и папци,
а ми ћемо и даље туцати камен,
за нове друмове, да се возе незнанци.

О, друмови моји – правци мојих видикâ,
натопљени знојем наших предакаâ.
Ко ли то хоће по вама да друмује,
ко ли то хоће са вама да другује?

DIVLJI LEPTIRI

Otkako kiša natapa zemlju,
reči su presušile,
a možda su se samo
u divlje leptire prerusile,
sa jednako nežnim krilima,
ali sa novim shvatanjima
o slobodi.

Ne znam.

Poput lotusa cvetam na vodi,
pa setno sklapam latice,
jer nijedno lice ovih stranaca,
ne može biti tvoje.

Mučne misli neprestano se goje.

Bliža ti je kiše kap
nego nezaustavljivi slap
čežnje i topline,
što bi da premosti
sve zemlje i daljine.

Oblaci samo dolivaju
ulje na vatru.
Hrleći k njoj,
divlji leptiri bi da se satru,
možda svoje mesto ustupe rečima,
napisanim mastilom
koje blede.

Biće potrebno vremena za to.

Izašla sam da pokisnem –
makar toliko mogu
sa tobom da podelim.

УНУТРАШЊЕ МОЈЕ БОРБЕ НЕПРЕСТАНЕ

Као што небо није кривац,
што сипа на земљу истовремено
кишетину и снег, па сунчеве зраке
и мраз минус десет, па жестоку јару
и после благог југа буру и олују,
јер само је поприште закона
више неке силе, моћније од нас,
тако ни ја нисам виновник
супротности од којих сам саздан,
јер од недодирљивог нисам ни питан
какав бих да будем желео.

Зар бих изабрао стални немир,
да сам могао да бирам тишину и мир?!
Зар сам ја желео да морам у себи
са собом, непрекидно да се борим,
од данас до сутра и у истом дану
са разним непостојаним ликовима
тако често и крајње различитим,
до препознавања измењеним?!

Зар изабрах живот вечитог немира,
да стално изнутра мирим зло и добро,
да у истом човеку мојег лика мирим
лажова са истинољубцем,
праведника са покварењаком,
суровог ратника са миротворцем,
врлог духовника са бестидником,
оца са очухом, свеца са неверником
и добричину са бездушником?!

Зашто би ми пријале битке без победа
и порази без коначних губитника?!
Зар бих ја да сам могао да бирам,
изабрао вечни немир место мира,
буку и надвикивање место тишине?!
Зар бих ја да сам могао да бирам
хтео да будем трајног ратника жртва,
што је толико Пирових победа добио
и толико поразâ никад разрешио?!

Зар бих да сам могао да бирам,
изабрао да будем стално попрште
тог непрекидног надвладавања,
због увек само кратког јединства
и лажног мира у напетом немиру,
и да будем сâм себи вечити противник
и увек самосудија и самопомиритељ
на увек привидном, а понављаном крају,
жељеном крају пре увек новог почетка
и да војујем вечито у дубокој тами
са познатим и непознатим собом ?!

КАД СРЦЕ ВОЛИ

И ове ноћи чекање слама,
ехо твог гласа одзвања тупо;
бисере просуте прекрива тама,
пажљиво сакупљам и плаћам скупо.

Није ми доста ни море суза
које се излише да љубав заболи,
рањено срце руке ти пружа,
вечито опрашта, јер искрено воли.

Корачам смело у овој ноћи,
осмехом покривам све што ме боли,
без тебе никада ја нећу моћи,
јер уmem волети што срце воли.

Моја је душа пучина мора
над којом ће дуга разлити боје,
после сваке ноћи освиће зора,
уек ћу волети „једино моје”.

УМОРНА САМ

Шетам улицом самоће,
гледам у излог који је празан.
Говорим себи: Проћи ће.
И овај дан који је јадан.
Срећем нека тужна лица и сви на мене личе.
Вриштим у себи док гласа нема
и тајно верујем да све проћи ће.
А пролази дан по дан,
туге се роје осећам и знам.
Склапам дланове и молим у сну,
да дочекам јутро и да будеш ту.
Твој осмех ми треба, јер те волим јако,
твој додир ми треба, да ме загрли полако.
Наше јутро ми фали, да улепша дан,
да са осмехом дочекамо и вечерњи сан.
Уморна сам од туге, самоће и бола,
осећам се лоше као да сам гола.
Нећу да гледам лице што ми ружни,
не желим животе да будемо тужни.
Хоћу да певам, да се смејем јако,
хоћу да волим, јер умем и те како.
Хоћу осмех да ми краси лице,
хоћу да ме зовеш: „моја девојчице”.
Хајде из почетка да правимо план,
да будимо јутро и да успавамо дан,
да сањамо снове и маштамо у сну
да се грлимо на сунцу и радујемо дану.

С ОНЕ СТРАНЕ БАРЕ

Не заборави одакле потичеш, сине –
на прагу кућном урезаше ми се кô длетом,
речи мајке старе. Из дрхтаве руке кору примих хлеба –
Једнога дана, тврђа ће она бити, нег' очев белег камен.

У Србији не мораш бити – да Србин добар будеш –
мисао ова одавно ме прати.
У недра шајкачу стегнух, на пут кад пођох преко баре,
– Свакога дана у њу по једно зрно стави;
и брзо нам се врати! – беху то последње речи мајке старе.

Не мораш зборит' српски – да Србин добар будеш –
слово је прво које чух, са оне стране баре –
што више на њих заличиш – то више за тебе маре,
у недра речник стави – овде су важне паре!

Кад мајци писмо пишеш – кô Амер адресу стави –
латиницом сад цео свет дише, важно је да писмо стигне,
на крсту ће име ћирилицом да ти пише, па нисмо сад на слави,
долар кад стигне тамо – тад бићеш Србин прави!

У коју ћеш цркву ићи, овде је мање битно,
још само ти не видиш куда свет иде, код куће се помоли Богу,
бар с једне ноге опанак скини – завежбај мало јогу!

По крви не бирај жену – пасош је сада битан,
временом ће све на своје доћи,
зар се код вас још код куће слави,
у бáру је много боље – икону само на исток стави,
коме је овде важно, где Србин славу – слави!

Деца на тебе личе – рекох ти да све ће добро бити,
слику мајци пошаљи, те сузе мораш скрити,
о брату немој много, срећна ће бити она,
кад види тебе, Елзу, Ненси и Џона!

ПОКЛОПАЦ ОСЛИКАН ЗВЕЗДАМА

Драго ми је што се мој смех
разликује од већ чутих.
Драго ми је што све видим другачије,
очима необманутих.
Драго ми је што имам права на то –
да знам,
да се труд из љубави и срца,
освешћен и посвећен,
награђује слободом,
после које
инертна већина и даље види небо
непромењено –
углавном као поклопац осликан
звездама?!

Ви сте збуњени?!
То је добро.
Можда се нећете дуго двоумити,
јер у раздраганости освојене слободе
не желим себичну самоћу –
када ће се већ схватити да се рађамо
у сваком новом дану, после сваког буђења,
да би се од сопствене таме освестили?

И СМРТ ЈЕ У ПЕСМИ СТАЛА

„Владу Стругару – веродостојном историчару балканског простора орденованим знамењем високог реда, ума и духа космичке проминиенције.”

Ти, седа главо, гледај ме право кроз зенице у очи.

Мораш ме чути –

иако болан, љубав ме неће проћи,

јер љубав права и све те ватре

зна веков’ма да гори

и да осветљава бића што снатре да и њих неко

воли.

Године твоје, године моје, оне су исте доби...

Ми постојимо колико живот који нас једнако дроби...

Одавно, дуго, из прадавнина, од самога почетка и неће проћи

никада ни за ког љубав нема свршетка...

Због ње се стално планета креће, неумитно кô лађа

по океану свемира силног и изнова се рађа...

Ти, седа главо, гледај ме право кроз зенице у очи,

прихвати мудрост коју си и сâм знао:

Ништа не може проћи, нити шта стати испод Господњег ока
што живот сеје.

Кô златна киша, августовски дубока, бујна и јака

из Сунца које је старо...

Ал’ кад се мало боље погледа

оно још расте младо је и мало,
и отри с погледа суморни вео очаја без удивљења ...
Живот је само блистава звезда која сву себе кроз облике
мења...

Погледај испред, пред тобом сви простори се шире
и нема краја, нит има часа који би да нас на смрт смире...
Смрт не постоји, нити је има, нити је игде била,
то срце своје препусти светлости која му отвара крила
за многе стране
и многе путе и многе нове равни – живот је стално
просула светлост и онда када смо тамни.
Сад да ти видим поглед стари како поново блиста
и осмех душе која
ти жари кô бисер из шкољки ти чиста...
Зато пођимо истом страном,
одавде посвуда жудни за свим што
блиста радошћу гласно, у знању које мало кô схвата:
Љубав нас стално буди... и само она бескрајно иста збори –
док она тако упорно блиста и Сунце и травка, и све на Земљи,
па и сâм човек,
Заувек, свуда постоји!!!

Веруј ми, душо, као снег чиста, и као нежност јака,
под овим небом
смрт је маслачка мехур у трави, као обмана лака.

БАЛКАНИКА

*„Тихомиру Станићу, дуплој унци сунца позоришне
сцене, и најмлађем Барду међу глумачким великанима на-
шег националног театра”*

Небо се цепа и кључа
вода,
врата Балкана пожаром
горе,
смрт угојена около хода,
свет ја обурван у мртво
море,
у мртву маглу мртве
тишине...
За нама бездан,
испред погроми,
погибељ, хумке и празнине...
Србија, смрћу опкољена,
висока хода...
Отпада перчин небу с
темена
и са њим глава погубљена
на православни одар пада.
Од крви вруће из покиданих
њених вена,
српско је море рођено
тада...

Србија смрћу опкољена,
бранећи себе и свога Бога,
висока хода...
Са свих цркава звоне звона ...
Пожара жиле прастаром небу
спаљује птице,
Србија смрћу опкољена,
висока хода,
гасећи посвуда бачени пламен,
голим рукама Свете Тројице...
Са свих цркава звоне звона...
С Троноше звони, Дечани звоне,
из гласа звони Студеница.
Милешева Љевишку зове,
надзвоњава их звонима Жича,
за вуком вичу, као чобани,
звонима својим Сопоћани

Са Хиландара, преко мора,
облаком тешким од звоњаве,
оглашава се сва Света Гора,
дозвана криком Грачанице...
Вихором звона понесена,
пропе се недужна српска
земља
посред Косова погођена...
Србија смрћу ослобођена,
висока хода,
загледана Богу у лице.

САН О СРЕБРНОМ ШКОРПИОНУ

Магичној тајни дивљег меда

Кога чекам, куда сам кренула?
Хладовина те пролећне баште
у коју сам маштом пренесена
као прешња кад сред срца расте...

Да ли чекам ја на крају тебе,
ил' ти мене на почетку краја?
Перунике, лептирице веште, знаће шта је:
шта царица, а шта је за цара...

Нашли смо се на крају путева,
на раскршћу ка крају посвуда
и горчине разбијамо чаше.
Ноћ одасвуд, ал' је плаво свуда,
не знајући какве ни од куда...
Ноћ одасвуд ал' је плаво свуда.

Оног часа док стапамо душе
изненада и ван самих телâ.
Овог трена, сада кô никада,
два су тела једна перуника,
сва од стакла, зимзелено-плава
и нестваром таквим својим цела,
праисконска, архетипски јака.
Плаво сунце до свих жутих поља
испред дана, јутру без облака.

Наше душе надилазе телâ
и док једно постајемо биће,
из пехара плавих перуникâ,
бесмртношћу надахнута стела,
опијеним, налива нам пиће
бића духа рођеног из тела.

Небо бљешти пред одласком дана,
хладовину за рамена грлим,
ал' опсена са скинутом маском,
открива ме као перунику,
плаве крви, сасвим пробуђену,
где ка теби, кô ти к мени хрлим,
неком твојом тајном побуђена.
Ти ме чекаш с твојом неверицом,
као да си издô самог себе,
ја те грлим лудо с несаницом,
док судбина с осмехом се чуди –
где ме чекаш и где чекам тебе...

Не размишљаам више ни о чему,
ни камо сам, ни откуда дошла,
Гледам тебе и ти гледаш мене,
док мећава плавих перуникâ
надолази кô велики талас
невиђеног мега океана,
да никада више не би прошла,
нит престала с вејањем међу нама...
Сан од сребра у сребрном сјају,
чуда неког златног шкорпиона,
бићу бића поклања се бићем,

што постаје и он, а и она...
Шкорпион је обујмио сунце
Сунце њему кљешта позлатило,
свом љубављу у алхемијске унце.

Осврћем се у себи над собом,
одасвуд ме светлост обасјава.
Где то стојим, одгонетам собом –
ил' сам спона, брош, ил' ѓранат-копча?
Због нечега међ' временом стала?!

Не размишљаам више ни о чему,
нит' ко сам ни откуда дошла.
Дух мој тражи криомице име
свега чему име нисам нашла
и свих стазâ којима бих пошла.
Перунике зову громко, јако,
својим дугим креста-латицама,
неко би се можда и расплакô
ал' ја стојим у свему томе лако...
Сама собом сасвим обасјана,
са свих страна духом огрнута,
веловима свих живих опсенâ
и дубоко срцем прионута,
као да сам нетом испорошена,
уз сва своја стаблâ и корењâ.
Кога чекам, куда сам кренула?

МАЈКЕ МОЈЕ

Хтио бих мајци да пишем оду,
дивну као цвеће у пролеће.
Песма да буде у њеном коду –
жеља ме хоће, перо ме неће.

Речи јаке треба да штимам:
сваки стих да буде за двоје,
јер две добре мајке ја имам –
за које куца топло срце моје.

Мајка ми Зорка, свитања зора,
а Озрен гора, обзорје моје.
Заједно трајемо – тако мора,
у срцу имам места за троје.

Благо велико од мајки имам:
од Озрен горе за чојство меру,
будилник Зоркин уредно штимам,
будно да чувам у живот веру.

SVE JE PROŠLOST DALEKA

Dan za danom,
polako jesen stiže.
Srce mi kaže
da rastanku smo bliže.
Ništa nije kao što sećanje mi govori,
valjda zbog magle i vlage
i potoka što tamo negde žubori.

Šta reći?
Kad sve je odavno rečeno.
Vreme je na komade isečeno
i ništa više nema smisla i svrhe.

I sve je prošlost daleka.

Sačeka me samo ponekad tuga,
pa žalim za onim, kratkim vihorom sreće,
kada se ceo svet naglavačke okreće
i zuji, i cveta
kao u sred leta, kada se cela košnica
izlije u cvetnu livadu.

DA LI ME SLEDIŠ?

Da li sam te uspeo povesti sa sobom?
Viori li se tvoja kosa na vetru
i široka plava haljina,
plava kao nebo i kao oči tvoje?
Milo moje,
Milo moje,
Milo moje.

Letiš li sa mnom put zvezdâ?
Da li ti je osmeh vedar
i da li ti se snovi roje?
Milo moje,
Milo moje,
Milo moje.

Ja se ne okrećem dok letim.
Hoću da verujem da me slediš
i da si sa mnom visoko gore
dok drugi stoje,
Milo moje.

SRCE

Vreme se primirilo,
ni vetar ne diše.
Srce se uznemirilo,
za tobom uzdiše
i čezne u želji,
iz grudi bi napolje.

Miruj.
Ne luduj.
Mani se nevolje!

KRVAVA REKA

Sestro – rode,
kako te srce bolelo nije,
a čula sam ga,
kako se podmuklo smije.
Brzo je zaboravilo
na svoje boli i jade,
pa se sa drugom u štetu dade.
Divlja, nabujala reka,
sestro – rode,
malo je ovo rečne vode
da krv sa ruku tvojih spere.
Crvena i gusta je krv moja,
a gde je bila duša tvoja,
kad si u grudi moje sadila,
da mi poslednju snagu sišu
crne pijavice, da me jedu i urnišu?
I da ti Tvorac oprosti grehe
i on bi zaplakao,
dok bi ti oprost davao.
Na krvavu reku,
krvavom vodom,
došla si svoje grehe da spereš...
Beli golub svojim perom
kad ispiše let od izvora do ušća
kristalno bistre vode,

kad oči počnu da ti se bistre
i suze iskrene poteku,
poželećeš, jako ćeš poželeti...
Sada ništa ne razumeš...
Tvorac se brine da ti razum razbistri,
teške grehe raspline.
Njemu se moli za
sve što si, sestro – rode,
zaboravila...
Moli kronicu radosti i bola,
kronicu svetlosti i slave,
moli iz čista srca...
Počni od sada, pa dok ne zanemiš.
Krvava reka i dalje teče...
Čeka –
TVOJE POKAJANJE....

GOVOR TIŠINE

Oslušni:
treptaje moje duše,
otkucaje srca.
Pogledaj sjaj u oku.
Pročitaćeš –
da i kada ćutim,
želim mnogo ti reći.
Svaki otkucaj srca
prati tvoj –
kuca srce za tebe.
Tvoje oči –
ogledalo su mojim pogledima.
Tvoja senka
plete radost života s mojom.
I kada ćutimo
tišina priča umesto nas
ispričane priče.
Kao i one koje tek treba da se dese.
Zabeležene negde duboko ispod kože.
Kao da kažu:
„Polako ne trči,
živeti se lepše i bolje
još uvek može”.
Oslušni:
treptaje moje duše,
otkucaje srca,
kako prate tvoje.

ODLAZAK

Pakovao sam stvari,
spremao se na put,
kad voće se bralo,
kad list je padao žut.
Na polasku gledao sam oca,
dok suza iz oka leti,
i majku koja mi reče:
„Sine, ponekad nas se seti.”
Čuo sam autobusa škripu,
sa tugom u srcu pogledao
pred kućom staru lipu,
oca i majku
koji mi na pozdrav ruke dižu,
i još jednom čuo
reči koje mi od njih stižu:
„Čuvaj se, sine, pazi na sebe,
mi u rodnom kraju mislićemo na tebe.”

DOBRO RAZMISLI

Pre nego u rat kreneš,
dobro razmisli.
Kao i mnogi drugi poginućeš.
Poginuće neko tebi drag,
neko koga volim ja.
Pre nego u rat kreneš, razmisli –
da li su razlozi vredni ijedne žrtve,
srušene kuće,
zgaženih livadâ i žitâ.
Ako te neka majka pita,
gde si joj odveo sina,
brata, ljubav joj dragu.
Kako si mogao da uništiš svu tu ljudsku snagu?
Šta ćeš reći!
Razmisli –
zašto kuće gore,
deca nam plaču,
sa svih strana jauk se čuje,
umesto pesme tenkovi bruje?

Pogledaj oko sebe.
Šume gore, reke umesto zelene,
krvlju obojene.
Mostovi se ruše.
Mnogi gradovi i sela u ognju se puše.
Gde ćeš da se vratiš,
kad i tvoja kuća je u nekom od tih sela,
u ulici gde zgrada više nema?
Kuću nemaš,
samo dimnjak žalosno iz ruševina viri,
dim se još oko njega širi.
Možda nemaš više brata, oca i sina.
Majku neka ti druga vojska zarobila.
Dragu neko tebi sličan
odveo u ko zna kojem smeru.
Uzalud sad tužno u pustoš gledaš,
pominješ Boga i veru.
Vrati se na početak.
Razloga za rat ne treba nikada da bude,
nek' nam naša deca sutra po lošem ne sude –
dobro razmisli...

REČ

Ništa ne može oštrije da poseče
kao reč rečena.
Ostaje reč kao drvo usamljeno.
Kao Hrast stari na sred livade što stoji.
Nekada zaboli, u srce ubode
kao trn sa divljeg bagrema
što ubosti može.
Ne obraćaš pažnju, nekada nije ti stalo
od koga ta reč dođe.
Ko je reče nije ti bitan.
Kao zvižduk vetra, kao treptaj oka,
nekada kraj tebe prođe.
Nekada ne.
Večno zvoni dušu ti mori.
Često, često zaboli.
Pazite šta ćete reći.
Kakvu reč iz usta prosuti.
Uvreda, pohvalu, psovku, zlobu.
Pakost ili hvalu neku.
Nikada se to neće zaboraviti.
Vama će na savest ostati
da li će se ta reč lepo ili ružno pamtiti.
Pazi, merdevine vode u dva smeru.
Kad se penješ njima gore
dobro gledaj pamti put

da se znaš gore snaći.
Kad dođe vreme trebaš stazu nazad naći.
Pamti ljude koje srećeš,
jer kad padneš sam ustati nećeš.
Pazi šta govoriš, kako radiš.
Umereno reči slaži.
Sve ostaje sve se pamti.
Lepo dugo, loše još duže.

LJUBAV U PESMI ZAPISANA

Pesmu bih da pustim iz grudi,
onako, na slobodu, kao pticu
iz kaveza – da živi!!
Da bude slobodna,
da joj se dive, da oseti radost,
milost i ona milovanjâ
koja su u mojim sećanjima sada.

Ne, neću bezobrazno i garavo
da pogledam,
neću pijano, ni puno emocijâ,
bez uzdaha!!
Neću ni da priznam da te još volim
... kao nekada.

U stvari – ne smem!!!
Jer naš početak uvek miriše na kraj.

A na tom kraju uvek tešim sebe,
da samo je navika ostala,
i po koja naša izbledela slika,
puna prašine zbog godinâ...

Čudna je to ljubav bila...

Sad ljubav naša živi u pesmi,
tebi napisanoj.
Pa je puštam na slobodu
jer jedino tako ostat' ćemo
večno u ljubavi – na papiru zapisano.

DA MI TI, OPET DOĐEŠ U SAN

Ona po ljepoti miriše,
i ima oči boje neba
s kim šetnje danju provodi,
je li u nekog zaljubljena?

Kada krenem noću sanjati,
vjerovati tad je besplatno,
maštati ću opet o tebi ja,
jedina.

I da mi ti, opet dođeš u san,
ja sanjao bih, i dok traje dan
i nikada se ne bih budio,
da zavoliš me opet,
ja bih se potrudio.

Ona nosi ljetne haljine,
po gradu, ona mami uzdahe,
svako bi je htio, za sebe imati,
a samo ona, može birati.

I da me krišom, oka zamjeti,
da mi ime, tiho izusti,
ja znao bih, da me se sjeća,
i da njena sam, ljubav najveća.

JOŠ OSJEĆAM,
JOŠ TE SANJAM

Sjetim te se, namjerno il' ne,
gledam slike, tražim dokaze,
gdje smo sretni, gdje smo tužni,
gdje smo sami, samo, ti i ja.
I tamo gdje se zvijezde nebu poklone,
i gdje se svaki kamen, mora dotakne.
Tamo gdje je ljubav kao stari majstor,
našu priču završio, kao pravi autor.
Pa tek onda shvatim da si teškim korakom otišla,
i da si naše neostvarene snove, kradom zaobišla.
I da živim još koliko god treba,
i da svaka zvijezda padne sa ovog prekrasnog neba,
ma, da prorade sve moje mašatrije,
nikad neće biti takve, moje lijepe Marije.

ФАТАМОРГАНА

Као морепловац што плови пучином,
тихо гледам преко мора Панонскога,
опчињен равнином и њеном ширином –
разливеним све до краја небескога.

Под налетом вјетра заносно таласа,
то бескрајно поље златно жуте боје,
али на тренутак остадох без гласа,
чини ми се тамо нека брда стоје.

Стаде тући срце кô танка мембрана,
као да је обрис мога родног краја.
Ено, гледам село као у сред маја,
не схватајућ' да је то фатаморгана.

Озарени осм'јех украси ми лице,
а руке се хитро у висину дижу,
да загре ове слике варалице,
које за мношвом из мог завичаја стижу.

ОБИЧАЈ КОЈИ СЕ БРИШЕ

Већ је давно освануо дан.
И подне се помаљало ту.
Из даљине звуци сиренâ,
Чули су се јако, одзвањали свуд.

Музика је гласала тад,
да се двоје младих узимају.
Лумпује се и пије се сад,
и са песмом сватови друтују.

Пролеће је и цвати се град,
помавило је све грађане,
да изађу и да виде сад,
неке младе младенце слађане.

Бука свуда ал' весела чар,
нити се слути, нити се нагађа,
да у вину лежала је жар,
сâм почетак великих недаћа.

Колона је закрчила град,
окићених возила национално.
Ал' са пићем и без пића глад,
показаће оно лоше традиционално.

Пуцао је пијани сват.
У висине метак одлетео.
Не прође ни минут, камоли сат,
на балкону дете погодио.

Сви одоше куд који, мимо моји,
а крв поче преливати балкон.
Где су сада осећаји твоји?
А где туга мајке у сутон?

Сузе лије, од душе се прашта.
Све би дала, ал' да види опет.
Осмех мален, али само машта.
Даје и душу и цео свој свет.

Мајчина је туга преголема.
За дететом које јој одлази.
Шта ће она, када њега нема?
Кога, док спава, по глави да помази?

Нит' кајања, нити дуговања,
ништа не може живот да поврати.
Оно што нам Бог поклања,
то не може ни са чим да се врати.

STAZE POD SVODOM

Odavno bješe, napustih svoj dom
u duši se svio jak čemer i jad,
desilo se brzo, kô iz neba grom,
osta moje selo, dočeka me grad.

Život je svod kô nebeska dûga,
srce me boli, jer nosi grijeh,
u njemu žive sreća i tuga,
jednom se mora platiti ceh.

Moje su staze zarasle tamo,
živjet' će sjeta na život tad,
poželim nekad trenutak samo
stazama proći kô nekad mlad.

Ostat' će želja da vidim gòre,
noga da kroči niz prašnjav put,
dotaknem vodu, to plavo more,
zemlju đe rađa moj limun žut.

Duša će moja krenuti sama,
životna priča dobit' će sjaj
kad svjetlost zamre, nastat' će tama,
kô pjesmi ovoj, doći će kraj.

ZBOGOM MAJKO

Gledao sam tužan tvoje oči plave,
ti ih sklopi s bolom, duša ode Bogu,
često mi se, kô sad, sve te slike jave,
Majko moja draga, bez tebe ne mogu,

Zaboli me duša kad se sjetim tebe,
otišla si brzo, zbogom nijesi rekla,
kunem sudbu gorku a sa njom i sebe,
niz obraze moje suza je potekla.

U snovima mojim dolaziš mi često,
svaki susret s tobom jako me zaboli,
tvojoj toploj duši u mojoj je mjesto,
a moje će srce vječno da te voli.

Kuća nam je tamo sad ostala prazna,
mi odosmo davno, da l' smo zato krivi,
da li je sudbina, ili Božja kazna –
lik sa tvojom dušom, vječno će da živi.

Odlazim svom pragu, jer duša me moli,
stalno mi se vraćaš, moja tužna sliko,
pred kuću kad stignem, to će da zaboli,
tad mi vrata neće otvoriti niko.

Ledena ti ploča vječni dom pokriva,
pokoj tvojoj duši, s tugom palim svijeću,
u rajskome miru, tvoj duh nek' počiva,
nikada te, majko, zaboravit neću.

ЛАЈКА

Спустило се небо кô да тугу слути,
кроз јесење јутро ситне сузе рони,
кочијаш с кочијом низ блатњаве пути,
журећи ка ријеци стару рагу гони.
Док прилази ријеци бука кола јача,
даље иза њега, мокро псето трчи,
у валове ријеке живу кјесу баца
а и псето скочи, с бујицом се мучи.
Гледао сам приказ живота и смрти,
док валови ријеке храбро псето ломе,
изрону керуша испод тужне врбе,
мртво штене носећу на попрсју своме.
Цвилећи му лиже окице без сјаја,
погледа ме оштро док над њиме лежи,
видео сам тугу и презир без краја
као да ми рече: „Хајд, човјече, бјежи!”
Кренуо сам путем, да не гледам очи
како лију сузе за младунче своје,
и сутрадан тамо морао сам доћи.
Кад на истом мјесту леже обадвоје.
док прилазим тихо у очи ме гледа:
– Нисам кривац – рекох, погледах у страну,
парче мяса спустих и корицу хљеба.
Керуша се подиже, двапут репом ману.
Стоји испред, дрхти, и не скрива тугу.

Не издржах, крену низ блатњаве путе,
а она ми приђе, за захвалност дугу
прислони главу уз блатњаве скуте.
Помазих јој главу, ставих своје прсте
на образе мокре од туге и плача,
кајах се постидно, што сам од те врсте,
која гуђе младунце у валове баца.
С кантицом у руци, мало хране свјеже,
запутих се тамо и трећег дана,
кад на истом мјесту обадвоје леже,
испред мало даље, нетакнута храна.
Са репом не маше, нити тужно режи,
само ријека хучи, хладан вјетар дува,
испружене главе над младунцем лежи,
без сјаја у очима – мајчински га чува...

VEZ

Izvezla sam uspomene
koncem sreće, koncem tuge
i bisere suze čiste,
da ih prate, verne sluge.

Suze sreće poleteše,
u mladosti širih krilâ,
suze tuge doleteše –
ljubav krilâ polomila.

Nedostižna ljubav tvoja
sad pletivom slike šara,
uspomenom po mom srcu,
kô vezilja puna dara.

Izvezla sam svaki pogled,
svaki osmeh obojila,
vezla danju, vezla noću,
vezla tako u nedogled,
dok se nisam umorila.

REČI U GRU

Opraštam ti rečima u grlu zastalim,
vidaše mi rane sve godine ove,
pa se otrgoše da ih ne sastavim
sa otrovom nastalim
što mi truže snove.

Reči su u grlu teške kao vreme,
olujne se kapi talože u njima,
mržnje prokleta posejano seme
odustati ne može, olako se prima.

Ja tebi opraštam, ti ne ču ni reči,
pročišćavam dušu, gnojne rane vidam,
uspravim se ponosno, jer duša ne kleči,
pa iz grla tada, reč po reč otkidam.

LAŽNI SJAJ

Ne navlači osmeh kraj mene kad prođeš,
uvežbani naklon, okom lažni sjaj,
izgubljenu nadu jutrom da mi dođeš
sobom ponesi kad pođeš u raj.

Kad u tuđim cipelama prema meni kreneš,
smeo ti je korak, meni dobro znan,
do mog praga dođeš, naglo se okreneš,
postaneš odjednom samom sebi stran.

Lutaš tako, menjaš uloge i licâ
u tuđem odelu pozajmljenog sjaja,
i srce u tebi postade skitnica,
ne vidiš početka, ne nazireš kraja.

A ja sam navikla da ti srce kamen,
da si lažna stena, i meni i sebi,
nema u očima ni iskri ni plamena,
nije ljubav rođena da živi u tebi.

UZMI UZDAH

Uzmi noćas sa mog dlana
kapi kiše uhvaćene
onog leta devojačkog
kad sam bosa dolinama
zvezde zvala pogledima,
a mesecu osmeh slala.
Uzmi uzdah sa usana,
što sam vetru darivala
onog jutra devojačkog
kad sam kosu raspletenu
mekoj travi prostirala.
Iz oka mi uze sunce
što sijaše samo tebi
onog leta devojačkog
kad sam tiho odletela
na krilima uspomenâ.

DRAGI

Nazvala te Dragi, tebi se divila,
ljubavlju te sestre na grudi privila.
Dala mi te, Dragi, nagorkinja vila,
kod našega Točka, što je nekad bila.
Slučaj bio, Dragi, moglo je i prije,
od onda ti drugi, niko ravan nije.
Zovem te još Dragi i osjećam tako,
imam dosta dragih, ali ne ovako.
Ostaćeš moj Dragi, jer to treba tako,
meni je sve teško pored tebe lako.
Zauvijek moj Dragi, ja to srcem želim,
pa tako i danas, kada se veselim.
Kakav život, Dragi, tako se i stari,
za godine mlado srce i ne mari.
Nasmijana, srećna, Dragi, tako ide,
Pedeset je i šest, nigdje se ne vide.
Rođendan ja, Dragi, želim da proslavim,
sve ostale brige na tren da ostavim.
Zapjevaj mi, Dragi, jednu pjesmu finu,
starija sam samo za jednu godinu.

PORODIČNA PJESMA

U velikoj bi`edi, na zemljanom podu,
odrasli su stari u mojemu rodu.
Mog djeda Lazara Bog je pogledao,
Mariju čestitu za drugu mu dao.
Sirota Marija, al' iz dobrog roda,
za sreću joj dosta samo so i voda.
Udovica osta još ratnih godina,
sahranila muža, svekrvu i sina.
Gojila je djecu kroz teška vremena,
morala je biti i čo`ek i žena.
Iako je rano siroče ostao,
moj otac je veliki „ljud`na” postao.
Radio je svašta, dosta se mučio,
krovove srezivat` sâm se naučio.
Tesao kamenje, zidao zidove,
teškom mukom svoje ostvarivô snove.
U „riječ” se kleo i zakon mu bila,
poštovala ju je moja majka mila.
Orala je tuđe, a i njive svoje,
odričuć` se svega, da se djeca goje.
Odgojila Ruška Neđu i Marinka,
ponosna je na njih i njena su dika.
Iza oca Save ostali krovovi,
iza mog će brata elektro-vodovi.
Ja ostavljam knjige, rodu razbibrige.

ПРОЉЕЋЕ

Прољећа мириси свугдје лијепи, друже,
успомене враћам башчи мајке Руже.
Према Кућерини лијепо гледати,
од милине пјесму можеш запјевати:
„Све се мени овдје село моје свиђа,
највише те воли ко те ријетко виђа”.
Воћа гране застру бијели цвјетови,
има доста розих, понеки винови.
Кровови црвени кроз цвјетове вире,
опојни мириси преко брда шире.
На пропланку пасу раштркана стада,
старија већ јесам, ал’ је душа млада.
Лутам по свијету, проклињућ’ даљине,
прођоше ми тако најљепше године.
Не путујем сама и моји су са мном,
често ме спомињу и тугују за мном.
Путовали са мном и отац и мајка,
у мислима често била је и бака.
Кад се сјетим брата, душа ме заболи,
само ко је сестра, зна како се воли.
Мали смо радили, живјели тежачки,
конзерве имали умјесто играчки.
Постали смо људи и стварамо дјела,
стидјели се нисмо никад нашег села.
Успомене драге, разум и сад чува,

говорила баба: „Има овдје крува”!
Од њених ме ријечи и сад жеља мине:
„Немој тражит’ крува, над погачом, сине”!
Срећу родне куће ја сањам и будна,
играла се са мном та судбина чудна.
Мирисе већ дуго овдје ни не тражим,
гледам ово цвијеће да тугу ублажим.
Облијећу га само пчеле и бумбари,
цвјета не мирише, ко за њег да мари.
Дјетињства мирисе ја носим у души,
бабину погачу из које се пуши.
А у срцу носим и „теке” и „ноде”,
без тог никад никуд ја не идем, роде.

SANJAM

Zaustavljam starost u snovima često,
uspomene zovu u rodno me mjesto.
Rastini i Točku svi putevi vode,
otišla sam davno, dalje nego røde.
Prašnjavim puteljkom trčala sam bosa,
radoznala, zdrava i mlada kô rosa.
Više Grabik šume jagode sam brala,
o ljubavi prvoj mnogo sam maštala.
Mladost, ludost, ljudi čudili se tome,
nije bilo lako izborit' se s njome.
Dolić se zlatio od snopova žuti',
mlinu niz Prljaču vodili su puti.
Vodeničko kolo preskakala voda,
a Novačić mlio kasno do pre'oda.
Iz mlinova priče bajke su mi bile,
oko njih su noću igrale se vile.
Otišla bih s vodom pečinskom do Bare,
da obiđem pute zarasle i stare.
Djetinjstva tragove tražit' u otkosu,
žulj s očeve ruke, kovanicu kosu.
Još godinu koju živjeću od želje,
onda srcu mome doći će veselje.
Velikome svijetu ja ću reći hvala,
vratiću se tamo gdje sam i postala.
Grobovi predaka, traže svijeće nove,
miriše mi tamjan i kući me zove.
Sigurno ću doći, Bože mi oprosti,
da me tuđe hladne ne dotiču kosti.

DUH NAŠEG VREMENA

Otpadnici na tronu!
Priklešteni krici generacijâ!
Okamenjenog života,
koračamo bez napretka.
Sadašnjost je neopipljiva.
Klonuli učeni ljudi.
Lavež za govornicom!
U pasjem oku svi smo psi,
glođemo ucrvljale kosti...
Duh našeg vremena
izujedale su godine straha.
U središtu smo gnojave rane,
na horizontu prevara...
Mrtvi su živi!
Nešto se u vazduhu punom trnja oseća...
Nedodirljivima je teško reći ono što ne govore.
Iz prošlosti tamna krv teče.
Ime zla,
Amfiteatar-smetlište...
Postali smo pozorište klovnova,
ideološki kockari,
oštrači tuposti...
Neuspelih poduhvatâ,
imaginarnih revolucijâ.
Naoružani pljuvačkom,

pljunuli smo na poreklo.
Polomljeni, nemi, bezvoljni...
Gajimo gnev...
U duhu jadnog vremena,
i okamenjene budućnosti.

TRAGOM DOČARANE LJUBAVI

Početi sve ispočetka,
poželeti život bez završetka,
krenuti misterioznim putevima bespuća,
spoznati miris ljubavi
nakon njenog vaskrsnuća.

Verovati u čuda
koja postoje oko nas svuda,
pratiti trag čoveka, iscrpljenog
nadasve duše i srca premorenog.

Želja za domom i porodicom,
radosti nedoživljene sa svojom decom,
za sve lepote ovoga sveta
kod mene da se presele – ima mesta.

Prešavši pola puta,
život mi stade,
ostade mi želja pusta
godinama se zbog toga mućio,
da se povratim sasvim to sâm želeo.

Sudbinom pesnika kroz istoriju,
želeo sam sebi pronaći dušu najmiliju,
na put krenuvši, poneo sam samo sebe,
svoju prošlost i priče neispričane, koje su deo mene.
Nepredajući se, svoj san željeni sam doživeo,
iako sam i volju postojanja već bio izgubio,
probudivši se na list hartije:
„Dvoje na putu” – napisao –
mojoj dragoj poslao
i u srcu njenom ljubav postao.

Od tih dana pišem sve više,
za moju porodicu i decu najviše.
Želim da pokažem šta se to u meni skrivalo
i sve lepote izgubljene što je vreme odnelo.

Kada sam na put krenuo,
u početku kao sebe da sam pratio,
sve dok drugu nisam uočio senku blizu moje,
bila je to njena – na putu mom se srelo nas dvoje.

Volim poeziju, ljubavnu i stvarnu,
život posle života i sreću porodice beskrajnu.
Noć se približava, vreme za nove snove,
puteve stvarne, kao magijom dočarane –
moje i tvoje.

KROZ ZAVIČAJ

Tu sam rođen, zavičajem prolazim,
čekam s njim i sutra, govorim da nikud ne odlazim,
pogledom svojim širokim okolinu celu obgrlim,
a srcem selo i kuću rođenu sa sobom svugde nosim.

Lepšeg kraja od ovog ima na svetu,
ali nigde ne bih osećao toliku ljubav i sreću,
lepotu ovoga kraja želim uvek da osetim,
s dušom njegovom
u moćnu magijsku sliku da pretvorim.

Telom, ispruženim čarima ravnice,
neponovljivi vidici kao jutrom rosne kapljice,
da li su lepša jutrá pri rađanju sunca,
ili pri zalasku, sjajna šarolikost zvezdanog neba.

Tu sam ostao,
poziv Tise sam prihvatio,
zajedno naše puteve nastavljamo,
kao prijatelji pravi,
tajne zajedničke čuvamo.

Reka u mutnom koritu,
a čovek u svom neumornom srcu,
družeci se, svakodnevno se diveći,
šetajući zajedno, kao za ruke se držeći.

Iz Banata stigavši, ovde sam zastao,
sreću i moju porodicu konačno pronašao,
dalje odavde ne idem,
sretnem li koga,
usput rukom im mašem.

Hteo ili ne, ja odlaska odavde nemam,
zavičaj je jedan koji imam –
nemam drugog doma,
niti sela više voljenoga,
druge kuće u kojoj smo rođeni,
niti oca ostarelog i premorenoga.

Ovako s proleća pri zori,
mogu pogledom se približiti našoj pruzi,
našoj beodranskoj, što zapušteno stoji,
nije ni čudo, kada voz jedva preko njega prolazi.

S jačanjem sunca povećavaju se naboji i želje,
O, Gospode Bože –
znam da zajedno gazimo preko iste zemlje,
i uvek s ponosom večno ostajući,
nikada moje najmilije ne zaboravljajući.

Reka – Tisa će sa mnom disati i ostati,
most na reci pravac nikad neće menjati,
na put da krenemo, ili da se vraćamo,
sve lepote i čari zavičaja
u srcima našim do kraja života čuvamo.

IZGRADIMO MOSTOVE MEĐU LJUDIMA

Uspravimo potisnute mostove
među ljudima, uklonimo
barikade i granice
oronule prošlosti
nestabilnim vremenima,
prijateljstva neka u ljudskim
dušama vladaju, korake obmane,
koji marširaju u novom svetu,
atmosferom ljubavi okrenimo
u dimenziju današnjice
u kojoj ispraćamo sve loše dane
i neprijateljstva sa strane,
probudimo zapostavljenu ljubav,
koja vida prošlost i njene rane,
ozlojeđene uspomene umirimo
mostovima ljubavi među ljudima,
budimo ljudi, volimo i radujmo se
svakome podjeljenom danu
za dobrobit našega sutra.

TEBI...

Tebi koga volim pišem pesmu,
nežne osećaje ti prenosim
iz same duše, zatreperila želja
nadmenom daljinom,
svaki nerv, ponesen milinom,
stihove ti piše nečujno, tiho,
misli ka tebi lete, lutaju,
poneseni zagrljajem kroz daljine,
na našem tajnom kutku ostali
dodiri i igre rukama, usnama
posipani, topline probuđene
rosom jutarnje ljubavi,
kojom smo lica umivali,
dolazili i odlazili u gorčini
pomrčine vremena,
koje je krvarilo čekanjem.
Tebi koga volim,
pišem o ljubavi koja boli
u svakom danu
koji prođe bez nas.

СВЕ БИХ ТИ ДАО

За твоје очи и наше ноћи
живот бих дао.
За руке твоје, њихова поља
с дланова меких –
све бих издао.
За твоје очи, за наше ноћи,
И вреле снове – у смрт бих стао.
За наше свега без двоумљења –
у њу бих пао.
Али због наших снова,
из ње бих опет
пред тебе дошао
у поноћ пуног Месеца, болу...

И стајао бих на живе воде живом
врелу
као кип светла,
љубави,
сјаја...
И чекао бих, чекао дуго,
и не знајући шта бих друго –
шта то без тебе?
Те твоје очи, за наше ноћи,
и вреле снове,
положио бих пред тебе

себе,
зазвавши тајну клице
живота
да нас обоје
у лику једног бића обмота,
заувек тако кô Једно,
Цело,
кроз очи твоје, кроз очи наше,
и живо врело једнога тела,
једног пехара
ил` једне чаше?

ONA

Otišla je sa zadnjim vozom,
sunce u očima njenim me oslijepilo,
usnice su joj mirisale na med,
njeni brzi pokreti su me uznemirili do blaženstva,
u meni je rastao jêd.

Donijela je glazbu mira i strasti.
Možda sam samo zamišljao,
možda sam samo glumio, pretvarao se, lagao,
ali bila je tako zastrašujuća u svojoj jednostavnoj ljepoti,
krala moje misli i riječi,
sa njom bih mogao dijeliti vrijeme, prostor, zrak, noć, jutro,
mogao pobijediti udaljenosti od tijela.

Znam da nemam prava ni ovlašćenja, da bih se borio,
kako bih nešto stvorio.
Sada sam prvi put shvatio važnost želje,
ludosti, boli, ludog nemira,
kada ne možete učiniti ništa, kad je odlučeno ranije,
duplikat, glavni dvojnik, koji je uvijek bio ledeno hladan,
pobjegao u panici, ona i njezin suđeni čovjek –
taj varljivi osjećaj koji sam čekao cijeli svoj život.

Nisam znao što se događa,
Ne znam, ne znam – ja ponavljam,
ali ja sam shvatio da ću je ubijati noć po noć,
a to nije u redu, ja je nikada nisam upoznao,
nikad poljubio, nikada osjetio na sebi.

Vlak je bio izgubljen u magli zaborava,
ruke su mi krvave, imam oči, imam lice,
ja imam srce, sjedim ispod mrtvog hrasta...
Nikada, nikada – eho.

ЗНАШ ЛИ?

Моја си мисао...
Знаш ли
њежно миловање
и мирис у сну?

Тако те имам дуго,
све до јутра
и тако желим
да не сване дан.
У очима мојим
бијели ветрови
јуре успомене давне,
за нас двоје неважне.
Оставила сам ти
у души скривено мјесто,
само за тебе,
да ми будеш жеђ.
Од тада волшебан –
до данас. До бескраја.
Ништа...То понекад
изгубим пут.
А могу још много
себе да дам.
И данас као и прије,
као некад давно,

осећам твој мирис.
На кожи, длановима,
очима. Још увијек.
Миришеш ми у сну.
Нежно миловање.

Мисао си моја...
Знаш ли?

ЗАКЛЕТВА

Црница поста топла црвеница
од крвавих суза божур-цвећа,
уздише јадна мученица;
гази је чизма претећа.

Српско јој име хоће одузети
и семе српско затрти жели;
у колевци не сме српског чеда бити –
душманин тако иште и вели.

Заклеле се звезде свом садругу Сунцу:
погасиће редом своје лампионе,
буде ли душман узо макар унцу
земљице златне, крвљу натопљене!

У заблуди тешкој душманин живи:
колевка српска никад тихнут неће!
Срби су вазда на Косову били!...
Неће се српске угасити свеће!

СНОВИ

Мекоту ноћи, лишене немирâ,
без звука и боје, кад љубав дрема,
ремети лет ноћних лептирâ;
обична ноћна шема.

Ослушкујем песму веселог пијанца,
окаснелог из задимљене крчме;
песме му сетне, воде из зденца –
пијаним враголијама вичне.

Дремеж ме стиска, падам у сан,
на крилима ноћи, натопљене вином
и снивам: долази дан
са сапутником – истином.

У сну ми тело постаде барка:
на њој си ти –
не, није варка!
Осећам дрхтај мишица твојих
и мирис зноја, помешан с мојим.

А таласи бесни снагу јој ломе:
бацају барку, кормило дршће!
У немиру бесном – играју се њоме;
сметнуле с ума где им је ушће.

Буди ме врисак: тишину погађа...
Дозивам име оног бродоломца,
хтела бих опет да будем лађа,
од јаче грађе и ослонца.

Тишина и врисак – вечити ривали,
у путеном сукобу минуте броје;
то лав и срна у коштац стали...
Ноћне немире изнова кроје.

Чему немири, кад сну се дајем?
Желим да сањам танане снове!
Љубав сам дала, зар да се кајем?
Прихватам, рађе, сањане окове.

Тонем у снове, меке и фине:
усред пустиње сам: ено барке наше!
Тамо негде, иза оне дине;
са палубе живот маше!

MOLITVA

O, ego,
ti koji jak si,
kod onih kojima vladaš
i uzdignut put nebesa –
jer ne svetli
bezimenost njihova
u carstvu,
zajedničkom,
poniznima
i sujetnima...
Malakši,
unizi se,
više ne rasti,
odreci se napasti...
Oče naš,
pomози tim
praznosrcim
i nadmenim,
da ne nameću
volju svoju
nad onima
koji su u skladu,
sa sobom, tobom,
zemljom i nebom.

Ljubav nasušnu,
podari im, Gospode,
danas
i ubuduće
i oprosti im grehove njihove
kao što im uvrede
i poniženjâ
nedužni oprostiše...
Uputi ih
kako da ne mrze
one koje si darovima
svojim obdario...
Bože, molim te,
daj snagu
skromnima
da ustraju
i razboritosti
palima
i nezahvalnima
da se nad zavišću uzdignu,
da se ne svete,
već tvoga imena sete,
te ne iskušavaju granice dobra,
ne bi li se
svi spasili od zla.
Amin.

IMAM JEDNU ŽELJU

Kad bih mogla da biram,
gde ću ponovo da se rodim,
to bilo bi isto mesto –
stara kuća, uz potoka dva,
što beše jednom moj dom.
Ne postoji ništa lepše na svetu,
na svekolikoj planeti Zemlji,
i svim drugim telima u vasioni,
od onog našeg plavog neba,
košave, bure, oblaka snežnog,
zime, belje od zmajeve bajke.
Ne bih želela drugi da me rode,
birala bih istu braću, sestre,
bila bih dete svog oca i majke.
Cvetnim doljama bosa da trčim,
ovce, krave, piliće i guske
htela bih iznova da čuvam,
u slobodi širokoj da uživam
i da ne moram svaki put
preko praga kad pređem,
opanke ličke da izuvam.
Tako bih rado samo još jednom
lepotu zavičaja da proživim,
da se rodim na onom mestu,
gde osta mi srce, duša i snovi,

dok telo po svetu luta,
grleći daleke uspomene,
tražeći slične dolove zelene,
jednako plavim nebom pokriveno,
Ošljakom, Velebitom, potocima,
čarobnim mirom okruženo.
Imam jednu želju,
da zaigram život,
kao što beše jednom...

ПРОЛАЗНИК

Ја сам пролазник:
неизбежни знак на твој путу,
улични партнер с којим си у вечитом пакту
принудне симпатије,
кô у договореном браку,
и зато слободно лажи ме, обмани ме,
презири ме, не гледај ме – ја ћу опет бити ту
као врео или хладан длан на твој врату,
дискретан, скоро неприметан
на улици, на станици или на деветом спрату,
можда слеп за све твоје поразе и победе,
али неизбежан
као киша, као рак,
тако свакодневан – као подвијена сенка
преварене жене
или пса који режи на све оне
који желе да прођу кроз обележана врата.
Као јесењи вир сам,
у ком ћеш видети свој одраз
очима најбољег пријатеља
или најгорег ривала.
И пратићу те свуда – до врха жеље
и до најбеднијег дна,
а можда једном, када будем спреман,
преузећу и поводац твог сна.

СЛИКАР

Могу да те нацртам крвљу својом,
да ти удахнем живот
из све страсти душе
што круже у прстима руке
која те благосиља и куне.

Могу да ти овековечим овај трен
непредвидљивости
и варљивог погледа
невиношћу детета,
да ти овенчам крхкост
богатом круном своје маште

и да ти поклоним љубав
којој ти никад нећеш дорасати,
јер ће ми само то благо остати
од овог горког дара судбине.

ВЕРОВАЊЕ

Све теже ми је да верујем
да ћу под каменом наћи изгубљено злато,
да у океану лежи неоткривени рај,
да Бог живи у плавом сумраку над нама
и благосиља нас све као сунчев сјај;

све теже ми је да верујем
да птица није одраз нашег духа,
да се ватра родила у устима лошег змаја,
да моје тело никад није било соко
који је прождирао разапетог Прометеја,

да је сваки храм прибежиште срама
а свеци – добричине што су певали у хору,
да је блато – блато, и за образ и за кућу,
да љубазност лечи и сујету и покору.

Све теже ми је да верујем
да је црна вечита боја смрти и рата,
да гром у коприву неће да у'дри,
да смо сви кукавице поред хероја,
а дуговечност зграбе само богати и мудри,

да су нам дан и ноћ суђени, ето,
а месец је само декор у празном,
да сан није живот (а тако је стваран)
и леш се неће макнути ни под разном...

Све теже ми је да престанем да верујем
да су моје руке само отпале гране
са угаљ-гњезда што окоћује јато звездâ,
а Сунце је црна рупа што у златном зноју се купа
и да црни смо сви – од зверова до принцеза!

КО СМО (С)?

Ти ниси онај који долази први.
У ствари ниси онај који долази.
Ти увек погодиш шта ми недостаје.
Не глумиш и и не носиш ми цвеће –
знаш да га не волим.
Ти си онај који остаје.

Ово није *Песма над песмама*,
али је само твоја.
А ни за људе, ни за одела,
нема нико савршеног кроја.

Да срце куца и скала се креће,
као да ради Гајгеров бројач;
ал` место лошег да мери контра
као да Херкул постане кројач –
на пример.

Или да жабац постане принц –
то је већ било...
Или да сиромаш постане срећан –
на два примера.
А сиромаш и јесте срећан –
може да живи и без филера.

А ја сам ваздух.
Ја бих на ветар, на поток...
Плутам кô нежива порука у флаши.
Систем је Голи оток.

Има и Бога и љубави, има.
На три примера.
Мора бити да је живот сан
на путу светлости ка километрима.
Док бодримо себе у себи,
дај да једно другом улепшамо дан
бар речима –
Волим те.

ПОНЕКАД

Понекад прашина покрије воље.
Белином изједанчи све.
То поље душе је најцрње.

Знаш ти како је плакати,
но стежеш срце да изгори.
Знаш ти како се пред очима црни,
док белина зенице покрива.
Знаш ти да су давно зоре свитале...
Знаш ти да била су пролећа
када руже су цвале.
Знаш ти где су звезде становале,
гледане страшћу будиле су зоре.
Знаш ти да је у једној тачци
спој бесконачности.
Знаш, знаш, а држиш се белине.

Понекад прашина покрије воље.
Белином изједначи све.
То поље душе је најцрње.
Под ноге баци свако „знаш”
Изгуби се јасно виђење,
све нестане.
Знаш ти, знаш, а срце камениш,
иако љубав не бледи,
љубав не бели,
ни под „чемером” живота.

Понекад прашина покрије воље.
Белином изједанчи све.
То поље душе је најцрње.

Но, и тада скривена нада
чека разливену љубав на путу незнађа,
да јој свом снагом у душу проникне,
милујући срце – разнежи ум,
јер само пробуђена љубав
мостове воља подиже,
од ње бледе белине душе
као ружан и туђ сан.

PJESMA O PJESMI

Život, i najteži,
pjesma je rođenjem ispisana
u dom neki, ko zna zašto,
poslata da bude
pokoljenjima iščitavana.

Život je stih,
bilježen rukama našim,
udahom i izdahom,
suzom i osmjehom,
kako stajanjem
na peronu čekanja,
tako i korakom
na putu do beskraj.

Život je osunčan sonet,
protkan biranim riječima
zaboravljenog pjesnika,
čije će pjesme biti pročitane
kada od njega ni trag
na Zemlji ne ostane.

Život je pjesma o pjesmi,
poema na rođenju iščitana,
protkana nitima Sunca i Mjeseca
sama je, još za života,
sebi epitaf u bezvremenu
isklesala.

UTRNUTO OGNJIŠTE

Kada se izgubi gruda rođena,
kada se ugase ognjišta prađedova,
kad zaniјeme crkvena zvonâ
i kada grobljâ trnjem obrastu,
u vječnom mraku bez treptaja svijećâ,
izgubi se i djelić duše
za navjek na pustim grobljima ostaje,
da luta nad ćutljivim grobovima
djedova, braće, sinova,
da sa njima umire bez parastosa,
bez opela i tamjana.
A ostatak duše svijetom luta,
bez spokoja, bez pravog puta,
bez mjesta za kolijevke željenog potomka.
I gubi se više od života,
ubi se sopstvene duše toplota.
Kada se utrne rodnog ognjišta vatra
i pusta ostanu zarašla poljâ,
otvorena zjape vrata doma
zauvijek se utrne i iskra od iskona,
iskra najdublјeg vјerovanja.
Neko zlo sjeme zakopiti se
i raste i buja i grana se
i ubija sve što ćovјekom se zvaše.
Bez korijena drvo kad ostane,
suši se, nestaje, samo parazit ostaje.

LUTAJUĆA BALADA

U noći prepunoj sjaja,
u jednoj od onih najljepših noći,
kad jasno vidiš kako zvijezda pada,
pogledaj dobro i vidjećeš,
bezbroy izgubljenih duša, što
nebeskim prostranstvima luta.

U noći, kada Mjesec ima čudesnu moć,
kada ti pogled zvjezdano nebo krade,
oslušni dobro i moraćeš čuti –
lutajuće duše pjevaju balade.
Oslušni, možda čuješ
i neki poznat glas,
jer to su duše tvoga naroda,
kojemu je jedino još nebo ostalo
kao zadnja nada za spas.

U noći, jasnijoj od mnogih noći,
hiljade svijeća zapali, sine,
za umorne duše naroda svog,
možda im makar malo ublažiš bol,
na dugom, predugom, putu njihovom.

Zapali svijeće i pomoli se
tiho za njihov mir,
jer i ti si dio njihovog stradanja,
dio njih i ne zaboravi nikad,
kada su noći posebno jasne,
tužne zvuke začućeš tad,
to je, sine, vapaj naroda tvog,
njihovih duša lutajućih, tužnih,
najtužnija lutajuća balada.

FENIKS

Jednu cipelicu plavu,
drugu belu,
u pepelu dugo tražim.

Toliko dugo,
da sam,
Feniksu starom,
htela oplakati
istinu celu.

Raljama zle kobi
stisnuta,
gledam i dugo, dugo,
sedim i samo gledam
– duboko rešena,
da suzama
izbledim sećanjâ,
na zalaske sunca,
utopljene
u mirisnu mekoću
šarenih dečijih kolica.

U kojima su nekoć
veselo tapkale
cipelice bele i plave.

Navrati povemeno,
fenikse moj,
molim te.

Za mene se iz pepela pojavi.

Zbog toga što ja,
taj prizor jedino mogu,
donekle da prebolim,
samo ukoliko sebe – sa tobom podelim!

ISKRA VEČNOSTI

Noć se lagano
pod kožu uvlači.
Pritiska me teška,
ruka njena.

Preda mnom
bistro more sjaji,
kô velika suza jedna.

Razlivene zvezde
na licu talasa
– začarano,
jedva, da trepere.

Lelujava opsena.

Uhvatiću ih,
uhvatiću
njihov šum,
dok lutam sama
daleko negde,
gde mesečev srp
pučinu cepa.

Penjem se
visoko nekud,
stazom iskušnika,
zaneseno.
Samo zbog tebe.

Krenuću daleko,
tragom svoje duše,
da uhvatim jednu
iskru večnosti.

Samo za tebe.

ODA PETLU

Zapevaj, petle,
zategni strune glasne,
nek' tmina noćna
izdahne múkom
rujnu zoru najavi,
što plače jaukom.

Zapevaj pesmu roda
nad nebom našim
Sunce najavi,
da ogreje i pozlati
poljâ žitna,
pradedin šljivar
zaplavi.

Uzdigni Sunce
gore visoko,
osvetli kule tavne
svih naših Stefana
u tami što sniju
pravde povratak
u genima što ključa
zbog nepravdi
golgota,
kućonevratnica,
dubina plavih grobnicâ
povratnih putâ
svih Čarnojevićâ

Zapevaj, domačine,
razori vekova tminu,
zoru slobode najavi
i opelo za one
kućni prag što brane
i pevaju dok ginu.

СВОЈОЈ БРАЋИ

Живели смо заједно к'о браћа,
и сви ишли рукама под руку,
сви делили заједничку муку,
али, ето, све се преобраћа.

Оно што нас некад давно споји,
што нам даде снагу, даде моћ,
што делисмо вазда дан и ноћ,
то исто нас вечно и раздвоји.

Сад живимо као у два света,
једни плавим небом вечно броде,
други тврдом земљом жално ходе,
драга браћо, каква је то штета?!

Вама, што на небу остадосте,
вечито ће звона да вам звоне,
за вам' сузе вечно ће да роне
неутешне очи црнпурасте.

Црне очи и мараме црне
око ваших гробова се вију,
златна слова неће да избију
тешку бољку, што у срцу трне.

HTENJE

Neka ta, glasna tišina,
mistična i čutljiva,
ćutanje neba i Hrista
predstavi nama,
što ćutati ne znamo.
Neka taj životvorni dah,
što ćuti ga hoćemo
dotakne nam istine vrisak,
dok svetlost obasjava spoznaju.
I... neka ta spoznaja,
da istina je ona,
što celu je u sebe možemo smestiti,
i s njom zajezditi ka odjeku,
pripadne ovom,
a ne budućem veku.

ZATO SI SESTRA!

Mojoj Milici

U krvi i pepelu, predkinjâ naših, ti si izlivena,
sva od ponosa i časti,
jutarnjim zlatozorjem, lica oblivena,
ti nikada nećeš sa svog trona spasti,
ali ćeš da svu moju bol i radost prikupiš,
na kolena bez reči pasti.

Blistaj i kad epoha moje reči,
u nepostojanje i prošlo omrvi,
a svaki trenutak postane samo deo
okamenjene slike,
živi u van-vremenu, sjaju
i postojanju naše krvi.

U glas svog spokoja,
odeni mi vapaje i krike,
neka me ni smrt u tvom oku ne smrvi,
dok ti pred zoru nižem
sa neba lovorike.

Budi žena, budi svetica, budi Odesa,
dok mi duša između svetova luta,
ne dopusti da je oluja sputa
i povedi je beskrajem svojih čudesa –
jer zato si Sestra.

Retko ko čita moje stihove.
Ni moji najbliži?!
Misle da me poznaju, a ti
si me prostudirala kao skriptu –
tako si bar, govorila.
Samo poneko ima vremena.
Moji stihovi su dokaz – tvoje bezosećajnosti.
Uzela si sve, i ono najvažnije –
Ljubav!
Kako je bilo lepo.
Sve što je lepo kratko traje.
Kucanje na mašini je zamena sreće.
Gvožđem beležim svoje stanje i tvoju prirodu.
Sve više osećam tvoj kamen.
Tvoja glava kada plače, postaje(š) kamen.
Na kamen-studencu plakaše Emina.
U potpisu
Aleksa Šantić

ZAPIS NA DJEVOJAČKOM MRAMORU

Bijah kao pjesma osjenčena bolom
Čije su riječi samo eho s tugom,
Okupane suzama što nisu potekle
Čekajući sunce da se spoji s dugom.

Sad sam samo pjesma umirućeg dana,
Duh mrtve zvijezde što po nebu hodi,
Uz muziku harfe pokidanih žica,
Sjenka koju vjetar razliva po vodi.

Prekratki mi snovi, a noći još kraće,
Za umorno srce usnulo i plačno
Probuđeno vatrom neke nove želje
Pa mi tren je svaki pusto beskonačno.

Ti si moja slutnja iz srca što zebe
Da plam ne oživi preboljele rane
I da suza što je davno isplakana
Ne zasja u oku i ponovo kane.

VIDOVDANSKA SUZA

Suzo moja, prolivena jutros,
na Vidovdan niz poljane cvjetne,
čekala sam godinama njega,
da mi dođe i sa mnom se sretne.

U noći sam s mjesecom na straži,
čekajući zoru da zarudi,
gorke suze ja u vijenac plela,
da okitim junačke mu grudi.

Sa zdenca sam zahvatala vodu
u svanuće prije bijela dana.
Melem bilje brala sam za njega,
da izvidam srce mu od ranâ.

Po vjetru sam uzdahe mu slala,
štedeć' radost da njega dočeka,
krijući ga u snovima pustim,
ljubila ga cijelog svoga vijeka.

РУЖИЦА

Твој загрљај,
после пет година,
колико код био леден,
грејао је моје мисли,
које су мојим
злим језиком,
одвојиле нас.
Данас, када се вратим
у срећну и болну прошлост,
пожелим да напред кренем
без освртаја који је од тебе легенду створио,
а мени донео:
патњу жал и књигу
у којој си ти главна улога.
Нема назад, сад пуштам сузе да потопе ме,
сад пуштам сузе да избришу сво зло и тугу
и урежу љубав и наду
као последњу жељу
уклетог мене.

PRVE REČI MRVICI

Mrvice naša mala,
ti još ne znaš šta je život,
prozračna i tanka,
a već tako važna.

Snagu ti dajem
i za veću se spremam,
samo da bi ti srce
u ritmu s mojim kucalo.

Kakva se melodija stvara!
Već čujem u sebi naš duet,
mrvice moja mala,
idemo napred kroz život.

Zadatak je težak pred nama,
al' možemo mi to skupa,
ljubav je ono što nas spaja,
od prvog trena dišem za tebe.

Ti si naše malo čudo,
naš izvor i ljubav i mir,
sve ono što nas čini srećnim
i ono što će zauvek da nas spaja.

Mrvice moja, našega maja.

ДА НАМ НИЈЕ СНОВА

Да нам није сновâ, да нам није жеља,
досадни би били минути и часи,
не знам да л' би било осмеха, весеља,
шта би могло живот овај да нам краси?

Кроз снове нам љубав, однекуд долеће,
а из ње се нешто најсветије рађа,
што у сваком трену, подстиче, покреће,
судбина сањару уме да угађа.

Да нам није снова, што да зора свиће
и зашто да сунце обасјава дан?
Ал' снови кроз љубав, подаре нам биће,
што нам краси живот, и живот и сан.

ТЕБИ И СВЕТУ

Оно што јесам, увек ћу бити,
и не склапам немогуће нити,
а што маштам, можда ће се збити,
ништа нећу од тебе сакрити.

Ма шта да сањам, шта год да желим,
баш све са тобом, чезнем да делим,
и кад ми туга, падне на плећа,
ти си ми снага, ти си ми срећа.

Све што хоћу и оно што нећу,
није само, знај, за моју срећу,
и није никад, на туђу штету,
желим да послужи теби и свету.

АКО ЖЕЛИШ

Ако желиш пажњу,
и ти пажљив буди,
нек' по лепом гесту,
запамте те људи.

Што пожелиш себи,
пожели и свима,
јер доброта душе,
посебну моћ има.

Ако желиш срећу,
кроз њу живот сведи,
неистином, никад,
никог не заведи.

Све што у животу,
учиниш за друге,
**учини од срца
и неброј заслуге.**

Ако желиш љубав,
трагај ка тој ноти,
знај да љубав цвета,
само у доброти.

ZA MOJU LJUBAV

U razgovoru teškom naiđe tišina
i mjerila su teška, te prigne
se jedna duša i oprašta
sve ono što navrh jezika stoji
i bolje bi bilo da se ne kaže ništa.

Vječito snage pucaju okvire
koji stoje između svjetla
i praznog pogleda,
ali nikada nisam sumnjao –
kako srce to pod sumnjom gleda.

Treperi nešto često i čudâ su pred
nama i nema mnogo mjestâ,
ni priče nisu baš nove,
no uvijek naiđe strast
u rukama gdje oči samo plove.

Zaustavimo večer kada smiraj traje.
Tražimo osmjeh dok vjetar to daje.
No, mi mjerimo opet srca sa rajem
i mislimo da nadmoćna
ljubav mjeri se krajem!

DUŠE NAM GRIJE

U pjesmi ovoj
nema ni daška vjetra.
Vani bura
huće, fijuće,
o hridi tuće...
U pjesmi ovoj su samo
naslagana slova
onako
zbrda, zdola.
Pjesma ova
samo u meni živi
toplotni udar stvara.
Srce vruće tuće –
i ono cvili,
jauče.
Toliko je vruće
jer u srcu mome
udaraju,
kucaju srca dva.
U njemu se skrivamo zagrljeni,
vilo, ti i ja
bez daška vjetra,
a tako je burno.
Ne, nije tmurno,
veselju i radosti nema kraja,

mi idemo zajedno
do ruba paklenoga ognja
i tu će biti kraj.
Na rubu tom
doživjet' ćemo raj.
Dobro znaj –
ako ga u pjesmi nema,
u srcu tvom i mom
orkanska,
topla bura puše
i grije, Vilo,
grije naše duše.

TUGA

Ušetala tuga,
ušla mi u stan,
ukrala mi osmeh,
ukrala mi san.

Sumorne mi misli,
uplela u kose,
u oči uselila,
gorke kapi rose,

pa se gordo šeta,
i važna se pravi,
kad god česti uzdah
na dušu mi stavi.

Govorim joj: „Ādi!”
u bespuće snežno,
gde nađe da lomiš
ovo srce nežno.

Govorim joj: „Beži!”
Probam da prkosim –
naučila nisam,
s bolom da se nosim.

I molim je – kličem:
„Skloni oblak gusti,
na lice mi ponovo,
stari osmeh pusti”.

Preklinjem da ode,
pa ako joj je stalo,
nek' navrati, ako mora,
kad ojačam malo.

RAZBIJENA ILUZIJA

Sretoh te u Merkatoru
poslije toliko godinâ
trgao si se od neprijatnosti
zbog moje debljine
i podbuhlog lica,
poljubio si me u obraz –
smiješila sam se svojim,
tebi dobro znamim osmijehom,
kojeg si najviše volio
od svega na meni.
Pričala o poeziji kao nekad,
a ti si me netremice gledao –
željela sam da vrištim,
da je sve to od hemoterapije,
kako sam morala začepljati nos,
dok sam pila germu zbog leukocita
kao dijete kad pije sirup
zbog prehlade,
ali nisam –
stojala sam pred tobom,
prepuna stida što nemam dojku,
a znam da si čuo i za to.
Žurio si, čeka te žena da idete na more
s unucima.
Razmijenili smo brojeve telefona,

da odemo na kafu,
da se ispričamo...
Nikad me nisi nazvao,
a željela sam ti reći da
se nisi puno promijenio i
da još uvijek mnogo ličiš na osobu koju sam
najviše voljela,
još i danas dolazim tamo, želeći da te sretnem –
da vidiš kako sam smršala,
da mi je porasla kosa,
ona moja – plava.
Ali ti više, očito, ne dolaziš tu.
Vjerovatno bi ti bilo teško lagati
da sam ostala ista,
sigurno ne želiš da mi razbiješ iluzije,
baš ti.

MOJA MAMA

Moja mama je
lijepa samo kad plače.
Jedino tad njeno tvrdo lice
skine kamenu masku,
koju je kupila davno,
ili se, pak, rodila s njom.
Još od djetinjstva
bila je domaćica po zanimanju,
brinući se za oca pijanicu
i majku dijabetičara,
bila je muško
sa uzdrhtalim srcem u kavezu –
i da ga iglom probodeš,
krv ne bi potekla –
mislila sam.
Za sve je imala rješenje:
zvala je policiju
kada nešto razbijem, a ne priznam,
kad ne napišem zadaću,
kad kasnim od bilo kuda.
Bila je najpametnija osoba na svijetu,
koja sve zna,
sem čitati.
Pila sam krišom hladnu vodu
s česme iza kuće –

da se razbolim,
da i ja imam mamu.
Otkako je ostarila
i živi na dva svijeta,
plačem na svaki njen drhtaj
staračkih ruku,
na njeno zaboravljanje,
plačem što nismo živjele
u istom dobu,
jer sad zna da je griješila
i sad želi da ima kćerku.

БЕЗНАЂЕ И НОВА ЈУТРА НАДЕ

Празан поглед
кроз сивило празне собе,
кроз пролазност.

Јечи звук тишине –
одзвања о зидове самоће.

Ломи ме безнађе
као ветар усамљену брезу.

Тужне приче протичу
из мутне воде извиру
на таласима непокоја
чежње се пропињу.

Лебде слике живота...

У заборав гурам истине
и све моје заблуде.

Молим се:
да ме напусте
све утваре самоће,
да ме више не прате.

Да се од тебе отргнем,
да шумом ветра нестане.

У нови свет, у нове приче,
у нова јутра̂ наде.

MOJA MUZA

Moja muza je tamo,
gdje mali, bijeli, oblaci
slobodno jezde
i kada odu,
pojave se male, zlačane zvijezde.
I kad im sunce trag sakrije,
tamo moja muza
nad svojim ognjištem bdije.
Ona je laka, meka,
okusa slatka,
voli da sluša melodije nježne.
Zna najljepšu čipku da satka
i nikad ne želim biti bez nje.

Moja muza je i u lijepim,
velikim očima tvojim,
gledajući u njih, ja lako,
svoje svilene sihove krojim.

TAMO SAM ROĐENA

Pitaš prijatelju
gdje sam ja rođena?
Davno, nekada, u neka
skromna,
al` sretna vremena.

Rođena sam tamo,
gdje sunce voli da bdije
i po cijeli dan velike,
kamene planine grije.

Tamo gdje je
najljepša poezija na svijetu,
kad se vrapci potpuno
u svoju pjesmu zapletu.

Tamo –
tamo gdje rijeka glasno
sa pticama priča,
tamo gdje sa mosta skaće
mnogo hrabrih mladića.

Tamo gdje
smokve počnu pucati
od prevelika zóra,
tamo gdje rijeka žurno
teče do sinjega mora.

Tamo –
tamo ćeš vidjeti jedno
veliko čudo od kamena.
E,.. – tu sam ja, prijatelju,
davno, davno,
nekada rođena.

PJESNIČE

Nisi umro, nisi nestô,
samo nisi među nama.

Tako ti je duša čista,
svud okolo još uvijek blista.
Tvoje sjeni, svjetlost tvoja,
osjeća se sa svih strana,
saplela se u njedrima
mirisnoga jorgovana.

O tvojim blagim uzdasima
za lijepom Eminom
i danas se pjevuši
mostarskom kotlinom.

Tvoja ljubav bezuslovna,
učini te vječnim
i ostaćeš uvijek slavan.
U Mostaru, baš ti niko,
dosad nije ravan.

KOŠULJA ZA BOL

Šijem ti košulju za bol,
od kamenčića što stopala mi žulje,
od prve zajedničke rane i sanje.
Šijem ti košulju belu za puste snove,
smaragdnom sjajem obojenu,
protkanu činima zlobne vile,
što klasje naše zatrova
i otera golubove i sunčeve trake –
te jatake naše ljubavi silne.
Šijem ti košulju, dok bol pod rebrom bridi
i suzama je ucveljenim natapam,
sedilom svoje kose srebrim,
da ti se dar na oko sviđi,
da mi umineš i pokriješ,
pokrovom nebeskim.
Šijem ti, dušo moja, košulju za bol
i sebe tkam u svakom koncu,
da me tu ima, da ti kraj srca stojim.
I dok ti živiš srećno,
ja ću zauvek da te volim i bolim.

DANAK

Moje je srce okovano ledom,
jer platih danak na ćupriji,
ne znajući zašto i kome se zamerih.
Olovnim puteljcima
prođe moja duša,
uspijenim obzorjima daljinâ,
utegnuta u žezla nemirom
jezdila je kroz poljâ.
U magnovenju spozna talasanje
crvenih makovâ u žitu
i vide kako se otkida
taj zreo tučak cvetanja
i prosipa u tuđem liku.

Nespokoјstvo širi zlatokoso jutro,
škrinju tajni sakrivaju dani.
A ja ne mogu više leptir biti –
nemam krila.
Kao puž se dajem zloslutnici vrani!
Ponesi mi dušu nebeskoј tišini,
danak sam svoj zaveštala Zemlji.
Ostavi me nemu pred vratima Raja,
da usnim u kolevcu jednog davnog maja.

ČAŠA

Zamrlost se mučki svila oko mene,
praznina mamila svaki kutak duše –
krv je po navici kolala kroz vene...
Sve što sam živela hteli su da sruše.

Nestao je prostor, a onda i vreme –
usahnula prošlost, isparilo sutra:
jedan tren bez kraja, kô đavolje seme –
tad slobode nema, ni plaveti jutra.

U tamnici patnje na sve strane sveta,
začudena grobljem zaturenih nadâ,
usplamtela srca, vernošću ukleta –
ljubila sam život i kada sve strada.

Natočite vino, dajte tamburaše!
Neću kleti guje, kriviti sudbinu,
za mene je uvek puno pola čaše...
Čim samo pomislim: IMAM POSTOJBINU!

ЖЕЛИМ ДА ВЕРУЈЕМ

Стојим на маргини бивствовања свога
с дипломом у руци, а џепова празних,
јер се не уклопих у ово ново доба
лицемерних, дволичних и напасве лажних.

Нађох се у свету двојнога морала,
где се једно прича, а друго се ради.
Ипак остах своја, гледајући немоћно –
с једне стране бахатост, с` друге пуно глади.

Све што некад беше разврат, блуд и срам,
сада нам сервирају скоро сваки дан.
Култура ишчезава, а и морал с њом,
данас лажне вредности дођоше на трон.

Желим да верујем, хоћу да се надам,
док трачак наде у мени пламти.
Желим живот достојан човека
и да се нормално време врати.

ТРАЖИМ ТЕ

Тражим те...
У обрисима прошлости,
у сутону сваког новог дана,
у стиховима тужних песама,
у зидинама старих кафанâ.

Тражим те...
У звуцима виолине,
у друштву старих кафанских свирачâ,
у празним чашама, души рањеној,
пресахлој сузи,
окамењеној.

DVA SVETA

Dogodi se ovog leta,
da nastanu dva odvojena svetâ.
U mome svetu, ti si centar bila,
ali u svome svetu, ti si drugog krila.
Zato sada mene mnogo boli,
što moje srce tebe još voli.

Ova dva sveta su postali odeljeni,
jer ti odluči da postanu odvojeni.
Zbog toga mnogo mi beše žao,
zbog tebe u nevolju sam pao.

Radije ne bih to ponovo proživeo,
jer zbog tebe, bol me je na loš put naveo.
Radovati se tome nikad neću,
što pogazi našu nepočetu sreću.

A spreman sam bio,
uvek da ti se divim,
i zbog tebe samo da živim.
Ali ti to jednako ne htede,
te zato postade uzrok moje bede.

Sa tom bedom, nekako bi se i izborio,
kada bi se sličan naboju ponovio.
Ali nije munja svaka potpuno ista,
jer ova prejako u mom srcu zablista.

Ova jedna munja bila je veće videlo na nebu,
ali ona nije udovoljila najbolju potrebu.
Zato tražim munju koja mora više da zablista,
čak i ako po izgledu bude slična ili ista.

Zbog toga mislio sam, obasjaće se vasiona cela,
kada bi ti uz mene život provela.
Ali ti to nisi rado ni poželela,
pa si ostavila, posle munje gomilu pepela.

Ali iz toga pepela, kao Feniks ću se podignuti,
pa ću novu ljubav jednako postignuti.
Tada živeti moram i bez tebe,
a u novoj ljubavi neću žaliti sebe.

To tako, nažalost, moralo je biti,
kada se iskrena ljubav ne želi deliti.
A u svome svetu, ti možeš ostati sama,
iako misliš da si sa njim neka dama.

To možda, donekle, možeš i sa njim biti,
ali sa pesnikom si mogla mnogo više doživeti.
Ali tvoj svet uvek je bio tako mali,
pa me zato sada zauvek batali.

Nisi htela da se spoje naša dva sveta,
zato ostaješ samo beznačajna planeta.
A za sebe ja ću napraviti zvezdu mnogo veću,
koja meni stalno ima da donosi neizmernu sreću.

U tom novom svetu jače munje, ima stalno da sevaju,
i našu ljubav uvek će iskreno da podgrevaju.
A tada će od tih munja, jača ljubav da cveta,
kada se spoje dva nova neodvojena sveta.

SEĆANJE

Sećanje je ono što svakog za prošlost veže,
to je ono što često sve ljude najjače steže.
Ali sećanju se niko mnogo ne raduje,
ako za stalno srećne snove ne može da snuje.

*Da je sreće meni bilo malo više,
ne bi moje srce teško moralo da uzdiše?*
A ono čemu sam se ranije nadao,
ne bi bio očaj u koji sam nerado padao.

Zato izgleda da ovo sećanje nije toliko vredno,
da bi se zbog njega osećao tako bedno.
No, iako to sećanje sada nije isto vredno,
ova žena meni nekada izgledala je čedno.

A kada se ponekad u prošlost vratim,
onda lako shvatim, zašto moram da patim,
ali još ne znam za cenu koju moram da platim.

No, cena nikada nije ni bila bitna,
ako to nije izledalo kao ljubav sitna.
A ta cena se plaća samo sa jedne strane,
pa postadoh onaj koji se ubraja u te sirotane.

Nije ona meni htela istom merom da uzvрати,
osta samo moje srce, koje zbog nje mora da pati.
*Vratio bih se u ono lepše sećanje još mnogo puta,
samo da moje srce nije moralo zbog nje da zaluta.*

No, to tada, ja nisam mogao ni znati,
pa se nisam bojao cene koju bi za to morao dati.
Ali, kada se i malo sretnih trenutaka setim,
nemam želju da se njoj u nečemu svetim.

Dovoljno je za mene bilo i to malo,
da bi sećanje na nju trajno ostalo.
Možda ona želi nešto kod sebe obrisati,
ali ja se u tome neću mnogo ni truditi.

*Zbog toga što jedini način da se smrt nadživi,
jeste sećanje na sreću koja je mogla da se doživi.*
Iako ta sreća nije bila potpuno ostvarena,
sigurno je da će dugo živeti, jer nije bila pokvarena.

*A jedini put da se nadživi smrt, kojoj niko nije odoleo,
jeste da ostaneš u sećanju onoga ko te je voleo.*
I ma koliko da sam želeo, u sećanju te ne bih preboleo.
Zato što ranu preduboku si nanela,
zbog izdaje koju si sobom donela.

Znaj da, kada ostaneš u sećanju onoga ko te je voleo,
on bi i propast sveta sa tim sećanjem odoleo.
*Zato večnost nikada u mržnji nije mogla biti,
pa se i to malo sreće ne može zaboraviti.*

Zbog toga može nekad i sa malo trenutaka sreće,
da se na jedan od puteva ka večnosti kreće.
Ali ipak to nije put, kojim neko želi da se zabavi,
jer put ka večnosti, jeste samo put iskrene ljubavi.

MOJA MILA

Moja mašta raširila je široko krilâ,
samo da bi tvoja lepota u njima bila.
Moja mašta penje se, u visine do neba,
jer ti si sve što mome srcu odavno treba.

A tek je moja sreća, raširila svoja velika krilâ,
samo kad si mi ti blizu, mala moja mila.
Od toga zaista, nema nigde lepote veće,
nego kada moja mila, postane izvor te sreće.

Na nebu sve zvezde, ogromnu snagu imaju,
ali osećaji mnogo veći, moje srce prožimaju.
*To stanje ni sa čim, porediti se ne može,
a jedino moja mila, to da učini mi pomože.*

To njeno predivno tamno oko,
ponire u moj svemir tako duboko.
A njeni pogledi tako vatreni, a sneni,
lome u mom srcu, veće komade kô u steni.
Nisu to komadi, nikada bili tako mali,
a svi oni, kao sa čistog neba da su pali.

To su bili oni prvi delovi ere kosmičke,
koji uvek stvoriše život iz želje zajedničke.
Zato ova želja jeste osećanje tako jako,
da kod prave ljubavi, to može osetiti svako.

Od toga ne postoji na svetu, niti ima igde jače,
nego kada zbog takve drage, srce zaigra i skače.
To ni jedna mudra glava, nikada nije ni objasnila,
koliko pozitivne snage, u sebi nosi (i ima) Moja Mila.

Nada Ranković

NEVIDLJIVI DODIR

Stavih ruku gde tvoja je bila,
i niko primetio nije,
da sam s tobom kontakt ostvarila.

I obična stvar posta mi mila,
nežno je dodirnuh,
jer tvoja je ruka na njoj bila.

Stavih ruku i osetih blaženi mir,
i bez tvog prisustva
ostvari s tobom nevidljivi dodir.

NOSTALGIJA

Rodni kràju, srcu mome drago,
ko po tebi sad napasa stado?
Zarasle su sve u tebi staze,
ničije stope njima sad ne gaze.

Želja za tobom u meni se budi,
iako u tebi sada nema ljudi,
a Mrežnica reka draga mi je,
ko li vodu sada iz nje pije?

Dođoh tebi posle mnogo godinicâ,
sve je pusto – korov i živica,
a u meni tinja želja ista –
prisećam se naziva njivicâ.

Tutekuša, Vrta, Gmajna, Tumarinka,
al' nedostaje od goveda rika.
Kamen svaki na svom mestu stoji,
i u meni mnoge misli roji.

Moj prvenac sada sa mnom hodi,
da zapamti gde joj se majka rodi.
Osećaj mi čudan beše tad,
kad pređosmo rodni kućni prag.

Kud god pošli i ma gde god bili,
u mislima krâj ti mili.
Novo stanište ti prija,
al' u duši neka nostalgija.

JA VOLIM SVE LJUDE

Mnogi se čude
što imam toliko
poverenja u ljude.

A možda samo imam
intuiciju jaku,
pa umem da procenim
osobu svaku.

Ja volim sve ljude
ovoga sveta –
ni nacionalnost,
ni boja kože mi ne smeta.

Moja je majka
često znala da govori:
„Bilo ko da se poseče,
teče crvena krv i boli”.

Ja volim sve ljude
i oni to oseću –
pa mi svojom dobrotom,
tu ljubav uzvrate.

PORODIČNA TOPLINA

I ja i mama i tata
u dvadeset kvadrata
i moj plišani pufnasti zeka
čija je njuška meka.
Mama je trudna,
ja dobiću seku
koja će mi oteti
mog pufnastog zeku.
U dvadeset kvadrata je i ribica,
njena voda i oko vode tegla,
u korpi izgužvan veš,
pored njega crknuta pegla.
Na televizoru bakine ruke delo,
na ekranu komedija,
ispred ekrana drama –
moju glavu u krilu
drži brižna natekla mama.
Na stolici tatin sako,
otkaz krasi njegov unutrašnji džep,
bezbrižno detinje doba,
život deteta je zbilja lep.

UZALUDNOST

Na tranzistoru
Bajaga uzaludno doziva svog plavog safira.
Deca za stolom
se uzaludno nadaju mrvi mesa
u klot čorbi bez krompira.
U uglu neokrečene, čađave sobe
izgladneli pauk se uzaludno nada muvi bez glave.
Talentovana bezsilikonska pevačica
uzaludno čeka svoje dane slave.

SRCE PLAČE, AL' SU OČI SUVE

Bol, kad dve godine kô sirotinja živiš,
nemaš dinara, dok drugi imaju sume.
Nema Sunca, već samo sive oblake vidiš,
srce plače, al' su oči suve.

Svi ljudi te gledaju kao ludaka,
sve devojke za tebe postaju gluve.
Uz flašu i papir braniš se od bedaka,
srce plače, al' su oči suve.

Imaš nameru svakome da pomogneš,
ali ljudi su oduvek bili kurve.
Prevare te i ostave, dok se okreneš,
srce plače, al' su oči suve.

Naučiš se tek, kad na rani osetiš so,
želiš mir, ostali nek' jure kô muve.
Znaš da to stvarno najgori je bol,
kad srce plače, a oči su suve.

Tvojim idejama smeje se svak',
ali stoje i ne ruše se tvoje kule.
Tek tada vidiš koliko si jak,
kad srce plače, a oči su suve.

Sada osetim snove, struje mi kroz vene,
i taj će se izgubiti, pa će sve da kune.
Oni što su mi se smejali, tražiće mene,
tad će srce biti celo, a oči će biti pune.

ЖИВОТ

Некад ми се учини да ми се чини
то, што ходам по површини
планете која се плави испод Мјесеца.
у том су ходу са мношћом и дјеца.

Рођена Божијим дјелом стварања,
мени су извор жеља и надања,
и ја са њима имам пред очима
чистоту дјетињства, радости младости.

Док уживам у таквим тренуцима,
помислим да живот дивно лице има,
ал' за трен ме такне, гледајућу у њега
горко сазнање о пролазности свега.

Јер, шта је живот, до борба сама
са пријетњама и невољама?
Љута на Еву и на Адама,
на трен ми се смијешаше слике и звуци,

Што своју судбину не држимо у руци,
што нису вјечност ти дивни тренуци?!
Некад се страшно уплашим од злоће,
отму се мисли, па раде шта хоће,

Па пожурим да зажмурим,
и призовем доброга Бога,
мајку Божију и све свеце,
да ми буду заштитници дјече.

Јер, три пута сам постала мајка
и сваки пут од страха остала без даха:
Господе, па ти ми даде свог анђела у руке,
да га чувам од малих ногу!

Учини да знам, учини да могу!

ZA TREN

Istopila sam sećanjâ za tren.
Moja ljubav pakuje kofere svoje
i nastanjuje srce blizu moga,
da me noću budi iz slatkog sna,
da me opija,
dok trenom se sladim
i budim se u hladu božurâ.
Noćas ću za tren
zagrliti maglu pred očima
i poljubiti setu
kô žaoku pčelinju,
dozvoliću da me miris tvoj vodi i mami
putem talasa svežine,
jer vetar dolazi sa severa,
hladan i opor.
Zagnjuriću lice u kišu
i očima ću se smejati,
dok budem izranjala u blisku budućnost.
Za tren samo
povedi me stazom koju samo mi znamo,
jer volimo i opraštamo
i vodi me samo za tren u večnosti,
dok sam ja ti,
i ti si ja,
dok osećamo jedno drugo,

i kako Mesec sja,
obasjani životom
u kome samo svetlost meka pliva
i puni srce snažno zagrlj me i poljubi
i voli me, samo me voli!

BUĐENJE

Jutros sam ustala sva mamurna.
Svetlost je šarala izmučenim prstima,
smejući se srcem,
izvlačila iz pramenova kose
vrevu sa ulice.
Donoseći radost, pomešanu
sa ravnodušnošću,
jer sve je isto kao što je juče,
i kao što će sutra biti.

Od sna još uvek su utrnule oči,
oblakom gude pesme dok me bude,
i pevaju tiho o snovima u javi,
stvarnošću mirišu i daruju ljude,
što snivaju o danu kad će sretni biti.
Ne misli na sutra,
na dan što će doći,
budućnost je ista, ma gde da se javi.
Sigurno jedino je žuborenje vode,
nesvesno lepote što okruženje slavi.

Šareni mozaik sav od boje sive,
crnilom crta uokvirene oči,
kad se mutna svetlost obrće u trenu,
sve nestaje lagano u večitom zovu,
jer nema Sunca,
dar radosti jedre,
nije još vreme za umiranje,
samo lagano ostavljen po strani,
dan mamuran nema odsjaj više.
Dobuju udaraljke smerno u mom srcu,
dok ne nestanu vetrom te gonjene kiše!

SANDŽAČKI CVIJET

Pogledaj sliku, snimi je
kao ljekovitu šaru,
kad zaigraju dimije
na peštarskom vašaru!

Neću da odem u Švedsku,
iz oka ne dam Rabiju!
Čitaću sandžačku svesku
i kada gromovi biju!

Tuđinci zakone pišu
da me zaviju pahulje!
Iz moga jezika brišu:
„Merhaba” i „veljahaulje”!

Tamo umuknu ezani,
maskiraju se džamije!
A mi smo dušom vezani
za Bajram i za šamije!

I Vehbo postane Veber –
tuđinska sita ga siju,
uzmu mu „Allahu ekber”,
a „Guten morgen” prišiju!

Neću da bježim u svijet,
svijet je mačka u džaku!
Neka se sandžački cvijet
rascvjeta u Sandžaku!

Bjekstvo je muka dvostruka:
tuđinska vatra me prži
i moja mrtva ruka
za ova brda se drži!

Neću da bježim u svijet,
svijet je mačka u džaku!
Sa pjesmom ću umrijet'
za cvijet u Sandžaku!

DODIR LJETA NA SLANOJ KOŽI

U čežnji plavoga sutona
bijela ptica raširila krila.
Pogledom plete čipku
nemirnih snova.
Svilenim nitima veže kosu
zaspalih godinâ.
Pjena vala
zvjezdanom prašinom
pokriva pučinu mora.
Miris svijeće u zagrljaju
strasti
ostavlja trag neukroćene
ljubavi.
Pogled žudnje na pragu
jutra.
Riječ bez riječi na usnama.
Postelja otkriva noć prosutih
biserâ.
Kada jednom odem
cestom bez povratka,
s tužnom violinom u ruci,
Ti me potraži
u dodiru ljeta na slanoj koži...

UŠIVENO SRCE

Ustuknuću noćas, i ka tebi neću,
pod pendžere tvoje, u krošnji platana,
otkucaje brojim, za tobom umreću,
ušiveno srce, krvari iz ranâ.

Izaći ćeš gorda, kô večeri svake,
da mi čežnju praviš, na trenutak samo
kandelabri stari, ispuštaće zrake,
pod njim moja duša, zauvek je tamo.

Što me nema noćas, možda te začudi,
pod pendžerom tvojim, u senci platana,
i pustićeš uzdah, iz tih gordih grudi,
što pokriva sedef, bluza raskopčana.

I probdićeš noć, na pendžeru sama,
i jutro će doći, i Sunce će da grije,
i tući će zvona, i pevače 'odža,
i kad služba nije, i kad namaz nije.

Bdićeš svake noći, al' me nema više,
pod pendžerom tvojim u krošnji platana,
a senku što osta, ispiraće kiše,
kao bistra voda, kamen šadrvana.

Kô firanga stara, nepomična stojiš,
i na sokak gledaš, duboko u noći,
otkucaje srca, kô što sam ja, brojiš,
i čekaš svoj kraj, na nebo mi doći.

BDIM

Dan se zaljubljuje u noć,
noć svojoj ljubavi nudi zvezde,
ne prima sunca sjaj,
isuviše voleći svoj noćni san.

Luna mi ljubi dlan,
Sunce mi ljubi oči,
zvezde mi spavaju pod pazuhom,
tvoj osmeh krijem iza uha.

Svako je negde našao mir,
samo ja bdim,
čekajući tebe.

KOSOVO

Dugo me nije bilo,
ali
sa sobom sam,
nosila lik Solunca
i njegovo dugme sa šinjela.

Dugo sam ćutala,
ali
u mislima sam pevala:
„Tamo daleko,
daleko od mora
tamo je zemlja moja,
tamo je Srbija...”

Dugo sam u mrak gledala,
ali
videla sam jasno vizantijsko plavo.

A sad,
sad sam se konačno vratila
i vidim lica mnoga
i čujem jauk, plač i lelek.

Oči freske,
opet iskopane
ognjeno plavo
gori!

Razbili su i kamen
da bi u zaborav gurnuli,
u njemu stvari davno zaboravljene
i njihove vojske potučene.

Uzalud se trude,
u talambase biju,
što više boje u crveno,
sve više je plavo.

Sto više kamen lome,
više će ga biti,
slepi što ne vide,
videće sad,
vatra nji'ova osvetleće put.

Vratiće se lik Solunca
stopama svojim,
vratiće se pesmom,
na usnama tvojim i mojim.

I biće opet
Kosovo,
vizantijski plavo.

A duša,
dušu ćemo vam
na kantar meriti.

SAN

Bilo –
ne bilo.
Srce mi snilo
jedan san,
jasan,
svetao kao dan.

Bilo –
ne bilo.
U njemu
ja i ti,
dodiri neki,
neke reči.

Sećam se samo
bili smo tu,
zagrljeni čvrsto
i
sreće stub.

Bilo –
ne bilo.
Tako smo stvarni,
u tom snu.

Dodiri bride,
čujem glas,
svetlost je bila
između nas.

Srce mi snilo
jedan san.

LJUBIŠ ME

Ljubiš me po celom telu –
hoću te,
želim.

Grlo nabreklo,
dahtaji beže ka slobodi,
šapat je ono što krik bi hteo.

Prsti pletu mrežu neku,
po njoj pratim tvoju želju.

Sad,
u ovom trenu,
spajaš obale daleke u jedno,
okeanom strasti svud okolo,
vise kao uspavani kitovi
čežnje
koje će tek doći sa rastankom.

Tu,
u maglovitim dubinama čekaju tren,
u jatu pohrliće
da pevaju pesme dozivanja u nama –
želiš me.

Krv bi mi pustio na usnici,
da vidiš tu crvenu tačku,
urezanu kao pečat na listu sećanjâ –
kože mi se ne možeš napiti dovoljno.

Stežem te k' sebi, u sebi –
da ne utekneš.

Miriše tvoje telo kao more,
kad stojiš poslednje večer na obalama,
znajući da ponovo doći moraš.

Kad bi sad nestao ceo svet,
mi bismo ostali ovako zauzeti, ovim trenom.
Koliko je potrebno da je tu onaj drugi,
da bi dokazao sebi da postojiš,
da primi svu žestinu,
da se pruži
cvet kao kad se otvara,
da se njime opaja.

Nikad dosta.

Ti želiš me –
ja želim te.
Kitovi čežnje vise kao kruške,
spavaju okeanima slutnje,
sanjaju pesme dozivanjâ –,
nedostaješ mi.

S KIM PODIJELITI NOĆ?

S kim ćemo sada podijeliti noć
u ovoj metropolskoj kaši
stranacâ, fantomâ, migrena i morâ?

Tko će večeras upaliti svijeću
i donijeti nadu
usamljenim dušama
što muče i blude u gradu?

Što će večeras
dostojno zamijeniti žablji orkestar
kog smo donijeli u srcu
iz rodnog kraja?

Mogu li ubilačka svjetla
frustriranog grada
sjati kô žarke zjene
roditeljskog gaja?

ŽENA

Budem li imao lijepu ženu,
voljet ću je zato što je lijepa,
jer ljepota se ne može ne voljeti.

Upoznam li rugobu,
voljet ću je zato što je ružna
i ljubiti kao ranu dobrovoljnog križa.

Ako mi bude draga,
bit će za mene sveta,
i neću se oženiti njome.

AUTORI

SNEŽANA MARKO-MUSINOV

Slovakinja koja stvara na srpskom jeziku (povremeno poeziju piše i na engleskom), autorka razuđenog pera (poezija za decu, poezija za odrasle, kratke priče i aforizmi), iako ozbiljnih godina, objavljuje tek od 2013. god. i do sada je zastupljena u tridesetak zbornika, štampanih širom zemlje, i nekolicini časopisa, prevedena na arapski i slovački. Pohvaljivana.

ЈОВАН БАЈЦ

Рођен 13. јула 1976. у Аранђеловцу. Од ране младости бави се писањем поезије, коју објављује по школским и локалним књижевним часописима. Осликавајући реалну слику Србије у различитим временима, ствара поетски роман *Ватрено оружје* (2003), чиме је доказао да поседује изузетан таленат за приповедање. Савременим романом *Распеће* (2005) потврђује своје књижевне способности, што му отвара многа врата у свету културе и уметности. Активно учествује на књижевној манифестацији „*Инспирација Дунав*”, презентујући своје литерарно стваралаштво по европским дестинацијама. У многобројним зборницима објављене су његове одабране песме, приче и афоризми. Из штампе излази и збирка афоризама *Лет беле вроне* (2014), где се истиче бритким, сатиричним хумором. Наступа на многим књижевним манифестацијама, презентацијама књига и књижевним вечерима, укључујући и гостовања по иностранству. Добитник је дипломе на Фестивалу сатире у Мркоњић-граду (2014), златног одличја на Фестивалу љубавне поезије у Барајеву (2014) и златног одличја на

Фестивалу „Поетска харфа” у Скопљу (2015). Уважени је члан књижевног клуба „Аранђеловац” у истоименом граду, где иначе живи и ствара.

МР МИЛАН С. КОСОВИЋ

Рођен 10. јануара 1955. године у Београду. По струци, магистар економских наука, а по занимању руководиоца службе за маркетинг. Објавио је до сада седам књига поезије, међу којима је приредио и једну антологију. Објављене књиге поезије: У сенци которског сата, ЗККС, 1989, Београд, Где никад није постојало време, Интер ЈУ-Пресс, Београд, 1992, Хачкар, Просвета, Београд, 1993, Бока плаво ћути (са групом аутора: Б. Цветковић-Витић, Н. Павловић, Б. Бојић и Д. Јовановић), Просвета, Београд, 1995, Акобогда, Интерпринт, Београд, 1995., Лирика воде – Изабране песме о водама, Интерпринт, Београд, 2002, Благодарник, Интерпринт, Београд, 2009, Љута 317, ЗМ-Макарије, Подгорица, 2015. Заступљен је у многобројним антологијама, зборницима и часописима. Бави се књижевном и ликовном критиком. Преводи поезију са италијанског и на италијански језик. Објављује стручне и научне радове из области заштите вода и екологије. Спрема докторску тезу. Велики је љубитељ животиња, спасава псе луталице и мачке са београдских улица и брине се о њима. Живи, ради и ствара у Београду и Љутој у Боки Которској.

ROKSANDA KOVAČEVIĆ

Rođena u Peći, 11. 04. 1975. godine. Vaspitač po zanimanju. Knjige, pisanje i recitovanje su njene ljubavi još iz školskih dana. Piše poeziju i prozu. Svoje radove nije objavljivala, dok se nije desilo učešće u Zborniku savremene ljubavne poezije u izdanju KR Balkan. Želja joj je da objavi prvu samostalnu zbirku poezije. Živi u Kovinu sa svoja dva sina.

ЛАЛА ЛАРА БРАНКОВ

Лала Лара Бранков је рођена у Београду, шездесетих година. Школовала се у Београду и Паризу, где је завршила школу за модне стилисте „Fleuri-Delaporte”. Добитник је многих награда и признања за књижевно стваралаштво. Поред књижевности, бави се модом, дизајном, новинарством, компоује хорске композиције, као и популарну музику на своје текстове (кантаутор). До сада је објавила осам збирки поезије: Дах (2000), Час блаженства (2001), Вреле сенке (2002), Божја рука (2003), Српска бајка (2004), Пред Богом и људима (2006), Госпа од стихова (2009), Деца Камелота (2013). У припреми су Тројеручне очи и Алхемија стиха.

СВЕТЛАНА МАТИЋ

Рођена 19. јуна 1966. године у Београду. Завршила је Педагошку академију за образовање наставника разредне наставе 1987. године у Београду и Филозофски факултет, одсек педагогија, 1993. године. Дипломирала је 2014. године на Вишој теолошко-педагошкој школи у Штресдорфу покрај Беча и стекла звање наставника православне веронауке. Професор је матерњег језика у бечким основним школама. Ангажована је у Школском савету града Беча, у саветовалишту „Фабе”, као саветник за децу мигрантског порекла са простора бивше Југославије која имају проблеме у учењу и понашању. У јуну 2011. године уручено јој је специјално признање за успешан саветодавно-педагошки рад. Носилац је значајних признања, међу којима је „Вукова повеља”. Специјалне плакету „Симо Цуцић” за стваралаштво у дијаспори за књигу Дечји бисери доделио јој је „Банатски културни центар” Ново Милошево у мају 2012. године. Одбор за дијаспору и Србе у региону Народне Скупштине Републике Србије 27. јануара 2014. године доделио јој је Плакету за зближавање матице и дијаспоре. У издању „Просветног прегледа” из Београда 2010. године објавила је уџбеник почетног читања и писања за децу која похађају наставу матерњег језика у дијаспори под називом Наш језик и Наставне листове за наставу на матерњем језику. У јуну 2013. године објавила је књигу поезије за децу

и одрасле Игра. У издању чачанске „Пчелице” 2014. године, заједно са афористичарем Александром Чотрићем, објавила је књигу О љубави с љубављу. Члан је Удружења књижевника Србије и Управног одбора СПКД „Просвјета” у Бечу.

ЗОРАН ВУЧИНА ДОН

Рођен у Мостару, 03. 10. 1962, са адресом у Ријеци, тренутно живи и ради у Хамбургу. Пише поезију од малена. Због честих промјена пребивалишта (Чикаго, Торонто, брод...), тек од прошле године опет, напоскон, почео активније да се бави поезијом. Пјесме су му објављене у више зборника и на радију, а и рецитоване на вечерима поезије. Била би му част да се његова пјесма уврсти у зборник под именом његовог Мостарца, Алексе Шантића, уз чије је пјесме одрастао.

ЗОРАН ТАНКОСИЋ

Рођен 5. 8. 1981. у Сомбору. Основну и средњу школу завршио у Апатину. Писањем поезије се бави од петнаесте године. Објављивао поезију у разним зборницима. Припрема прву збирку песама која би требала да буде објављена крајем следеће године. Ожењен, отац двоје деце. Живи и ради у Апатину.

MARAJA VIDA KOVIĆ

Rođena 12. jula 1996. godine u Užicu. Ide u drugi razred Srednje turističke škole u Beogradu. Interesovanja su joj: muzika (najviše voli rok i hevi metal), pisanje, knjige. Voli da čita klasike, a omiljeni pisac joj je Vladimir Nabokov. Piše poeziju i kratke priče.

NEMANJA VUČETIĆ

Rođen 03. 10. 1989. godine u Novom Sadu. Završio srednju školu za dizajn „Bogdan Šuput”; trenutno student četvrte godine na Akademiji umetnosti u Novom Sadu, smer vajarstvo.

DUBRAVKA Š. JOVANOVIĆ

Rođena 1958. godine u Kotoru. Objavila je zbirke pjesama: *Dijalog postanka* – 1991; *Kamenov cvat* – 1994; *Boka plavo ćuti* – 1995; sa pjesnicima Milanom S. Kosovićem, Branislavom Viti, Nađeždom – Nadom Pavlović i Branislavom Bojićem; *Na šotani bokeljske otmenosti* – 2007; *Iza koltrine* – 2015. Živi i radi u Kotoru i Dobroti, kao glavna urednica „Skala radija”, prve nezavisne radio stanice u Kotoru.

SLAVICA ČIZMIĆ

Rođena 31. 08. 1965. god. u Splitu gdje živi i radi. Poeziju piše dugi niz godina. Ima objavljene dvije samostalne zbirke poezije *Iz mog kantuna*, *Mirakul*. Takođe ima objavljene pesme u desetak zajedničkih zbornika. Gostovala na TV i radio emisijama, čitajući svoju poeziju.

RADMILA STANKOVIĆ

Rođena 1974. godine u Žitorađi, živi i piše u Luksemburgu.

NEVENA JANČIĆ

Ima 30 godina, rođena u Apatinu, ali u Novom Sadu živi poslednjih 12 godina. Stepenovala građevinarstvo na FTN-u i uporedo upisala Visoku školu struk. stud. za obrazovanje vaspitača. Završila i to, te dobila diplomu da radi sa decom predškolskog uzrasta - kako na srpskom, tako i engleskom jeziku. Trenutno završava specijalizaciju u navedenoj školi, dramsko usmerenje. Inače, uživa u pisanju, čitanju, umetnosti uopšte. Piše i kratke priče, a u vode poezije je nedavno uplovila. Ispunjava je stvaranje i za decu, ali i za odrasle. Učestvovala prošle godine na konkursu za izbor najbolje monodrame, u organizaciji „Zmajevih dečjih igara”. Uputili su joj poziv da učestvuje i ove godine. Upravo završila pisanje dramskog komada za specijalistički rad. Pokušava da nađe posao!

AVDULAH RAMČILOVIĆ

Avdulah Ramčilović, učitelj i magistar pedagoških nauka, rođen 1945. u Petnjici/Berane. U vremenu 1971–1987. godine radio kao učitelj, direktor škole i školski pedagog u Osnovnoj školi „25. maj” Delimeđe, Tutin. Od 1987. godine živi i radi u Linzu, Austrija. Poeziju voli, čita i stvara od rane mladosti. Objavljene knjige: *Poslovice i izreke iz celog sveta*, Beoknjiga, Beograd 2008; Zbirka poezije *Putevi života*, Šumadijske metafore, Mladenovac, Beograd 2011; Zbirka poezije *Osmjehni se suncu, Stihom govorim*, Bijelo Polje, 2013; Zbirka poezije *Najlepša je ljubav tvoja*, Udruženje pisaca „Poeta”, Beograd, 2014. Njegove pesme su objavljene u 35 zajedničkih knjiga, zbirki pesama, među njima *Zbornik savremene ljubavne poezije*, Kreativna radionica Balkan, IP Jovan, Beograd, 2014.

DANIJELA TRBOJEVIĆ

Rođena 12. 08. 1989. u Karlovcu. Završila O.Š. „Boško Palkovljević Pinki” u Batajnici, a potom se s porodicom preselila natrag u Karlovac, gde je završila Prirodoslovnu školu – smjer prehrambeni tehničar. Upisala se na Veleučilište u Karlovcu – smjer prehrambene tehnologije na kojem diplomirala 2012. godine. Pjesme počela pisati početkom srednje škole, učestvujući jednom prilikom i na učeničkom natjecanju. Njena pjesma je objavljena u *Zborniku savremene ljubavne poezije* u izdanju Kreativne radionice Balkan. Također, sedam pjesama objavljeno je u časopisu „Svjetlo” iz Karlovca koji objavljuje Matica Hrvatska.

VELIBOR ANTANASIJEVIĆ

Rođen 05. 04. 1948. godine u Gnjilanu, gde je završio osnovnu školu, Učiteljsku školu i Višu vaspitačku školu – smer: Razredna nastava. Radni vek mu je potekao u tri različite države: Srbija, Slovenija i Austrija. U godinama nakon penzionisanja počeo da se intenzivnije druži sa piscima, posebno pesnicima. Tada je počela njegova „pesnička” karijera. Do sada su mu objavljene pesme u zajedničkim zbirkama i zbornicima: *Kud plovi ovaj brod, Ispod duge, Sve boje leta, Tebi pjesmom za Valentinovo, Njeno ime je žena*, a oče-

kuje da se njegove pesme objave u još nekoliko zbornika i almanaha, jer su već ušle u uži izbor. Bavi se lektorisanjem i sređivanjem tekstova. Član SPKD „Prosvjeta” (ogranak u Beču) i Udruženja pisaca „Poeta” iz Beograda.

MIRJANA MAGURA

Rođena 02. 06. 1961. u Vršcu – Vojvodina – Srbija. Kada je imala pet godina, roditelji su je odveli u Beč, gde se školovala, a gde i dan danas radi i živi. Po profesiji, najpre frizerka, zatim sestra za gerijatriju i dipl. socialni pratilac. Piše od jedanaeste godine života. Poezijom i prozom se ozbiljnije bavi tek od pre tri godine. Mnoge pesme i priče su objavljene u zbornicima i zbirkama: *Kud plovi ovaj brod*, *More na dlanu*, *Moja pesma za Valentinovo*, *Dotaknuti stihom ili rečju*, *Antologija prva u svetu facebook pjesnika*, *Svim na zemlji mir veselje*, *Vršačko pero 2014*, *Zbornik – UK Sjeverac*, *Skadarlijska boemija*, *Ispod duge*, *Garavi sokak*, *Ja sam poeta*, *Leksikon savremenih srpskih pisaca 2015*, *Almanah Stihor reči – poezija Stenka*, *Almanah S jeseni I*, *Zbornik Na marginama života*, *Njeno ime je žena*, „Međunarodni dan poezije – Mesopotamija 2015. Na međunarodnom konkursu „Na marginama života”, osvojila drugo mesto u kategoriji poezije. Zbirka pesama *Pesnička duša* je njena prva samostalna zbirka koja je objavljena 2014. u Beogradu – Udruženje pisaca „Poeta”.

MILAN VUČKOVIĆ

Rođen 11. 04. 1985. godine u Sremskoj Mitrovici. Zaposlen u Vojsci RS. U slobodno vreme piše poeziju. Smatra da se kao umetnik još uvek razvija. Uvršten u međunarodni Zbornik poezije *Nek' živi ljubav*. Pesme su mu objavljene u elektronskom časopisu za književnost, kulturu i umetnost „Slovoсловlje” i na portalu za kulturu, književnost i društvene teme „Avlija”.

ALEKSANDAR JEVTIĆ

Rođen u Paraćinu 03. 05. 1973. godine. Završio Prvu kragujevačku gimnaziju 1992. godine. Diplomom – mašinski inženjer stekao na Mašinskom fakultetu u Kragujevcu, 2003. godine. Zvanje

International Welding Technologist stekao 2008. godine na International Institute of Welding. Profesionalno se bavi mašinstvom, radeći u više domaćih i inostranih firmi. Trenutno je inženjer kontrole u firmi „Velesstroj” u Tjumentu, Rusija. Umetničkim radom se bavi od početka devedesetih godina prošlog veka, a najčešći oblik izražavanja je poezija. Objavio zbirku pesama u elektronskoj formi pod nazivom *Pesme* na svom sajtu: jevta.comze.com/pesme. Na završnoj svečanosti manifestacije „Gružanski dani”, 19. 08. 2002. godine nagrađen je prvom nagradom za poeziju. Predsednik žirija je bio Dobrica Erić. Osim poezijom, bavi se i pozorištem. Najznačajnija je glavna uloga u predstavi „Plava brda” Akademskog pozorišta u Kragujevcu, 2000. godine kao i epizodno pojavljivanje u filmu „Tito po drugi put među Srbima” Želimira Žilnika.

МАЈА ГРЧИЋ

Пише поезију о спољашњем и унутрашњем свету, плеше и фотографише тај свет око себе који је неретко пун боја, неретко одевен у црно-беле скуте. Стихови који описују њу и њен свет: *But if you could just see the beauty, These things I could never describe, These pleasures a wayward distraction; This is my one lucky prize – Joy Division*. Мали опис себе саме или „вечно ја”: Новине су биле посуте прахом звезда са Rock N’ Roll неба, испијена шоља кафе и усамљен пикавац цигарете што мирише на дивљу ноћ, и звук старе плоче коју игла грамофона гребе, и одјек те старе слике у сећању мом. Сувишне мисли што спавају под исхабаним сликама, где боје губе свој сјај и траг, и мноштво снова испеглано и положено, спава у кутку сећања на Rock N’ Roll. Понеки скривени осмех иза громког смеха на плочнику испред Академије, и сва та лица урезана у памћење, а пола изгубљених имена, адресар заборављен под гомилом успомена, чува још једно сећање испуњено многим сећањима. Колико непроспаваних ноћи и осмехом дочканих јутара, колико познатих лица и њихових рокерских прича, колико дивних и храбрих сећања што лутају плочницима моје прошлости са птицама које лете без крила. Стари исхабани папир, на њему песме девојачке моје, још увек волим тај мирис Rock N’ Roll-а

koji čuva davne snove. Nosile su se starke, kožnjači i kauboјke, bleјalo se sa drugarima i sviraо Rock N Roll!

STEVO BZDILIK

Rođen je 01. 01. 1964. u Đakovu. Završio srednju školu u Rijeci (brodomonter). Živi u Loznici. Pesnik i aforističar. Objavio dve knjige pesama: *Jadranka* i *Večno zlato*, i knjigu aforizama *Obraz*. Pesme i aforizme je objavljivao i objavljuje u književnim časopisima i novinama: „Svitak”, „Srpska vila”, „Jesenjih”, „Dvoje”, „Reporter”, „Front”, „Nada”, „Sabor”, „Vecernje novosti”, „Jež”, „Aforizam”, „Loznicke novosti”, „Glas osiguranika”... Zastupljen u zbornicima: *Vršačka poetska susretanja*, *Haiku festival*, *Rodoljublje Srbije*, *Dani od snova*, *Izvedrice*, *Mera sviju stvari*, *Leptirica u ćilibaru*, *Tebi pjesmom za Valentinovo*,... Dobitnik nagrada i priznanja za poeziju i aforizme.

MLADENKA HUDI –HEDRA

Rođena 16. 12. 1957. u Trogiru, piše od školskih dana. Ima završenu SSS, zaljubljenk u poeziju i ljepotu riječi. Objavljuje na internetkim stranicama i elektronskim časopisima: „Šipak”, „Književni kutak”, „Radio Gornji grad”, „Dovla.net”, „Pljusкови”. Pjesme su joj objavljene u zbornicima i zajedničkim zbirkama: *Međunarodna zbirka Valentinovo – Kultura snova*; *Međunarodna zbirka –More na dlanu – Kultura snova* i u knjizi *Pisma balkanskih žena*, *Međunarodna zbirka Svim na zemlji mir veselje –Kultura snova*, *Antologija facebook pjesnika – Kultura snova*, *Međunarodna zbirka Pjesme što nam život znače – Providenca*, *Međunarodna zbirka – Skadarlijska boemija*, *Međunarodna zbirka – Cidi se život – Lira naiva*, *Zajednička zbirka poezije udruge Providenca Providenca Versi* i sopstvenu zbirku poezije *Skriveno u meni*.

MILICA LESJAK

Rođena 05. 11. 1949. u selu Kijevu, opština Batočina u Srbiji. Od 1970. godine živi u Čakovcu, Hrvatska. Po zanimanju inženjer prehrambene tehnologije, od 2008 g. u mirovini. Kako joj je životni poziv bio preka potreba, a ne odabir, satisfakciju je nalazila

u onome što najviše voli – pisanju. Najviše je pisala u mladosti, a njene radove su uglavnom plasirali na razne konkurse profesori, te je dobila dosta priznanja, regionalnih, a bilo je i nekoliko republičkih. Koliko je sećanje služi, radove joj je objavljivao časopis „Koraci”, iz Kragujevca. Nakon završetka radnog veka, piše intezivno, uglavnom poeziju, kratke priče, eseje, ali to shvata samo kao: „duši moje duše”, pa ništa od svega nije ni pokušala objaviti. Kako se život bliži svojem horizontu, zaključila je da i ne bi bilo loše otvoriti ormare, police, fascikle...

VOJISLAV KNEŽEVIĆ

Rođen 4. 2. 1986. godine u Sarajevu. Od 1992. godine nastanjen u Pljevljima, gdje je završio osnovnu i Srednju ekonomsku školu. Studije Zaštite okoline završava 2011. godine u Podgorici. Aktivno se bavi pisanjem lirske poezije i esejistike od 2010. godine. Do sada sudjelovao na brojnim opštinskim i regionalnim takmičenjima vezanim za poetsko stvaralaštvo, nakon kojih su se pojedine pjesme našle u književnim kulturnim časopisima u Republici. Pjesma *Ostaj mi Zbogom* našla se u *Zborniku suvremene ljubavne poezije iz Beograda* koji je imao zapaženu ulogu na Beogradskom sajmu knjiga. Ljubitelj je suvremene ljubavne poezije, suštine i religije, Njegoševe duhovne i lirske poezije. Povremeno sačinjava i eseje vezane za spomenute teme.

NEDA DUKARIĆ KOSTELAC

Rođena je 6. 10. 1971. u Sisku. Osnovnu i srednju školu završila u Petrinji. Diplomirala na Edukacijsko-rehabilitacijskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, 1996. Po stuci profesor defektolog. Do sad objavila dvije samostalne zbirke poezije u izdanju zagrebačke Kulture snova: *Snovi staklenog cvijeta* (srpanj, 2014.) i *Igračka vremena* (siječanj, 2015.). Brojne pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama grupa autora: *Stihom ispisujem dušu 1* (Kultura snova, travanj, 2014, Zagreb), *Zbornik savremene ljubavne poezije* (Kreativna radionica Balkan, kolovoz, 2014, Beograd), *Antologija facebook pjesnika* (Kultura snova, rujanj, 2014, Zagreb), *Svim na Zemlji mir, veselje* (Kultura snova, prosinac, 2014, Zagreb), *Tebi pjesmom za*

Valentino (Kultura snova, veljača, 2015, Zagreb). Nekoliko pjesama joj je objavljeno u online časopisu „Kreativni magazin”.

МЛАДОМИР КНЕЖЕВИЋ

Рођен 1955. год. у Липници код Чачка. Објављивао у књижевним новинама „Свитаk” – Пожега, листу „Момчило” – Пожега, часописима „Сретање” – Ниш, „Буктиња” – Неготин, као и у „Књижевним новинама”, Бгд/УКС/. Поезија му је превођена на македонски и арапски језик. Заступљен у заједничким књигама: Повратак Светој земљи – Бела Марк Кујунџић, Песникон – Милијан Деспотовић и Свему врати говор – Милијан Деспотовић. Такође, заступљен у 34 зборника поезије у Србији и региону: као што су Између два света – Ниш, Ђирилица словосрпскога лица – Петровац на Млави, Синђелићеве чегарске ватре – Ниш, Сећање на Бранка – Ниш, Вршачка поетска сусретања – Вршац, Ђирилица огледало српске душе – Велики Поповац, Под овим знаком побеђујем – Ниш, Живот на Балкану – Крушевац, Осмех живот краси – Ниш, Вршачко перо – Вршац, Рудничка врела – Горњи Милановац, Врата Понишавља – Ниш, Арте стих 2 – Београд, Тријумф песме и вина – Београд, С љубављу жени – Београд, Кад регент у вину пева – Београд, Дуга над Маљеном – Гојна Гора итд. Објавио пет књига поезије.

НЕБОЈША ЂУРЂЕВИЋ

Небојша Ђурђевић – Неца, рођен 22. 07. 1977. године у Владимирцима, детињство проживео у Шабачкој Каменици, Општина Коцељева, где је завршио основну школу. Живи са супругом и сином у Владимирцима. Завршио Средњу школу унутрашњих послова у Сремској Каменици, студирао Дефектолошки факултет у Београду. Поезију пише од 1999. године, објавио једну збирку песама Небески трагови, 2007. године. Веома га интересује филозофија мисли и проучавање психологије, пре свега социјалне, као и православља.

SAFETA OSMIČIĆ

Rođena u Gradačcu, 6. marta 1955. godine, u Modriči, školovala se i radila. Više od dvadeset godina ne živi u domovini, iz koje je otišla u Hrvatsku, zatim u Njemačku, a odatle dolazi u Nizozemsku, u kojoj živi već 16 godina. Talenat za pisanje otkriven joj je još u ranom djetinjstvu, ali je prve knjige počela objavljivati u kasnim, zrelim godinama. Piše i objavljuje knjige na svom maternjem jeziku, a nedavno je ušla u zajedničku zbirku priča na holandskom jeziku, sa svoje dvije priče. Djela su joj prevedena na više jezika: holanski, njemački, makedonski, slovenački, poljski, bugarski, arapski... Uspješno se ogledala u pisanju proze i poezije za djecu i odrasle. Učesnik mnogobrojnih međunarodnih književnih manifestacija, također, i učesnik međunarodnih umjetničkih kolonija. Zastupljena u bezbroj međunarodnih zbornika poezije i proze, antologijama, a dobitnik je i mnogih književnih nagrada. Član Društva pisaca Tuzlanskog Kantona. Do sada objavila osam samostalnih knjiga: *Između nas*, poezija, TDK „Šahinpašić” – Sarajevo, 2007; *Slonica Mica u kupovini farmerica*, dječija slikovnica, IK „Bosanska riječ” – Tuzla, 2008; *Medo Medeni i njegovi prijatelji*, dječija ilustrovana knjiga, „Planjax” Bobare, 2009; *Melek Rabija*, roman, TDK „Šahinpašić” – Sarajevo, 2010; *Zrele godine*, zbirka priča i pripovijedaka, IK „Bosanska riječ” – Tuzla, 2011; *Samačka soba u velegradu*, poezija, OFF-SET – Tuzla, 2011; *Udaj se za mene*, roman, ARTE – Beograd, 2013; *Poželim tako*, zbirka poezije, Hrvatsko književno društvo (HKD) Rijeka, Rijeka 2014.

РАДОЈКА УШУРЕЛ

Рођена једног касног, топлог августовског дана, давне 1958. године у Вршцу, лепом малом јужнобанатском месту, које се попут осветљеног краљевског брода, усидрило у мирној луци панонској, под обронцима Вршачког брега, где најчешће дувају луди ветрови са заборављених обронка Карпата. Удата и има двоје деце. Остала верна своме родном месту и у њему живи и данас са својом породицом. Ради већ тридесет и пет година у Општинској управи Општине Вршац и пише песме, душом и срцем, јер верује да изречене мисли светом путују, ношене

крилима поветарца, пламте, па онда нечујно згасну, само написане речи остају да нам срца разнеже, душу надахну и после нас још дуго да трају. Од 2010. године учествује на песничким конкурсима, на којима је награђивана и до сада јој је објављено око педесет песама и осам кратких прича у зборницима и књижевним часописима у: Београду, Нишу, Бечеју, Суботици, Змајеву, Врњачкој Бањи, Житишту, Сокобањи, Инђији, Горњем Милановцу, Вршцу, Тополи, Рожају и Мркоњић Граду (БиХ), Ријеци (Хрватска), Скопљу (Република Македонија), Чачку и Ђуприји.

NUR SADIA

Рођена 1971. год. Од раног дјетинства најбољи пријатељ била је књига, уз нју и махалу моју поче се учити како израсти у човјека. Дуги низ година душа јој проговара кроз поезију и прозу, учествује активно на разним босанским веб порталима, пише кolumне и књижевне приказе; учесник у књижевним манифестацијама KNS-a, уврштена у збирку *Духовна конекција*, у изданју „Књижевног друштва Ново Сарајево”; учесник у збирки pjesama *Рођната длан* – посвећена женама оболјелим од рака дојке, под покровитељством Slovenskog ministarstva kulture, Onkološkog instituta Ljubljana i Slovenskog literarnog portala: Pesem si, учесник у збирки *Smjer ljubavi*, у изданју „Webstilus” из Zagreba. Уврштена у збирку *Izvan dometa* у изданју KNS-a. Објавила књигу на нјемачком језику под називом *Integration und doppelte Moral (Integracija i dvostruki moral)*, те књигу *Izgubljene mahale*, 2012. у изданју KNS, Сарајево. Уврштена у међународну збирку љубавне поезије *Tebi pjesmom za Valentinovo* у изданју „Kultura Snova”, Zagreb, 2015. Изабрана јој је pjesma и уврштена у електронски зборник *Urlik Subotica* за изложбу „Slikanje rečima 2015”.

ЖАКЛИНА МАНЧИЋ

Др Жаклина Ј. Манчић, дипл. инж електронике, рођена је и живи у Житковцу, Србија. Пише поезију и кратке приче. Добитник је неколико награда за најлепшу песму и најлепшу

kratku priču. Zastupljena je u zbornicima i časopisima, kao i na internet portalima: Slovoslovlje i Avlija.

JELENA JEKA KOČOVIĆ

Jelena Jeka Kočović, r. Stepanović, rođena je 26. Avgusta 1984. godine u Kragujevcu. Svoje detinjstvo, kao i školske dane, provela je u svom rodnom gradu. U junu 2003. godine završila je Srednju ekonomsku školu, smer: ekonomski tehničar, a u maju 2004. godine počinje da radi u mlekari „Kuc company”, kao referent sirovinske službe. Od malena piše i do sada je napisala oko trista pesama, jednu kratku priču i jednu zbirku priča: *Sasvim obična priča*, koja je još uvek u rukopisu. Do sada je dobila nekoliko priznanja na konkursima za poeziju i kratke priče. Njena priča *Novi početak u Sen Tropeu* objavljena je u *Zborniku savremenih ljubavnih priča*.

MAJA STANKOVIĆ

Maja Stanković je rođena 1980. godine u Vranju. Prvu knjigu, roman *Posle svega* objavila je 2012. godine. Zbirka pesama *Budne uspomene* ugledala je svetlost dana 2014. godine. Kolumnistkinja je u „Vranjskim”. Zastupljena je u mnogobrojnim zbornicima.

SARA JEKIĆ

Rođena u Prištini, 18. 05. 1996. godine. Trenutno živi u Prokuplju, studira srpsku književnost i jezik na Filozofskom fakultetu u Kosovskoj Mitrovici. Veliki je zaljubljenik u književnost. U početku je pisala kratke priče, a piše i prvi roman. Najviše je posvećena pisanju poezije. Njene pesme su zastupljene u zborniku 5. međunarodnog festivala „Mašta i snovi”, Sremska Mitrovica, u poetskom zborniku „Arte stih” (Vol. 3), u zborniku „Galerija od stiha - gradske rime” i u zborniku poezije „Čekaonica života”, Kikinda. Osvojila je i treće mesto na Svetosavskom pesničko-literarnom i likovnom konkursu u Nišu. Takođe, objavila je i svoju prvu zbirku pesama pod nazivom „Samo se očima iskreno voli” u izdanju Presinga.

MILICA LAZIĆ - BOŠKOVIĆ

Rođena 7. 11. 1946. u Koprivni, BiH. Profesor maternjeg jezika i književnosti. Ponešto pisala, ponešto objavljivala, više stručne radove iz jezika i književnosti. Pripremala u biblioteci „Lastavica” knjige iz lektire za osnovce. Ali, kada je smrt posjetila njenu kuću, propjevala je, ili, bolje reći, proplakala, kako je napisala u recenziji druge knjige pjesama istaknuta pjesnikinja Dara Sekulić, dvjema knjigama poezije koje je objavila, a moglo bi se reći i tri, jer je druga knjiga iz praktičnih razloga objavljena kao jedna, a u sebi sadrži dvije knjige pjesama Dakle, *Mome djetetu*, *Mome djetetu II* i u njoj, *Mome djetetu III*. Objavila je i stručnu knjigu: *Lektira*, namijenjenu uglavnom, srednjoškolcima i studentima književnosti. To je njen skromni doprinos književnosti i nastavi književnosti. Za prvu knjigu, *Mome djetetu*, istaknuti univerzitetski profesor Enver Kazaz napisao je svojoj recenziji *U svemiru sve je jedno: mi, trava i cvijet*: „Milica Lazić-Bošković napisala je potresnu pjesničku zbirku čiji poetički pjesnički model nije postojao u pjesništvu južnoslovenskih jezika, odnosno u pjesništvu policentričnog štokavskog jezika... Jednom riječju, Milica je napisala knjigu od koje staje dah, da bi nas u svom bolu i tragediji pozvala na saosjećanje i ljubav kao topose spasa i utočišta, u kojima se ne možemo spasiti od smrti, ali u kojima bi naše duše mogle osjetiti tinovsku harmoniju sfera i pobratimstva lica i stvari u svemiru, jer u njemu, kako kaže pjesnikinja: *Sve je jedno: mi, trava i cvijet*.” – s tim u vezi je i pjesma: *Sinoljubiva*, antiratna po svemu i zbog svega.

МИОМИР М ЛАКИЋЕВИЋ

Рођен 22. октобра 1949. године у Малом Врановцу, код Дечана, у Метохији. Књижевношћу се бави од средњошколских дана. Пише песме и приче за децу и одрасле. Објављивао је у више дневних листова, часописа и зборника, широм Србије, Црне Горе и у Републици Српској. Његова дела су заступљена и у заједничким збиркама: Хвостански круг – српски песници Пећи и околине; Небески храм – поезија о Манастиру Високи Дечани; Сребром сија Бистрица; Здравница љубави; Сазвучје; и у антологији Најлепше песме о кнегињи Милицы. До сад је

објавио четрнаест књига песама и прозе за децу и одрасле. По струци и занимању је био економиста, а сада је у пензији. Живи у Јагодини.

ДРАГИЦА БЕКА САВИЋ

Рођена 10. 10. 1958. године у угледној породици Слијепчевић у банатском месту Сечањ. По занимању је дипломирани правник, а по вокацији песникиња. До сада је објавила две збирке песама, а као аутор је заступљена у више зборника поезије у Србији и региону. Добитник је више похвала и награда. Члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању. Живи и ствара у Бачкој Паланци.

ZORANA GAVRILOVIĆ

Рођена 1967. године у Leskovcu. Живи у Београду. Дипломирани правник. Објављене књиге: *Kestenova fuga* у изданју IP Alma 2009. године, електронска књига *Бадњи дан* у изданју IA Nova Poetika 2013. године, електронска књига *Diplomci* у изданју IA Nova Poetika 2013. године и електронска књига *Sudbine dvojice Jovana* у изданју IA Nova poetika 2014. године. Радови су јој заступљени у више poetskih зборника и на интернет portalima: pravac.com и slovoslovlje.com.

LJILJANA PAVLIČIĆ

Рођена 28. 10. 1961. године у Пећи, Kosovo и Метохија. Основну и Средњу Економску школу завршила у Пећи. Од 1980. до 2006. године живјела у Kovinu, Vojvodina, а од септембра 2006. живи и ради у Podgorici, Crna Gora. Удата и има троје дјеце. Није члан nijедног књижевног клуба. До сада није nigдје објављивала своје pjesme.

IVA KAPŠA

Рођена је у Vrbasu, 1987. године. Завршила је основну и средњу школу у Vrbasu, а дипломирала и магистрирала српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Novom Sadu. Пише поезију, слика, ради као лектор и илустратор књига, и наставница српског и енглеског језика. Члан је Самосталног удружења уметника Србије. Учесник је на бројним likovnim kolonijama. Живи и ради у Herceg Novom.

RAMIZ NANI ŠAĆIROVIĆ

Rođen 11. 07. 1949. g. Radio u osnovnoj školi i predavao srpski jezik i književnost. Od septembra školske 2015\16. u penziji. Od rane mladosti pisao pjesme, u zadnje vrijeme piše i prozu u čemu ga podržava većina prijatelja. Izdao četiri knjige: dve zbirke ljubavnih pjesama *Plavetnilo u poznom svitanju* i *Ispiću nebo u svitanju*, zbirku kratkih poznih priča, *Kletva* i dječiju ilustrovanu priču *Zečija dolina*. Objavljuje po časopisima i zajedničkim zbirkama. U pripremi su mu dva romana, tri zbirke ljubavne poezije, knjiga za djecu sa pjesmama i pričama i humorističko-satirična priča *Ja Izber*.

VLADIMIR ZLOH

Rođen je u Boljevcima, predgrađu Beograda. Osnovnu i srednju školu završio u Staroj Pazovi. Muzičku školu, pohađao u Beogradu. Poeziju, pripovetke i pesme počinje da piše još u ranoj mladosti. Vojni rok odslužio u Rijeci, na Jadranu. Po odsluženju vojnog roka, odlazi u Nemačku, gde i danas živi u Hanoveru i radi kao novinar, prevodilac i pisac. U Hamburgu pohađao autorsku školu. Inače, bavi se i muziciranjem, vajarstvom, slikarstvom. Piše poeziju i pripovetke na: srpskom, hrvatskom, slovačkom, češkom i nemačkom jeziku. Član je književnih klubova u zemlji i inostranstvu. Svoje pesme prevodi, na već spomenute jezike. Svoje umetničke radove, objavljuje u Antologijama pomenutih zemalja. Objavljuje knjige poezije, na srpskom i slovačkom jeziku.

MIRJANA MIŠOVIĆ

Rođena u Beogradu 23. 10. 1963. godine, završila Prvu beogradsku gimnaziju i Medicinski fakultet. Lekar, supruga i majka, pisala pesme davno, a onda napravila bezrazložni prekid. Sad nalazi zadovoljstvo da napiše nešto što će ostati kao deo nje. Ovim učešćem želi da uvidi gde je njeno mesto u poeziji i na čemu treba još da radi. Osim pisanja pesama, ponekad naslika neku sliku, što joj je drugi hobi.

NADA NAĐA ILIĆ

Nada Ilić, rođ. Bugarski, poeziju piše od rane mladosti. Rođena je u Šapcu, 1964. godine. Završila je Poljoprivredni fakultet u Zemunu. Objavljivala je pesme u radio emisijama nekadašnjeg radio Safira –*Poetski trenutak*. Pojavila se 1997. u zbirci poezije *Zvuci poezije sa radio talasa*. Više godina je bila član Književnog kluba „Palež” iz Obrenovca, koji je objavio nekoliko njenih pesama u svom časopisu „Palež”. Poesma *Sam* joj je objavljena 2014. god. u *Zborniku savremene ljubavne poezije*, u izdanju Kreativne radionice Balkan. Živi i radi u Obrenovcu.

VIOLETA ALEKSIĆ

Književnica Violeta Aleksić je rođena 1. januara 1974. godine u selu Prevešt u srcu Levča. Živi i radi u Cirihi. Do sada je objavila: *Negde u mojoj pesmi*, zbirka poezije (2011); *Život je čudan momak*, zbirka poezije (2011); *Nisi ti meni bilo ko*, zbirka poezije (2012); *Kada se hrabrost odrobija*, zbirka poezije (2013); *U tvojim godinama*, roman (2013); *Ako me razumeš*, zbirka poezije (2014); *Naj san tu mange sar saikto aver*, zbirka poezije na romskom jeziku (2014). Zastupljena je i u desetak zbornika poezije, izdvaja zbornik *Zaveštanje* i Zbornike poezije i priča u izdanju KR Balkan. Član je Udruženja književnika Srbije i Udruženja srpskih pisaca Švajcarske.

LEJLA HAMIDOVIĆ

Rođena 29. decembra 1991. godine u Zvorniku. Trenutno živi u Živinicama, gdje je završila osnovnu školu. Srednju medicinsku školu, smjer farmaceutski tehničar završila je u Tuzli, gdje nastavila sa studiranjem na Farmaceutskom fakultetu. Piše od svoje devete godine, ali se poeziji ozbiljnije posvetila u srednjoj školi. S svojim pjesmama je učestvovala na književnim konkursima i takmičenjima, gdje je osvajala uglavnom jedno od prva tri mjesta. U decembru, 2013. godine objavila je svoju prvu zbirku poezije *Ko je uzeo moje proljeće*.

ЖИВОРАД ЖИКА МИЛОИЧИЋ

Рођен 01. маја 1949. год. у Брзану, СО Баточина. Осмогодишњу школу завршио у Брзану, а средњу Железничку теничку школу у Београду. Радио на радном месту СТТ. отправник возова у Крагујевцу. После одслужења војног рока у ЈНА радио у станици „Лапово Ранжирна” до 1996. год. Уз рад завршио Вишу железничку школу у Београду. Пензионисан са радног места шефа станице „Параћин”. До сада је објавио књигу поезије Три тополе и књигу прозе Маћеха’ као и више песама у заједничким издањима. Ожењен, има двоје одрасле деце и петоро унучади. Живи у Јагодини.

АЛЕКСАНДАР СТОЈИЉКОВИЋ

Рођен 28. 03. 1981. године у Прокупљу где и живи. У Прокупљу завршио Гимназију. Апсолвент на Правном факултету у Нишу. У слободно време бави се писањем песама и спортом. Освајач више медаља на државним првенствима у кикбоксу. Добровољни давалац крви.

ХАЏИ ЉИЉА ПЛАВШИЋ

Рођена у Чачку, 1970. год. где и данас живи и где је завршила основну и средњу школу. Студије на Грађевинском факултету у Београду. Прву књигу објавила је након повратка са Ходочашћа у Свету земљу Израел и Светог града Јерусалима, за који каже да је њен дом, 2012. лета Господњег, под називом Ја знам Божије име. Учествује на разним такмичењима и књижевним конкурсима на којима често добија признања и награде, али оно признање на које је посебно поносна је прво место за прозни текст под називом Посрнули човече ,не заборави своје корене и за песму Ако ме пита Бог. Њено друго дело под називом Устани и буди човек сигуран је путоказ проналажења Творца, на које је такође поносна. Награђена првом наградом на конкурс за прозни текст – Мој капут од снова – који је расписала Књижевна омладини Србије, 2015.

NEMANJA ILIĆ

Rođen 10. 09.1989. godine u Nišu. Student Pravnog fakulteta, četvrta godina. Pisanjem se bavi od prve godine fakulteta i iza sebe već ima jednu objavljenu knjigu pod naslovom *To malo proleće* u izdanju Književne omladine Srbije – zbirka pesama i kratkih priča. Dobitnik dve prve nagrade na sledećim književnim konkursima: Treći međunarodni festival poezije i kratke priče „Joan Flora” – za najbolju kratku priču u kategoriji do 30 godina; i prva nagrada na Četvrtom međunarodnom festivalu poezije i kratke priče „Vojislav Despotov” za najbolju kratku priču u kategoriji do 30 godina. Jednu zahvalnicu za učešće na književnom konkursu „Ko ne sluša pesmu slušaće oluju”. Dve pesme će mu biti objavljene u velikom zborniku radova, pesama i priča, koji objavljuje „SlovoSVLJE”, među 337 drugih autora. I dalje se aktivno bavi pisanjem i upravo je završio rukopis za svoju drugu knjigu.

МИЛАД ОБРЕНОВИЋ

Rođen 1954. godine u Rogatici. Основну и средњу економску школу завршио у родном граду, а студиј на Економском факултету у Крагујевцу. До сада објавио: књиге афоризама: Додире, 1999, Немири, 2007, Судари, 2010, и Зборник афоризама Источно од запада, 2012. књиге поезије: Боје дуге, коаутор, 2005, Згажени божури, 2007, Молитва, 2013, Није вољети лако, 2013. књиге сатиричне поезије: Мало сутра, 2007, Шишање, 2010, Ђоравој мачки даво не даво, 2014. г. књиге поезије за децу: Чудо невиђено, 2010, Ко је јајету тата, 2013. Пјесме и афоризми су му објављени у преко седамдесет зборника и антологија у Србији, Македонији и Републици Српској. Превођен на неколико страних језика. Више пута награђиван за афоризме, поезију, здравице, епиграме и кратке приче. Члан Удружења књижевника Србије. Живи и ради у Rogatici, Република Српска.

НЕМАЊА НОВЧИЋ

Рођен 04. септембра 1984. године у Београду – Земун. Ради као самостални саветник у Другом основном суду у Београду. Сусрет са поезијом збио се у детињству и по свему остао

симболом и судбином. Схвативши да се толико ствари, људи и осећања не могу описати до опевати, почео да ствара стихове пре више година. Од скоро скупио храброст да објави дела преко песничких конкурса и зборника. Ваљда није погрешио...

ВЕСНА ВУЈОВИЋ

Рођена 14. 8. 1964. године у Београду. Учитељица је у Основној школи „Јајинци” у Београду. До сада је објавила збирке песама Песме тренутка, 2009, Поруке, 2009, Наискап!, 2011. и роман у стиху Знаш шта? 2010. Заступљена је у многим зборницима. Члан је Удружења писаца „Поета”.

MARIJANA DEŠIĆ

Рођена 24. 10. 1989. у Ужичу. Studirala je prava, ali se više godina bavi umetnošću. Piše poeziju, prozu, eseje, dramu i roman. Kroz mnoga saznanja i spoznaje dotakla je prostranstva inspiracije. Ova mlada umetnica naklonjena veri i tradiciji, kaplje plemenito i uzvišeno na radost i korist. Kroz svoj umetnički izraz stvara harmoniju i ljubav, što umetnost i jeste u svom suštinskom smislu. I ova pesma, posvećena svim dubokoumnim prijateljstvima, pisana je mastilom srca iz središta duše. Do sada je objavila dve knjige: *Plavo sunce* i *Zapise sa oblaka*.

JOVAN N. BUNDALO

Objavio knjige pesama: *Da ili ne* (Prosveta, Beograd, 2000); *Nasmej se rastanku* (Čigoja štampa, Beograd, 2001); *Ljubav je rat* (Prosveta, Beograd, 2002); *Nakit tuđe duše* (Čigoja štampa, Beograd, 2003); *Izgubljene senke* (Autorsko izdanje, Beograd, 2004); *Život je glosa* (KUD „Pavlović”, Beograd, 2005); *Jesenji soneti* (Kaligraf, Beograd, 2008); *Nevidljivi drum* (Beograd, Kaligraf, Beograd, 2008); *Dva pjesnika pjesme dvije* (Beograd, 2009); *Leptirica u ćilibaru* (Beograd, 2010), knjigu priča *Dok čekam dan* (Buklend, Beograd, 2006), i knjigu rodoljubivih pesama *Vežmarovo sećanje* (Svet knjige, 2014). U štampi je roman *Vrata duše*.

SLAVICA DABEVSKA KIROVSKA

Slavica Dabevska Kirovska rođena je u Tetovu, R. Makedonija. Piše prozu i poeziju, na makedonskom i srpskom jeziku. Objavila je četiri zbirke poezije. U pripremi je i roman. Više puta je nagrađivana za poeziju i prozu na prostorima bivše Jugoslavije, i zastupljena je u više zbornika i časopisa, namenjenih ovoj vrsti umetnosti. Svoj umetnički dar iskazuje i u muzici i slikarstvu. Član je Udruženja pisaca Makedonije

МАРИЈАНА ПИЛИПОВИЋ

Рођена у Београду, септембра 1980. године. Студирала је на Факултету за пословне студије. Поезија јој је објављивана у зборницима и заједничким књигама, као и у електронским гласилима посвећеним поезији. Прву самосталну књигу поезије Међуречје (Беокњига/АРТЕ) објавила је 2013. године. Припрема своју другу књигу поезије. Члан је уметничке групе „Арте” из Београда. Живи и ствара у Београду.

ОЛИВЕРА С. ШЕСТАКОВ

Рођена је 19. 09. 1963. године у Панчеву, у Војводини. Основну школу и гимназију завршила је у Београду, обе са Вуковим дипломама. На Грађевинском факултету у Београду, на одсеку за хидротехнику, дипломирала је 1988. године, као један од најбољих студената у генерацији. Ради као водећи грађевински инжењер у предузећу „Енергопројект–високоградња” у Београду од 1988. године. Објавила је збирку песама У мом погледу, 2014. године (Издавач: СВЕН, Ниш). Песме објављује у многим домаћим и међународним песничким зборницима и књижевним часописима.

Члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању (СКОР – огранак у Београду) и Књижевног клуба „Гилгамеш” из Београда.

NEMANJA STEVIĆ

Rođen 1991. godine u Prištini. Sa pisanjem poezije započinje nakon sudbonosnog susreta sa jednom devojkom, u maju 2010. Iza sebe ima napisanih preko dve stotine pesama i jednu objavljenu zbirku ljubavne poezije *Oprosti nemoć rečima*. Priča *Ona spava* i pesma *Sećanje* objavljeni su u Zbornicima ljubavnih priča, odnosno pesama u izdanju KR Balkan. Živi i stvara u Vrnjačkoj Banji

OLIVERA RAKIĆ ČUBRILO

Rođena 1978. god. u Beogradu. Bavi se ilustracijom, dizajnom i opremom knjige klasičnom knjigovezačkom tehnikom u svojoj knjigoveznici „Кнар”. Piše ljubavnu, satiričnu kao i poeziju za decu. Majka četvoro dece. Živi i radi u Beogradu.

ВУК САМЧЕВИЋ

Рођен 1995. године у Београду. 2014. године завршава Осму београдску гимназију, друштвено-језички смер. Исте године је уписао Филозофски факултет на Универзитету у Београду, где студира на одељењу за историју. Аматерски почиње да пише песме у гимназији.

BOJAN BROĆILOVIĆ

Rođen je koncem 20. vijeka, tačnije 27. 03. 1983. godine u Slavonskom Brodu. Osnovnu i srednju školu završio je u Bosanskom Brodu, gdje je proveo cijelo djetinjstvo. Pravni fakultet u Banjaluci upisao je 2002. godine, završivši ga 2008. godine. Objavio dvije zbirke pjesama: *Epilepsija stvarnosti* i *Kolektivna tamnica*. Trenutno u pripremi ima treću zbirku pjesama pod nazivom *Usamljeni među ljudima*, kao i roman *Čovjek iz ormara*. Pored pisanja bavi se i komponovanjem, aranžiranjem i pisanjem pjesama za muziku. Član je banjalučkog classic rock benda „M.O.B.S.”, gdje potvrđuje svoj rad. Radi u Pravobranilaštvu Republike Srpske. Ponosni je otac troje djece.

SVETLANA RADOJEVIĆ

Rođena je 20. 1. 1979. u Beogradu gde i živi sa suprugom i njihovo dvoje dece. Voli da piše poeziju, pesme za muzičko izvođenje i priče. Njena istinita priča objavljena je u časopisu „Stil” pod nazivom *Srećan kraj* (2008). Iste godine objavila je i zbirku pesama *Ko pažnju ima bogat je taj sigurno voljen je*. Njena pesma *Rekao si, mili* objavljena je u knjizi *Zbornik savremene ljubavne poezije*, 2014. godine.

ZLATKO KRALJIĆ

Rođen 1962. godine, Sveti Martin na Muri, Hrvatska. Dobitnik brojnih nagrada na likovnom i literarnom području. Na likovnom – Zlatna paleta Slovenije, prve nagrade na EX tempore – Šaleška dolina, Krško, prva nagrada za vedute grada Velenja u povodu 50 obljetnice, međunarodne nagrade, itd. Literarne nagrade – Plaketa Mihovil Pavlek Miškina, Hrvatski sabor kulture, prva nagrada – Zavod za kulturu Ljubljana, zlatno državno priznanje za poeziju – Slovenija, treća nagrada hrvatske duhovne poezije, itd. Ustanovitelj i odgovorni urednik međunarodnog festivala suvremene poezije „Murakon”.

DAVORKA FLEGO

Rođena u Pazinu, 1961. godine, sa mjestom boravka i prebivalištem u Zamasku, pored Motovuna. Udana, majka je dvoje djece, koja su centar njezina svijeta. Piše pjesme na čakavštini i hrvatskom standardnom jeziku. Za sada, svoje pjesme objavljuje u zajedničkim zbirkama, jer voli druženja sa ljudima koji imaju iste interese – pjesništvo. Kada ne piše, slika. Članica je Društva likovnih stvaratelja iz Pazina. To je način na koji ona provodi svoje slobodno vrijeme. Inače je možete pronaći u malenom obiteljskom hotelu „Lovac” u Pazinu, koji već petnaestak godina vodi sa svojim suprugom, ili u njihovim maslinicima pored Motovuna, sa kojih nam proizvode vrhunsko ekstradjevičansko maslinovo ulje.

ВОЈИСЛАВ ТРУМПИЋ

Родио се у Ђилану, 7. јануара 1936. године. У родном граду завршио основну школу и гимназију. У Београду на Филолошком факултету дипломирао на групи за Југословенску књижевност и српски језик. Радио као наставник српског и руског језика у основним школама у Партешу, код Ђилана и Старом Ланишту, код Јагодине 5 година, а остатак до пензионисања био професор у Образовном центру у Јагодини. Био активан у слободним активностима у школама, написао и режирао тридесетак рецитала. Иначе, пише песме, приче, афоризме, сатиру – песме и приче. За свој књижевни рад награђиван на бројним конкурсима широм Србије, али и Бугарске и Републике Српске. Заступљен у седамдесетак зборника и часописа и две антологије. Био и новинар „Новости“, „Борбе“ и „Спорта“, и „Јединства“ из Приштине. Радове су му објављивали и Радио Београд („Караван“ и „Емисија за село“) и Радио Приштина. Хоби му је енигматика – објавио око две хиљаде укрштеница, скандинавски, анаграма и ребуса. Објавио две збирке лирике: Око дома мог и Песма не умире, а још неколико књига је у рукопису.

NIKOLA VUKOJE

Ученик другог разреда Средње школе „Вук Караџић“, Сеџанј. Поезију пише шест година. Учествовоао на многим конкурсима попут: песничког конкурса „Машта и снови“, „Смедеревска песничка јесен“, конкурса за књижевну награду „Stevan Sremac“, „Sija knjiga Majke Angeline“, Шестог Европског Fejsbuk песничког фестивала, „Vrata ponišavlja“, „Kutija ljubavi“, међународног песничког конкурса „Sindelićeve čegarske vatre“, песничког конкурса у Горњем Milanovcu, фестивала поезије „Barajevo 2014.“, конкурса povodom 50-godišnjice Средње школе „Вук Караџић“, књижевног конкурса „Tamni dani, svetle noći“, конкурса ljubavne поезије „Pjesma nad pjesmama“ и многим другим. Освајао много награда за своје песме, као што су: 3. место на 6. међународном конкурс фестивала поезије и кратке приче „STANISLAV PREPREK“, победа на Pesničkoj štafeti у 6. разреду, од ukupno 170 takmičara из 13 држава песма „Ljubav“ освојила је 3. место, песма „Sjećanje na ljubav“ објављена у „Kutiji

ljubavi”, pesma „Društvo” objavljena u knjizi „100 mladih talenata”, 3. mesto na 7. Međunarodnom festivalu „Janoš Siveri”, pesma „Lepota koja spasava svet” objavljena u knjizi „Sija knjiga majke Angeline”, kao i pesma „Ljubav”, Pesma „Ne dopusti” zastupljena u zborniku „Galerija od stiha”, pesma „Marko i Darko” zastupljena u zborniku „Vrata ponišavlja” u Nišu. Pisao za školske novine „Sunce našeg neba” za Osnovnu školu „Aleksa Šantić” u Sečnju. Gostovao u emisiji „Utorkom u sredu” na radiu Novi Sad. Planira da objavi zbirku pesama.

MARIO LOVREKOVIĆ

Petrinja, rođen 23. 10. 1978. u sisačkoj bolnici. Završio srednju veterinarsku školu, poeziju piše od srednje škole, nešto kasnije i prozu. Od 2013. sudjeluje na raznim književnim natjecanjima. Do sada objavio 20 proznih, te 10 poetskih radova u raznim časopisima (tiskanim i elektronskim), zajedničkim zbirkama, portalima, blogovima, festivalima, i dr.

СВЕТЛАНА ПАПАЧЕК

Е родена во Скопје, а живее и твори во Битола. Уште од основно училиште е љубителка на поезија и воопшто на пишаниот збор. Членуваше во литературни секции и училишни весници. Стихозбирката Страсти е нејзиното првенче. По неа следат песни во меѓународниот зборник „Симфонија на срцето, првиот меѓународен електронски зборник – ЦД под име „Симбиоза на планетата ” а во публикацијата од повеќе автори „Творечки бранувања 2014 ” застапена е со расказ и неколку песни за кои е добитник на награди и признанија „Вознес 2014”. На 15. јавен конкурс Љубавне пјесме над пјесмама поводом дана заљубљених на тему „Сјећање на љубав” во категоријата на афирмирани поети на љубовна поезија доби наградата за најмотивна љубовна песна од страна на стручното жири при Клубот на уметнички души од Мркоњић град. Исто така застапена е во првиот број на списанието „Звездани колодвор” од Белград откако по организираниот конкурс стручното жири дозволи нејзино учество. Активна членка е на Организацијата

на жени на Општина Битола – Битола и е секретар на Клубот на Креативци БИТ – СЛОВИСТ исто така во Битола.

GORDANA MITROVIĆ

Rođena 30. 9. 1986. godine. Predaje engleski jezik u privatnoj školi već šest godina i veoma je zadovoljna svojim poslom, jer rad sa decom prožima čoveka na više načina. Radila kao prevodilac i to iskustvo je nešto drugačije i posebno, jer je bilo puno izazova u svakom smislu. Vedra i druželjubiva osoba. Voli upoznavati različite ljude i isto tako da stiče nova saznanja. Živi i radi u Vrbasu.

VIOLETA PENIĆ

Violeta Penić rođ. Marić, 22. 11. 1974. u Vršcu, Srbija. Od 1993. živi u mačvanskom selu Dublju. Majka dvoje dece. Od rane mladosti bavi se pisanjem i njene pesmesu uvek rado čitali njeni mnogobrojni prijatelji i poštovaoci njenog pesničkog opusa. Osim pisanja poezije, koja je njena neiscrpna tema, bavi se humanitarnim radom i višestruko je nagrađivana kao veliki humanista.

СЛАВИША КРСТИЋ

Рођен 1975, Урошевац (АП Косово и Метохија, СФРЈ), на крајњем ободу Горње Мораве и Изморника, у селу Танкосић, а детињство провео у Миросављу. Основну школу похађао у Танкосићу, а Гимназију у Урошевцу. Студирао у Приштини, а филолошке студије на групи за српски језик и књижевност завршио у Косовској Митровици, 2010. године. У јуну 1999. напушта завичај и досељава се у Витину, где и данас живи и ради. Поезију први пут објавио у косовском часопису за литературу и збивања „Литерарни отисак”, 2007, а прву збирку песама Тама гордог објавио у издању ИК „Нова поетика”, Нови Београд, 2013. Друга збирка У невреме песма објављена је у издању Друштва књижевника Косова и Метохије, 2015. год.

ЉИЉАНА ПОПОВИЋ

Рођена 1953. године у Зајечару. Живи и ради у Књажевцу. Завршила Економски факултет у Нишу. Цео свој радни век провела на разним руководећим функцијама у производној фирми. Сад ради оно што највише воли на свету – пише. Учествује на разним конкурсима, а радове објављује у зборницима и часописима од октобра 2013. године (до сада 26). Пише поезију и прозу. Награђивана и похваљивана. У припреми је књига мисаоне поезије и роман „(сви) На капију”.

МИЉАН САНДИЋ

Рођен 1955. год. у Бобову код Пљеваља. По завршетку Средње школе унутрашњих послова, радни однос засновао у ЦБ Пљевља. Сада је у пензији. Пише афоризме, епиграме, дјечју и епску поезију и приповјетке. Радови су му објављивани у више часописа. Члан је књижевног клуба „Горска Вила” из Подгорице. Настањен у Пљевљима.

MELINA ŠAĆIROVIĆ

Rođena u Novom Pazaru, 20. decembra 1993. godine, gde trenutno i studira. Objavljivala je u mnogim zbornicima na Balkanu, čak je i objavljivanje njene zbirke u planu (u Novom Pazaru). Nažalost, iz političkih razloga, projekat je stopiran. Uprkos tome, borba ne prestaje, dve zbirke su već spremne, samo je potrebno naći još izdavača.

БАЛША РАЈЧЕВИЋ

Вајар, сликар, песник и ликовни критичар, рођен је 23. јуна 1941. у Београду. Завршио је Академију примењених уметности у Београду и историју уметности на Филозофском факултету у Београду, где је и магистрирао. Излагао је на преко 450 групних изложби у земљи и иностранству (Париз, Осло, Хелсинки, Софија, Букурешт, Будимпешта, Инголштат, Каиро и Падова) и на 59 самосталних изложби у земљи (Београд, Загреб,

Ниш, Крагујевац и др.), као и у иностранству (Париз, Рим). Представљао је Југословенску селекцију на 14-ом бијеналу мале скулптуре у Падови. За свој уметнички рад 26 пута награђиван: Октобарски салон, Београд – 1975 и 1991. прва награда за скулптуру); награда СИЗ- Београда за најуспешнију изложбу у београдским галеријама 1978; награда Југословенског бијенала мале скулптуре у Мурској Соботи, 1981; Награда мајског салона УЛУПУДС-а, 1998; Награда УЛУПУДС-а за животно дело, 2003; Златни беочуг Београда, 2012; Годишња награда УЛУПУДС-а, 1978 и 1992; Награда (повеља) „Јован Скерлић” за поезију, 2010; трећа награда за најбољу кратку причу на међународном конкурс часописа „Акт”, 2011; награда „Бранко Миљковић” за песму Удружења Б. Миљковић из Ниша, 2014; прва награда за кратку причу на међународном конкурс часописа „Акт”, 2014 и бројне друге. Као ликовни критичар објавио је преко 800 текстова. Објавио је укупно 32 књиге (уметнички есеји, поезија, приповетке). Поезија му је заступљена у више песничких антологија и зборника.

СЛАВИЦА ЕРИЋ МЕДАКОВИЋ

Рођена је 1981. године у Кикинди у равном Банату. Средњу економску школу завршила је у Ваљевоу. Аутор је збирки поезије под називом: Хвала ти за све, Благослов и У сенци душе. Њене песме су објављиване у бројним зборницима, алманасима и антологијама у земљи и иностранству. Љубав према поезији и писаној речи датира од детињства. Током свог школовања била је члан литерарне, драмске и рецитаторске секције. Песникиња планира да преведе на немачки језик своје досадашње стваралаштво. У припреми има збирку својих цитата. Тренутно је преокупирана писањем поезије за децу и усавршавањем немачког језика на Гетеовом институту. Говори три страна језика: немачки, италијански и енглески. Живи и ствара у Немачкој. Члан је Литерарног удружења „Здравко Ђекић” из Ваиблингена.

АНАСТАСИЈА – АНА СТОЖИНИЋ

Рођена 21. 04. 1981-ве у Крушевцу где и сад живи. Завршила Средњу техничку школу, радила на радију, а тренутно се бави приватним бизнисом. Две највеће љубави: путовања и писање. Од 2002-ге настало је пуно рукописа из њеног пера. До сад објављено: приче Кофер, Лане, Поноћна здравица, Сама на киши, романи: Таласна дужина, Прст судбине – све то у магацину „Мирис јасмина” а песма Откуд ти право у Зборнику савремене љубавне поезије.

ДЕЈАН КРСМАН НИКОЛИЋ

Рођен 2. 7. 1958. у срцу Мачве, Богатићу. Своје рано детињство провео у малом мачванском селу Глоговцу, месту које је изнедрило великане српске писане речи, Јанка Веселиновића и Милорада Панића – Сурепа. Живи, ради и ствара у Шапцу. Бави се писањем поезије, прозе, афоризама и хроником родног краја. Награђиван и похваљиван. Заступљен у више десетина поетских зборника и антологија.

ХЕРЦЕГ РОГИЋ

Херцег Рогич је стар тридесет година и рођен је у Београду. Активно пише и објављује. Живи, ствара и страда у Србији, околностима Београда. До сада учесник и махом финалиста већине значајних песничких фестивала. Војску одслужио без двоумљења и са радошћу, што је атипично. Васпитан патријархално-патриотски и свакако православно. Ипак особењачки слободан, не припада ни једном систему и антиглобалиста. По сопственом виђењу Херцег Рогич је позитивно различит и будан. Као човек и као аутор, Рогич је личност одлучна да корача кораком будућности, без обзира на све. Део критике из књиге Херцег Рогича „УРАНИЈУНСКО ПРОЛЕЋЕ ДВЕХИЉАДИТЕ У БЕОГРАДУ”. Критику написао књижевни критичар Мома Димић: Нимало случајно у овој збирци Херцега Рогича присутна је симболика и ритуал Ускрса, односно страдалника који ће ускрснути. Међутим за нас Србе још увек је далек час ускрснућа, оног правога. Дотле се морамо задовољити макар с тиме сто песник види,

осећа и поручује: „ Већина је преживела/ али нико није заиста жив!”

ЉИЉАНА РИМ ЖИВКОВИЋ

Књижевник, после десет година, са шестом објављеном књигом, уз бројне необјављене. Присутна и као прозаиста и сатиричар. По вокацији песник и „археолог”. Наиме, као посвећеник ове научне области, препевава тзв. „Златну жицу Балкана”, пратећи својим аутентичним остварењима локалитете археолога проф. др. Драгослава Срејовића. Поред објављених: Поеме камену Лепенског Вира, *Felix Romulijane*, Винче искони, које тек очекују некомерцијално издавачко објављивање, у плану је и сакрални акорд Шар Камена. Њена дела су често објављивана и под псеудонимима. Српкиња славјанске провинијенције. До последњег даха одана театру и глумишту уопште, а националном посебно. Тачка ослонца – ћирилица. Тачка продора – слобода.

БОРИСЛАВ ГАВРИЋ

Рођен у Ораховици на Озрену, општина Лукавац, БИХ, 1936. Завршио Филозофски факултет у Сарајеву, живи у Бијељини, Република Српска. Објавио десетак књига пјесама, четири романа, стотинак прилога у часописима и новинама, заступљен у бројним антологијама, зборницима и књигама књижевне критике. Члан Удружења књижевника Србије, Удружења књижевника Републике Српске, редовни члан Матице српске, Нови Сад, и књижевног клуба „Јован Дучић” Бијељина. Награде: „Кочићево перо” за роман На царској цести; прва награда на конкурс у „Вукови ластари”, Лозница, 2007. за поему – сонетни вијенац Озрен располућена земља; носилац „Златне значке” и звања „Српски витез” (додјелено од Културноисторијске установе „Српска круна”, Крагујевац, 2013; прва награда борацке организације Бијељина за пјесму Божурима Српска процвјетала, 2008; прва награда „Прљача 2013”, Дервента за пјесму Мост од дугиних боја

MILICA SPINČIĆ

Rođena u Divoselu kod Gospića. Odrasla na Novom Beogradu. Studije završila u Beogradu. Najveći deo radnog veka provela u Minhenu, radeći kao defektolog.

Živi u Opatiji. Piše i prevodi već dugi niz godina, a po povratku iz Nemačke objavljeno joj je više pesama i kratkih priča.

ANA IVAN ŽIGIĆ

Rođena u Apatinu, 1951. godine. Srednju školu završila u Somboru, fakultet u Beogradu. Sada penzioner. Piše na ikavici, ije-kavici i ekavici. Zastupljena u dosta zajedničkih međunarodnih zbornika. Objavila knjigu *Vrisak srca*. Elektronske knjige, koje čekaju štampanje: *Prasak tišine* i *Nemi jecaji*. Ni proza joj nije strana – piše priče koje će se možda razviti u roman *Pelin života*. Član: SKOR-a. HKD, SRB-a, Kulture snova, Majdana i mnogih drugih klubova... Živi na Novom Beogradu.

MILETA STAMATOVIĆ

Rođen 1964. godine u maloj varošici Plav, na obali Plavskog jezera, izvorištu bistre i plahovite reke Lim. Već 30 godina živi i radi u Beogradu. Kao ljubitelj prirode piše o nemarnom odnosu ljudi prema njoj, većitoj inspiraciji – ljubavi prema ženi, o prolaznosti života, o mržnji među ljudima, bespotrebnim podelama i ratnim strahotama. Prvu knjigu poezije pod nazivom *Da se čovek pita* objavio je 2014. godine, koja je objavljena u izdanju „Književne omladine Srbije” u ediciji „Pegaz”.

SLAVICA KLEIN

Rođena 8. 11. 1968. u Vratarnici kod Zaječara, živela, školovala se i radila u Boru i Knjaževcu. Već duže vreme živi i stvara u Austriji. Uskoro će biti objavljena njena prva knjiga pesama. Radovi su joj objavljeni u časopisima, zajedničkim zbirka i nagrađivani: III. nagrada za 2013. god. najbolju pesmu van ex-yu prostora koju joj je dodelio Irački kulturni centar „Mesopotamia” iz Beograda; II. nagrada za 2014. god. za najbolju pesmu van ex-yu prostora, koju joj je dodelio Irački kulturni centar „Mesopotamia” iz Beograda...

Radovi su joj zatupljeni u zbornicima: *Stihom gobrim 2, 3 i 4*, Bijelo Polje; NKS Sarajevo – *Izvan dometa 2013* BiH; *Zbornik savremene ljubavne poezije*, Kreativna radionica Balkan, Beograd, 2014.; *24 i 25 MSP Garavi sokak* u Indiji; *Magija 2013*, Niš, Srbija; *Noć boema – 12, 13. susret pesnika – Indija*; *Vršačko pero 14*, Vršac; Arte „Vino” Beograd; *Skadarlijska boemija*, MZP Beograd... I još preko 20 zbornika...

DENIS KOZUMPLIK

Ima 21 godinu. Živi u Koritni (selo pokraj grada Vrbovca). U slobodno vrijeme se bavi pisanjem pjesama i tekstova. Najčešće to budu ljubavni radovi. Završio Turističko ugostiteljsku i prehrambenu školu u Bjelovaru i kratko studirao novinarstvo u Koprivnici.

МОМЧИЛО МОМО ТУБИЋ

Рођен 10. 07. 1961. године у Маглају. Од 1998. настањен у Међашима код Бијељине. Члан Књижевног клуба „Јован Дучић” из Бијељине. Завршио Вишу машинску школу. До сада објавио збирке пјесама: *Домовини из туђине* (Бијељина, 1996), *Жубори усахнулог завичаја* (Београд, 1998), *Радост повратка* (Бијељина, 2006), *Завичајни снови* (Бијељина, 2015). Већи број пјесама уврштен је у неколико заједничких збирки поезије, зборницима и часописима. Неколико пјесама преведено је на њемачки језик.

МАРИНА ЈАНКОВИЋ

Рођена 1982. године у Смедереву, где и данас живи. По занимању наставник разредне наставе и ради у Локалној Канцеларији за младе Смедерево. Од 2001. пише песме, приче, драмске текстове за децу и одрасле. Написала преко 150 песама, 50 кратких прича, бајки за децу и 15 драмских текстова. Бави се још: сликарством, уређивањем екстеријера и позориштем. На конкурс „Аситежа” 2013. њен сценарио „Селидба на Марс” је ушао у ужи избор. Оснивач је два аматерска позоришта за младе „Креативни хаос” о „Ad Hoc”, која раде у Смедерево.

BRANISLAV BOŽOV ĐINĐINOVIĆ

Rođen u Sutomoru u Crnoj Gori, 1967. god. Poezijom se bavi dosta dugo, ali unazad par godina baš aktivno. Do sad je objavio četiri svoje zbirke pjesama, od toga dvije za djecu, dvije za odrasle. Član je više književnih klubova, i zastupljen u dosta međunarodnih zbornika, između uostalih i u KR Balkan. Živi i stvara u Beogradu.

МИЛИСАВ ЂУРИЋ

Милисав Ђурић, рођен 01. 04. 1965. год. у Копривни у подножју Требаве од оца Марка, мајке Данице. Чудесни живота пути воде га кроз разне средине, да би почетком деведесетих застао и остао у Швајцарској у подножју швајцарских Алпа, који га често подсећају на живописну љепотицу Дугу, њиву на Требави којој се увијек радо враћа у загрљај, а и кроз пјесму. Пише поезију од 2000. год. да би 2004 год. објавио свој првенац под називом Требавски зов, потом 2007. год, Требавска зора 2008. год, Под сунцем балкана, 2010. год, У цвијету ириса и дјечија збирка поезије Азбука-Абецеда, 2011. год. прозни рад Монографија-Жарко Марјановић-Тоза, 2012. год, роман, првенац: Трагом љубави, Огледало душе, пјесме, 2013. год. Пјесме објављује још на интернет сајту ПСЦГ, Љубодрага Обрадовића. Члан је Удружења српских писаца Швајцарске, чији је актуелни предсједник и редовно учествује у заједничком зборнику „Завештања”. Члан је удружења КК „Савовање”, Шамац, КК „Мика Антић” Инђија. Заступљен у Културном центру Модрича, на таласима модрог града, (писци завичаја), као и још многим заједничким књигама. Држављанин је Српске књижевне државе, „Алеја бреза” – Гнионица, Република Српска.

SNEŽANA PETROVIĆ

Rođena 02. 02. 1974. u Kragujevcu. Odrasla je u selu Masloševu. Od 1992. živi i stvara u Švajcarskoj. Član je udruženja srpskih pisaca u Švajcarskoj, gde objavljuje svoje radove u zajedničkom zborniku *Zaveštanje*; član je književnog kluba „Dušan Matić” u Čupriji. Poeziju piše od osnovne škole. Prvu zbirku poezije *Za san daleko* objavila

je 2014. godine. Pesme su joj zastupljene u mnogim zbornicima i antologiji *Zaveštanja*.

NEDELJKA BOROJEVIĆ rođ ĐUKIĆ

Rođena 31.05.1959. godine na području opštine Derвента, gdje je i završila srednju medicinsku školu. Živjela i radila u Holandiji i Hrvatskoj, a od 1992. godine nastanjena u Frankfurtu na Majni u Njemačkoj. Majka dvoje odrasle djece. Objavila je proznu književnu trilogiju „Rotkva sa šećerom”, „Vrijeme ljubavi”, „Medonosna polja” i rodoslov roda Đukić u Velikoj Sočanici u Derventi. Kao potvrđeni pisac proze, veoma često napravi izlet u poeziju i sebi za dušu napiše rodoljubivu, ljubavnu ili neku drugu namjensku pjesmu.

TIJANA VESELINOVIĆ

Rođena 20. juna 1978. godine u Skoplju, živi u Kragujevcu. Po zanimanju menadžer u oblasti menadžmenta i administracije. Pisanje pokreće njen svet i daje mu dodatni smisao. U *Zborniku savremene ljubavne poezije*, objavljena joj je pjesma *Bez naslova*.

ROBERT DETKI

Rođen 18. 01. 1967. u Novom Miloševu, gde je započeo osnovnu školu, a završio školovanje u Novom Bečeju, i to srednju mašinsku –mašinski tehničar. Oženjen u Senti, živi sa suprugom i dvoje dece. Oni su mu dali povoda da započne pisati i da sve lepote misli podeli sa drugima. Dakle, piše izričito iz ljubavi i ovo mu je prvi put da napiše nešto i pokuša da objavi u zborniku. Hobi – pisanje poezije, kulinarstvo, baštovanstvo i rekreativni sportovi u prirodi. Maternji jezik – mađarski, a srpski piše i govori isto kao i maternji, što mu posebno daje motivaciju da na oba jezika piše poeziju, a danas je ipak retkost. Ima želju da se što više bavi pisanjem.

MARINA MILOSAVLJEVIĆ

Rođena i živi u Nišu, udata, majka dvoje dece, po struci građevinski inženjer. Još u osnovnoj školi pokazivala ljubav prema lepoj reči i pisanju, bila član literarne sekcije, odakle su stigla i prva

priznanja, danas ima objavljenu zbirku poezije *Sa izvora duše*, njena poezija našla je put u do šest zajedničkih zbirki, uskoro će joj biti objavljena i druga zbirka poezije.

FRANJO FRANČIĆ

Rođen 1958. u Ljubljani. Pesnik, prozaista, pisac za decu i dramski pisac. Prevodilac, iz južnoslovanskih jezika je preveo preko 50 autora i 400 pesama, Velika antologija novije južnoslovanske poezije, *Videla sem pesem* (Mariborska literarna družba, 2013.), Antologija novije makedonske poezije: *Otroci sonca* (Vinset grafika Skopje, 2014), *Torej gremo mi na kavo*, M. Jaksić, Vlajić, V. Blagojević, S. Petrović, *Ko me pokličeš iz večnosti* – Radovan Vlahović. Mala antologija novejše srbske poezije... *Hiša iz kart*, Olga L.Krowicka, Sončnica, Olivera Docevska... *Pripoveduje se mi* (srbske kratke zgodbe) (BKC Novo Miloševo, 2014), *Domovina bleđa mati* (Intelekt, Valjevo 2012, Balkanski književni glasnik 2008, World media art 2013) Prevod na srbski, ONO, (Kulturni centar Požarevac 2014). Autor je više od 50 knjiga – romana, zbirki kratkih priča, pesničkih zbirki, dramskih tekstova i radio-drama, kao i knjiga za decu i omladinu, piše i satiru, scenarije, radiofonske igre... Debitovao je 1984. godine knjigom priča *Egotrip*, a 1986. je objavio svoj prvi roman *Domovina bleđa mati*. Prevođen je na mnoge jezike, posebno na nemački, 30 prevoda na deset stranih jezika. Dobitnik je nagrade za poeziju časopisa „Mladika”, 1989. godine, a 1986. godine je dobio nagradu „Zlata ptica” za roman *Domovina, bleđa mati*, kao i nagradu grada Pirana za ukupno stvaralaštvo, više nagrada u Austriji: Schwanenstadt 2009, 2011, 2012, Radio Trieste i više od 30 nagrada na konkursima u Italiji, Austriji, Srbiji... Sve ostalo je i onako zapisano u njegovim knjigama.

ЈОРДАНКА РАДЕВА

Рођена 01. 02. 1955. Живи у Разграду у Бугарској. Завршила бугарску филологију и ради као учитељица. Песме пише још од детињства. Има преко 40 објављених збирки стихова различите тематике. Објављује и у публикацијама и часописима, а такође учествује на разним конкурсима и такмичењима. Песме су

јој објављене у алманаху „Културна палитра” – 2013,2014. год; у алманаху „Тракијска лира” – 2014 год. као и у Зборнику поезије Српско-бугарско пријатељство. Предстоји јој учешће у алманаху ауторског савеза Аутори без граница за 2014. годину, као и учешће у руском алманаху Поет года са радовима преведеним на руски језик. Објављује стихове и у електронском часопису „Наборе. бг” и на другим сајтовима за поезију. Има и своју ауторску страницу на Facebook-у. Редактор је и коректор у књигама других аутора.

ДОБРИЛА РИСТИЋ

Добрила Бика Ристић рођена је 1953. године у Сокобањи. Економске студије је завршила на Вишој економској школи у Новом Саду. Као песник, објавила је три збирке: *Бела трешиња* (за децу), *Panta rei* и *Била сам и јесам*. Објавила је аутобиографски роман *Скок у спас или грех средњег прста*, два романа у стиховима: *Од љубави до суноврата* и *Лептерија и Жупан*, две путописне књиге: *Мирис земље фараона* и *Рандеву са Дракулом* и збирку приповедака и прича *Утвара*. У припреми за штампу су један роман и две путописне књиге из Европе. Члан је Удружења књижевника Србије. Живи и ствара у Сокобањи.

БРАНКА ВЛАЈИЋ ЂАКИЋ

Рођена је у Задру. Од аугуста, 1995. године живи и ствара у Београду. Писањем се бави одавно, али је до сада објавила само део написаног опуса. Објавила је књиге песама: *Род по души* (2008.), па онда редом – *Љубав у души пробуди*, *Пјева ми душа*, збирку песама за децу *Контрабас*, те 2014. године *Душа зна* и *Непозната арија*, 2015. Њене песме објављене су и у разним зборницима поезије, а проза, сем једне љубавне приче, још увек стоји „заробљена” у меморији компјутера и чека неке боље дане да се ослободи и крене у живот...

DRAGICA KORAC̆ IVANOVIĆ

Rođena je 1954. godine u Raduču kod Gospića, Republika Hrvatska. Od 1973. godine živi u Beogradu. Ceo radni vek provela je kao službenik u Gradskoj upravi grada Beograda. Sada je penzionerka, žena, majka, baka, pčelarka, radio-amaterka (pozivni znak YT1DI). Piše poeziju, kratke priče, aforizme. Objavila je zbirku poezije *Prkosim vetru*, 2013. godine. Ima objavljene pesme u 40-tak zbornika. Član KP „Čukarica”, KK „Crnjanski”, SKOR.

НАТАША РАДЕВСКА

Наташа Радевска је дипломирани филолог који живи и ради у Куманову. Рођена је 31. 3. 1971. године. Студирала је на Филолошком факултету у Скопљу, на групи: Македонска књижевност и јужнословенске књижевности. Цео живот пише поезију на македонском, српском и енглеском језику, а поред тога пише и прозне текстове, кратке приче, есеје, а бави се и рецензетском делатношћу. Често објављује своје текстове у кумановском мултикултурном часопису „Корени”. Добитница ја неколико награда: награда еколошког друштва „Јавор” из Куманова за најбољу еколошку песму; награда за најбољу патриотску песму на Поткозјачким песничким сусретима; друга награда за есеј *Крстопат* („Раскрсница”) на конкурс часописа „Корени”, прва награда за њену дебитантску збирку песама *Минувач* (Пролазник) на књижевном конкурс из Битоља као и похвала (уз објаву радова) у ваљевском часопису „Акт”. Њена песма *Prism* (*Призма*) нашла се у антологији *Tresured poems of America* из 2000. године.

АНА НИКОЛИЋ

Завршила Факултет политичких наука, Универзитет у Београду (Новинарство и комуникологија). Ради као менаџер корисничког сервиса. Интересовања: књиге и поезија, као и учешће на конкурсима неафирмисаних песника и писаца.

ИЛИНКА МАРКОВИЋ

Живи и ствара у Београду. Има објављену збирку песама *Између јуче и данас* – издавач Књижевна омладина Србије, 2014. године. Добитник је неколико награда на књижевним конкурсима.

NEVENKA SAVIĆ - ALISPANIĆ

Рођена у Kninu – Republika Hrvatska, 1968. године у радничкој породици као прво дијете. Ту је завршила основну и средњу школу. Након 1995. године борави у Crnoj Gori, да би напokon konačno мјесто боравка било у Rumi, гдје данас живи. По струци је медицинска сестра. Поезију пише од малих ногу. У школским данима се интезивније бавила књижевношћу, активно учествујући у раду литерарне и новинарске секције. Okupirana приватним животом и породицом, писање задржава само као хоби. За себе не воли да каже да је pjesnik, smatraјући да то одлучују читаоци и vrijeme koje dolazi.

MARINA TOT

По струци инжењер хемике. Studirala у Beogradu, где је и дипломирала, средином 80-тих година. Radila у rafineriji nafte у Pančevu (preko 20 godina), где се rodila и где и живи са породицом. Већ дуго се бави писањем поезије и има једну објављену књигу песама, у издавачкој кући „Mali Nemo” из Pančeva. У припреми су и друге две збирке песама, које planira да objavi у toku ове године. Član pančevačkog književnog kluba „Prota Vasa Živković”.

MILENA PROKOVIĆ

Živi у Beogradu и бави се литерарним радом. Objavila три збирке песама: „Pevajte mi romansu kneže”, „Kap prolećne zore”, „Žubor oka”. Пише кратке приче из биографске прошлости познатих историјских личности Beograda, приче из starina predaka, koji су били учесници ratova, нарочито Solunaca.

ИВАНА ЗАЈИЋ

Рођена 6. 4. 1979. године у Крушевцу, по занимању правник. Књижевни рад: објављени радови у збиркама: Градске приче 4 – воденица, Сагоревање, Балканска шапутања, *The Best of the Kisobran* 3, Заједничка пречица, Тријумф песме и вина, С љубављу жени, Испод дуге, Кад регент у вину пева, Све боје лета, Зборник савремене љубавне поезије и Гарави сокак; часописима: „Stil”, „Илустрована политика” и „Багдала”. Сарађује и са сајтовима: kisobranblog.in.rs, prozaonline.com, poetabg.com, art-anima.com, ubalkanskezore.com, poezijascg.com, интернет часописима: „Српски културни клуб” и „Како народ каже”. Награђена другом наградом за причу на конкурс „Магда Симин” за 2009. годину.

MILA MARKOVIĆ

Рођена 1952. године. Живи и ради у Параћину. Писањем се бави дуги низ година. Углавном пише поезију, а написала је и један роман. Члан је књижевног клуба „Mirko Banjević” из Параћина, књижевног клуба „Gilgamesh”, Mesopotamija, Београд, и још неколико клубова. Добитник је многих награда и њене песме су се нашле, само у 2014-ој години у 19 зборника širom Србије. Учесник је многих књижевних и ликовних колонија. Објављене књиге: *Trenuci izuzetni* – поезија и *Moravište* – роман.

BISERKA GAJIĆ

Рођена 9. 9.1990. године. Живи у Колару selu код Jagodine. Најлепше тренутке детинства провела својом покојном баком по мајци Даном. Са писањем поезије почела јакo рано, јер су је околности живота наведе на то, сва своја осећања, била она позитивна или негативна, најлакше исказује кроз стихове. Њена поезија је вишестрана, а смрт о којој воли да пише одраз губитакa неких драгих људи. Иако је била јакo мала у време бакине погибје, сећа је се јасно и сликовито, недостатак њене личности у њеном зрелијем добу, допринео је да она постане један од главних ликова њених песама. Себе сматра правичном, емотивном, креативном особом. Доброћудном за добро, великим злопамтилом, али и наивном у неким тренуцима. Воли читање колико

i pisanje. Zna mnoga lica, ali su prava prijateljstva retkost, misli da je vrednije pored sebe imati prijatelja koliko prstiju na rukama koji vam znače, nego gomilu koja ne vredi ničemu. Mišljenje koje stekne jednom, ne promeni nikad. Nije osoba koja često oprašta, ali ume da kaže: „Izvini”. Kaže: „Moja biografija liči na nekoliko tuđih autobiografija, ali ti ljudi su moje pesme, ti ljudi su moj život i da nije njih ja ne bih bila pre svega čovek, pa onda ni pesnik. Dosadni romantik, živi svoj jedan tren, kao nečiji ceo život”. Njene pesme objavljene su u nizu zbornika poezije štampanih proteklih godina u Srbiji i regionu, a jedna od njenih pesama biće objavljena u Australiji prevedena na engleski jezik uz priloženi originalni tekst na srpskom jeziku. Dobitnik je pohvale za pesmu „Lepota snova” objavljene u Zborniku „Tragovi na pesku”.

JOVAN RUKAVINA

Jovan Rukavina je autor šesnaest samostalnih knjiga: *Vezovi* (1989), *Mali Pariz* (1994), *Pobednik* (1995), *Drugo poluvreme* (1998), *O tome se (ne) priča* (2002), *Poljima maka* (2003), *Ogledalo duše* (2004), *Triling asova* (2005), *Don Kihot je ukrotio vetrenjaču*, *Pesnik Nik i pesnikinja Inja* (2007), *Ovo bi svaka žena volela i Rešenje kvadratne jednačine* (2011), *Što te oni ne štampaju – Ličan-in/Nije od lokalnog značaja i Nova drama – drama XX veka* (2013), monografije *Jedan život* (2007) i *Južnjaci - Kad će zora? Noć ne volim!* (2015).

SLAĐANA PUPOVIĆ MASTILOVIĆ

Rođena 2. januara 1967. godine u Pljevljima. Osnovnu školu završila je u rudarskom naselju Gradac, a srednju školu u Pljevljima. Potom odlazi u Sarajevo gdje radi u Vazduhoplovnom zavodu „Orao”. Nakon izbijanja ratnih sukoba u Bosni i Hercegovini, 1993. godine odlazi u Njemačku, a 1997. odlazi u Sjedinjene Američke Države, gdje i sada živi. Udata je i ima kćerku. Počela je da se bavi poezijom još u osnovnoj školi, u tom periodu u više navrata objavljuje pjesme u časopisima za mlade. Iako je odabrala profesiju vezanu za tehničke nauke, Slađana nastavlja da se interesuje za književnost i piše poeziju koja ostaje duboko zapretna u njenoj intimi, dostupna

samo najužem krugu prijatelja. Njena potreba za lirskim izrazom vremenom dobija punoću i Slađana sasvim predano pristupa svojoj duhovnoj preokupaciji, sazrijevajući u istinsku poetesu čiji se talent i poznavanje poezije primjećuje u svakom stihu. Njene pjesme su različitih žanrova, ali je svaka izatkana majstorski i obojena tonovima života, nekada sjetnim nekad razdraganim, ali uvijek iskrenim i umjetnički dotjeranim. Pored pisanja poezije, Slađana svoj umjetnički dar iskazuje i slikanjem i bavljenjem primjenjenom umjetnošću, što nesumnjivo potvrđuje činjenicu da se radi o svestrano nadarenoj, nažalost, do sada u potpunosti neostvarenoj umjetnici.

СТЕФАН ЂОРЂЕВИЋ

Рођен је 28. 02. 1991. године у Косову Пољу. Са Косова одлази 1999. године и од тада са родитељима и братом живи у Крушевцу. Студира филозофију и историју. Објавио је књигу поезије под насловом: *Изнад и испод границе*.

LIDIJA RADISAVLJEVIĆ

Рођена 12. jula 1986. године, у Београду. Дипломирани комуниколог, живи, ради и ствара у Београду. Током школовања у XIV Београдској гимназији учествовала у изради гимназијских зборника и часописа, као и у израдама сценарија за бројне школске представе. Много пута је била награђивана као победник на конкурсима за писце часописа „Bazar”, „Blic Žena”, „Grazia”, као и „MLS”, чији је касније постала стални дописник. Радила и стварала и као стални дописник magazina „Lisa” и портала Žena.rs. Активни писач прозе и поезије, припрема своју прву збирку песама за објављивање.

НАДЕЖДА ТАНАСКОВИЋ

Рођена 30. 04. 1959. г. у Чачку. Од ране младости, пише песме за децу. До сада је објавила две збирке дечије поезије под називом: *За сваког има места и Можда је важно*. У припреми две нове збирке, једна за децу под називом *Анитино прасе*, а друга за одрасле *Део света*. Песме су јој објављиване у многим зборницима. Добитник је неколико диплома и пуно похвала, за учешће на такмичарским песничким манифестацијама. Песме

су јој такође објављиване и у часописима за децу. Члан је КК Краљево, а и КК „Драгослав Грбић”, Чачак, још од младости. Живи са породицом у Краљеву.

BLANKA JAGIĆ

Рођена 28. свибња 1983. г. у Птују, а живи у прекрасном Хрватском загорју.

Завршила средњу школу за фризера, но више nije у тој струци. Пohaђала неколико течајева за разне креативности. Израђује уникатни наKIT, чија израда је веома интересира и испунјава. Усавршила и технику израде везења на платну, те њени радови крaсе познате туристичке и угостителске објекте, чак и ван граница Хрватске. Сликaрство је још једна велика страст којом се бави и то у разним техникама, а неки од радова 2012. г. изложени су у Музеју савремене уметности у Загребу. Лјубав према писању јавила се још у основној школи и чини велики дио њеног живота. Објављена јој је пјесма *Наш бескрај* (2005) у збирци пјесамa *Увјек кад помислим на тебе* (натјецај за најлјепшу необјављену лјубавну пјесму „Звонимир Голоб”) 2014. г. објављена је пјесма *Твоја ријеч је трајна* у *Зборнику савремене лјубавне поезије*. Посједује стотинјак лирских дијела, написаних у стиховима и прози који нису никад објављени, но нада се да ће једном и та збирка „угледати свијетло дана”!

MIROSLAV MIRKO BORIĆ

Рођен је у Старом граду, на отоку Рабу, у старом родилишту на стару годину, 31. 12. 1959. год. Као угостителски радник у раној младости отиснуо се на море и већ тада осјетио потребу за писањем. Писао је, али своје пјесме није објављивао. Своје стихове сада објављује на блогу и на facebook-у. Има велику подршку читатеља, па му је то велики потицај у писању. Са радовима се представио и у ТВ емисији „Од суботе до суботе”, ТВ Nova Pula. Пише на књижевном хрватском језику и дијалекту свог зaвиčaja, на све теме, зависно од тренутка и инспирације. Објављене самосталне збирке пјесамa: *Zrno stiha* - 2012. год. - *Redak iz Splita*; *Na izvoru misli* - 2012. год. - KULTura sNOVA из Загреба; *Nevera va meni* - 2013. год. - Удруга грађана ESSEGG из Осиека; *Kad se sretnu naša slova* - дует пјесме; *Harti se*

spovidan; Dvori moje duše - sve objavljeno 2013 god. - *Redak* iz Splita. Zajedničke zbirke pjesama: *More na dlanu* - 2012. god. - *KULTura sNOVA* iz Zagreba; *Valentino 2013* - *KULTura sNOVA* iz Zagreba; *Pjesme koje nam život znače* - Međunarodna zbirka poezije, 2014. god. Pjesnici Europe zajedno, *Grad Ogulin* - suizdavač *PROVIDENCA*, Biograd na Moru; *Valentino 2014* - *KULTura sNOVA* iz Zagreba; *More na dlanu 2013.* - *KULTura sNOVA* iz Zagreba; *More na dlanu 2014.* - *KULTura sNOVA* iz Zagreba; *MEGAMAXY GIGANT PJESMA* - grupa autora - 2013. god. - *Redak* iz Splita - tehnički urednik Neda Milenkovski (Alba Istriana) i Miroslav Mirko Borić napravili knjigu od 76 autora jedna knjiga jedna pjesma... Redovni je član HKD-a (Hrvatskog književnog društva – Croatianwriters' association).

MAJA PRŽIĆ

Rođena 28. 05. 1998. godine u Ćupriji. Učenica Gimnazije u Ćupriji i član podmlatka KK „Dušan Matić” iz Ćuprije. Dobitnik mnogih nagrada i priznanja. Radovi su joj objavljeni u zbornicima „Ja sam poeta”, „Rane pesmom vidane” i mnogim drugim. Omiljeni pisci su joj Desanka Maksimović i Nedeljko Popadić.

MARICA FERHATBEGOVIĆ

Rođena 1959. godine, u Živinicama, gradiću do Tuzle, Bosna i Hercegovina. Radi u osnovnoj školi kao nastavnik maternjeg jezika i književnosti. U okviru svog posla sve ove godine radila projekte s učenicima vezane za umjetničko pisanje. Tako su nastale zajedničke i samostalne zbirke poezije učenika. Posljednje dvije godine njeni učenici učestvuju na konkursima u Srbiji i osvajaju brojne nagrade. Od ove godine počela je da konkuriše lično i njena pjesma je štampana u Zborniku „Musa Ćazim Ćatić”.

ЉИЉАНА МАРИЋ

Рођена у Врбовцу код Смедерева 1954. године. Основну школу је завршила у Смедереву. Дипломирала на Техничком факултету у Бору, на смеру за металургију. Магистрирала на факултету Заштите на раду у Нишу, на смеру Заштита животне

средине. Цео свој радни век је провела у Железари у Смедереву. У Старој железари радила на пословима развоја старе железаре, где је учествовала у пројекту „Систем квалитета”. У служби Инспекцијски послови иницирала пројекат и била у тиму у пројекту „Рационална потрошње метала у Железари”. Радни век завршава у служби заштите животне средине. Прву збирку песама ове песникиње, *Страх да се не крене са облаком* објавила је Народна библиотека Смедерево, 2013 године. Исти издавач је објавио и збирку стихова: „Тражим наду за дан”, 2014. године, а збирку песма *Празнина зауставља дах* исте године објављује уметнички клуб „Расковник”, Смедерево. Објављивала је у електронском часопису „Словословље”. Заступлена је у зборницима: *Дунавски драгуљи*, *Месопотамија – Међународни поетски дан*, *Панонски бисери*, *Сазвежђе12*, *Ноћ боема* и др.

OGNJENKA KALAJDŽIĆ

Rođena je 1949. u gradu pjesnika, Mostaru. Završila je elektrotehničku školu i radila kao tehničar u Mostaru do '93. godine, kada je ratni vihor donjeo u Švedsku. Uvijek se isticala sa svojim sastavima i bila nagrađivana, ali zvanično piše nakon zaslužene penzije. Bavila se mnogo slikarstvom, a sada se potpuno posvetila poeziji. Pokušat će realizovati mnoge napisane stihove i nekolike njoj veoma drage životne priče. Voljeni grad i porodica su joj vječite teme.

NERANDŽA KOSTIĆ

Po zanimanju – likovni tehničar dizajna, nezaposlena. Rođena u Požarevcu, živi u selu kod Donjeg Milanovca, Istočna Srbija. Rođena 1965-e, majka troje dece. Do sada nije konkurisala ni objavlјivala radove, osim na fejsbuku. Pisanjem se bavila „školski”, do svoje 20-e godine, paузирала до пре три месеца и исписала приличан број песама, од којих је одабрала две за ову књигу.

DRAGICA BOGDANA PUŠONJIĆ

Dragica (Bogdana) Pušonjić, правник, новинар и publicista из Београда. Пише углавном рефлексивну поезију, као и кратку прозу.

Kao student odbila poziv prof. dr Vladete Stankovića za objavljivanje samostalne zbirke poezije u ediciji „Pegaz”, potom i Gradskog komiteta SK Beograda za štampanje zbirke pesama. Sa sedam godina objavila prvu pesmu u „Glasu Polimlja”. Objavljivala humorističko-satirične radove u „Ježu”, kasnije u akademskim glasilima i potom na specijalizovanom veb sajtu peglagic.com. Zastupljena u Zborniku savremene ljubavne poezije i Zborniku savremene ljubavne proze KR Balkan.

СЛАВИЦА БИЈЕЛИЋ

Славица Бијелић, рођена 25. 03. 1970. у Ваљеву. Завршила Учитељски факултет, одсек разредна настава. Дуго низ година ради као учитељица. Љубав према књизи и наклоност према писању осећа од најранијег детињства. Објављивала прозне и поетске радове у штампаним и електронским медијима, заступљена у Зборнику савременог књижевног стваралаштва, 2014; стручне чланке објављивала у „Просветном прегледу”, а тренутно је у припреми њена прва књига намењена најмлађој читалачкој популацији. Добитник је више признања и награда из области литерарног стваралаштва. Удата, мајка две девојчице, Исидоре и Дарије, које су јој уједно инспирација и највећа подршка за све што ради.

NIKOLA VUŠKOVIĆ

Umesto biografije sa kojom bi trebao da se predstavi, Nikola koristi sledeću elektronsku adresu, na kojoj postoji nekoliko detalja o autoru ovih stihova: www.analogija.com/poezija/biografija.

NADA RANKOVIĆ

Nekad beše Šušnjar – sad Ranković Nada. Rođena davne šezdeset i neke, u državi Hrvatskoj, kraj Mrežnice reke. Tu je savladala prva slova, u Pančevu sticala znanja nova. Maštala o prosveti, školovala se za ćatu, a sad kao konduktar zarađuje platu. Životne događaje beleži vešto, tako nastaje njen prvenac *Pišem vešto svašta nešto*. Misli da neće dug period proći – *Evo me opet* nova knjiga će doći. U Pančevu stvorila svoje malo carstvo, porodicu i dom – najveće bogatstvo.

ŽELJKO ŽELE JOVANOVIĆ

Željko Žele Jovanović rodio se prvog dana leta (22. jun) 1989 u Kragujevcu, u selu Trmbas u radničkoj porodici. U početku je pisao kosu tanku i uspravnu debelu, zato što su ga naterali. Kada je savladao veštinu pisanja, počeo je da piše pesme, ozbiljnije i one koje to nisu, priče i aforizme. Izjašnjava se kao satiričar iako ponekad voli da napiše i poneku ljubavnu, socijalnu, a dešava se napiše i poneku pesmu za decu. Do sada nije objavio nijedno svoje delo. U pripremi je njegova prva zbirka satirične poezije čiji je radni naslov „Pomahnitali osnovci ubili Boga u veroučitelju”. Pored pisanja zanima se i za muziku, fotografiju... umetnost uopšte, ili sve ono od čega danas nema mleba. Zaposlen je u jednoj privatnoj firmi, živi sa roditeljima i sestrom, vozi „Yuga”, nije oženjen i nema dece (osim ako ne upotrebi onaj kliše pa kaže da su njegove pesme – njegova deca). Živi i stvara u Kragujevcu.

STEFAN STANOJEVIĆ

Rođen je 17. 08. 1995. godine u Pančevu, gde i sada živi. Počeo je da se bavi pisanjem početkom 2011. godine, tražeći izlaz i bekstvo, kada je saznao da su mu roditelji ostali bez svojih poslova. Ulični je pesnik, u svojim pesmama često kritikuje društvo, uzdiže život, dušu i ljubav, a pored toga neke pesme imaju prizvuk melanholičnog i nesrećnog. Najčešće piše slobodnim stilom. Pesme su mu objavljene u nekoliko zbornika i časopisa, a trenutno je u potrazi za izdavačem, kako bi objavio svoju prvu zbirku poezije. Student je srpske književnosti i jezika na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu, bio je dopisnik nedeljnog lista „Pančevac”, a trenutno radi kao novinar u časopisu za mlade, „Draft” u Pančevu.

ЈАДРАНКА ПОПОВИЋ

Рођена 20. 01. 1968. године у Плазуљама, Брчко. Завршила средњу Економску школу у Брчком. Удата, мајка троје деце.

KRISTINA JANKOVIĆ – KIKI

Rođena 1974. godine u Zemunu. Pisanjem se bavi od malena, objavljivala pojedine pesme u dečijim novinama. Završila Višu ekonomsku školu u Beogradu. Radila jedno vreme u Telenoru. Suočena sa bolešću, ponovo se vraća pisanju pesama, u kojima pronalazi snagu za opstanak i životnu borbu.

HAJRO IKIĆ

Rođen 26. 09. 1947. g. u selu Petrovi kod Novog Pazara. Završio je Učiteljsku školu i Pedagošku akademiju za razrednu nastavu i radio je kao učitelj pune četiri decenije u okolini Novog Pazara. Bavi se pisanjem dječje poezije. Objavio je zbirku dječje poezije pod naslovom *Pismo učitelju*, 2005. godine. Pjesme objavljuje u beogradskom dječjem časopisu „Školarac”, u časopisu „Bošnjačka riječ” i drugim. Priprema drugu zbirku dječje poezije za štampanje.

MIRJANA KOLAREK KARAKAŠ

Rođena 17. 11. 1958. u Vratnu Donjem kraj Varaždina. Završila Gimnaziju u Varaždinu i Medicinski fakultet u Zagrebu, kao i specijalizaciju iz pedijatrije. Obavlja privatnu pedijatrijsku praksu. Udata, majka dvoje djece. Dopredsjednica Hrvatskog društva za preventivnu i socijalnu pedijatriju, predsjednica Savjeta za zdravlje, predavačica je na studiju sestrinstva Sveučilišta Sjever u Varaždinu, članica Županijskog povjerenstva Hrvatske liječničke komore, članica Povjerenstva za pedijatriju pri Ministarstvu zdravlja.

PREDRAG PATIJAREVIĆ- PATAK

Rođen u Valjevu 1976. godine. Osnovnu i srednju školu završio u Lazarevcu, gde i živi. Oženjen, otac dvoje dece. Od malih nogu piše poeziju, većinom ljubavnu, ređe dečju i socijalnu. Iza sebe ima objavljenu knjigu ljubavnih pesama *Male istine lažljivog dečaka*. Voli poeziju, književnost i čest je gost na raznim pesničkim skupovima. Omiljeni pesnici su mu: Mika Antić, Bodler, Dis...

MARGITA ZMIJANOVIĆ

Margita (Stokić) Zmijanović, rođena u Beogradu, 20. 05. 1959. Živi u Pragu, Češka Republika. Studije: Akademija Primenjenih Umetnosti – odsek kostimografija, Beograd. Diplomirala 1985. Samostalna umetnička delatnost: od 1986. do 1990. Trajno zaposlenje – modni kreator od 1990. do 1994. Od 1994. član ULUPUDS-a. Preko 40 kolektivnih izložbi, 5 samostalnih, 4 nominacije za nagradu, jedna bonzana – treća nagrada. Osim modne kolekcije sa svojim imenom, nekoliko manjih modnih izvedbi, nekoliko kostimografskih, jedne scenografije, više slikarskih tehnika, bavi se i kompjuterskom grafikom i dizajnom štampe. U poslednjem periodu od tri godine isključivo u okviru ličnih projekata. Najviše okrenuta slikanju i crtanju. Pisanjem se bavi od 10. godine. Za sada, ta zbirka čini 160 pesama. Tek 2014. godine shvatila da je to obimnije i veoma duboko usađeno u njeno biće, da je u stvari celoživotno izražavanje kroz poeziju u pisanju, i zaslužuje njenu veću pažnju, te počela da svoje pesme šalje na konkurse. Piše na maternjem jeziku. Poeziju u njoj pokreće svet, ceo kakav jeste, tuđe i sopstveno unutrašnje proživljavanje. Od ljubavi do mržnje, filozofija, realnost, priroda, rodoljublje, međuljudski odnosi, odnos čoveka i sveta. Na Fejsbuk festivalu poezije 2015. jedna njena pesma ušla u širi izbor, pod nazivom: *Bes*. Objavljena je na fejsbuk strani festivala.

JOSO ŽIVKOVIĆ – SOJA

Joso Živković – Soja rođen je 1. travnja 1960. godine u Kostrču, općina Orašje – BiH. Objavio je više samostalnih zbirki pjesama. Pjesme su mu prevedene na engleski, ruski i njemački jezik. Član je Društva hrvatskih književnika Herceg-Bosne i Društva hrvatskih književnika.

SADRŽAJ

Драги пријатељи – Креативна радионица Балкан	5
NASUŠNA POTREBA – Snežana Marko-Musinov.....	7
PLUS DVA – Snežana Marko-Musinov.....	9
TORTURA IDEALA – Snežana Marko-Musinov	11
НЕДОСТИЖНИ ХОРИЗОНТИ – Јован Бајц	13
ДЕСИ ЛИ СЕ НЕЛАГОЂЕ – мр Милан С. Косовић	15
ЗА СВЕ НЕНАПИСАНЕ ПЕСМЕ – мр Милан С. Косовић.....	16
IZVINI – Roksanda Kovačević.....	17
ИМЕ КОЈЕ ЋУТИ – Roksanda Kovačević	19
И ТАЧКА – Роксанда Ковачевић	21
ТИ И ЈА КАО АЛЕКСА И ЕМИНА – Лала Лара Бранков...25	
СРБИЈА ЈЕ МОЈА ЗЕМЉА – Светлана Матић.....	25
ЕРО – Зоран Вучина Дон.....	27
ПЕСМА – Зоран Танкосић	28
ОКРШАЈ – Зоран Танкосић	29
РАТ – Зоран Танкосић.....	32
RUŽA – Maraja Vidaković.....	33
*** – Nemanja Vučetić	34
КОТОРСКИ КРОВОВИ – Dubravka Š. Jovanović	35
СТАБЛО – Дубравка Ш. Јовановић.....	36
НИЈЕ ВАЖНО – Slavica Čizmić	37
*** – Radmila Stanković.....	39
КАО... – Nevena Jančić	41
TRAUN JEZERO – Avdulah Ramčilović	42
DOM – Danijela Trbojević.....	43

NADAM SE DA ĆEMO SE I NOĆAS VOLETI – Velibor	
Antanasijević.....	45
MAGIČAN DECEMBAR – Mirjana Magura.....	47
EONI – Milan Vučković.....	49
BILJKE – Aleksandar Jevtić.....	50
ДИВЉА СЕНА – Маја Грчић.....	51
ЈЕСАЈ VIOLINE – Stevo Bzdilik.....	53
ЇА ВІ ЈА БЕЗ ТЕБЕ? – Mladenka Hudi – Hedra.....	54
ODOŠE SVI NAŠI VLAKOVI – Milica Lesjak.....	55
BUČINI MOJOJ – Milica Lesjak.....	57
DOĐI MI U SNOVIMA – Milica Lesjak.....	59
SANJA – Vojislav Knežević.....	61
PONOĆNI MIMOHOD – Neda Dukarić Kostelac.....	62
ДУША ПЛАМТИ – Младомир Кнежевић.....	64
ДИЛЕМА – Младомир Кнежевић.....	65
ИСКАЗАЋУ – Младомир Кнежевић.....	66
ДРУМ ДУШЕ, ПУТ ТЕЛА – Небојша Ђурђевић.....	68
СРПСКИ ВОЈНИК – Небојша Ђурђевић.....	70
ЇЕМУ ТА LJUBAV? – Safeta Osmićić.....	72
СЛОБОДА МИСЛИ – Радојка Ушурел.....	73
IZGUBLJENI SJAJ – Nur Sadia.....	74
ПЕТРОЛЕЈСКА ЛАМПА – Жаклина Манчић.....	76
ТЕБИ – Jelena Jeka Kočović.....	78
VEČNO ŽIVA – Маја Stanković.....	79
BILA SAM TVOJA – Sara Jekić.....	81
SINOLJUBIVA – Milica Lazić-Bošković.....	83
*** – Milica Lazić-Bošković.....	85
*** – Milica Lazić-Bošković.....	86
ЈЕДНО ДАВНО ПЕТРОВДАНСКО ЛЕТО – Миомир	
М. Лакићевић.....	87
КРИВА САМ – Драгица Бека Савић.....	89

PETROVAC – Zorana Gavrilović	91
БИЉА – Зорана Гавриловић.....	92
NEVIDLJIVI PRINC – Zorana Gavrilović	93
VITOMIRCI – Ljiljana Pavličić.....	94
PJESMA KOVINU – Ljiljana Pavličić	96
ŠTO TE NEMA – Ljiljana Pavličić.....	98
OČI KOJE MIRIŠU – Iva Kapša.....	99
МАЈКА – Ramiz Nani Šaćirović	101
KOME LJUBAV DATI – Vladimir Zloh	103
ČEŽNJA NA MESEČINI – Mirjana Mišović	104
STRAHOVALA SAM – Mirjana Mišović	106
TREN – Mirjana Mišović	107
POKUŠAJ PONIŽENJA – Mirjana Mišović.....	109
PRIČAJ MI – Nada Nađa Ilić.....	111
ZADOCNILA ZVEZDA – Violeta Aleksić	113
ZAŠTO SU TI POLJUPCI SLANI? – Lejla Hamidović.....	115
NEKAD BOLI – Lejla Hamidović.....	117
MIRNA ĆU DA ZASPIM – Lejla Hamidović	119
ВОЛИМ МОЈУ СРБИЈУ – Живорад Жика Милоичић .	121
НА ЗГАРИШТУ МОГ ДЕТИЊСТВА – Живорад – Жика Милоичић	123
СТАКЛО – Александар Стојиљковић	125
СТОПАМА АЛЕКСЕ ШАНТИЋА – Хаџи Љиља Плавшић	126
VOLIM TE – Nemanja Pić.....	127
ДА МИ СТРУЈИШ СКИТНИЧКИМ ВЕНАМА – Милад Обреновић	129
ДВОЈЕ – Немања Новчић	130
МИ – Весна Вујовић.....	132
PRIJATELJI – Marijana Dešić	133
SJEĆANJE POD BREZOM – Jovan N. Bundalo	135

ŽUDNJA MOJE DUŠE – Slavica Dabevska Kirovska	137
РЕЧ – Маријана Пилиповић.....	139
КАДА МЕ ПОНОВО ПРОНАЂЕШ – Оливера С. Шестаков	140
MOLITVA – Nemanja Stević.....	142
STARAC I MORE – Olivera Rakić Čubrilo	144
ПРВИ КРСТАШ – Вук Самчевић.....	146
ČAŠA – Vojan Broćilović	147
ŠTA JE LJUBAV? – Svetlana Radojević	149
MI SMO ANDROIDNA RASA – Zlatko Kraljić.....	150
OSJEĆAM – Davorka Flego.....	152
ОДЛАЗАК – Војислав Трумпић	153
UŽIVAJ LALO – Nikola Vukoje.....	155
KRAJ SVIJETA – Mario Lovreković	157
САН ЈЕДНЕ ЖЕНЕ – Светлана Папачек.....	159
BRKO – Gordana Mitrović	161
МОЈА CRNA GORA – Gordana Mitrović	162
ČEŽNJIVA PESMA – Violeta Penić	163
НЕОСТВАРЕНИ – Славиша Крстић	164
*** – Slaviša Krstić.....	165
*** – Славиша Крстић	166
ОСТАНИ ОВДЕ – Љиљана Поповић	167
НЕБОКРАДИЦЕ – Љиљана Поповић	169
ТРУНЧИЦА У ЛЕТУ – Љиљана Поповић	171
КЛИКТАЈ – Љиљана Поповић	173
О, ДРУМОВИ МОЈИ – Миљан Сандић.....	175
DIVLJI LEPTIRI – Meliha Šaćirović	176
УНУТРАШЊЕ МОЈЕ БОРБЕ НЕПРЕСТАНЕ – Балша Рајчевић.....	178
КАД СРЦЕ ВОЛИ – Славица Ерић Медаковић.....	180
УМОРНА САМ – Анастасија – Ана Стожинић.....	181

С ОНЕ СТРАНЕ БАРЕ – Дејан Крсман Николић	182
ПОКЛОПАЦ ОСЛИКАН ЗВЕЗДАМА – Херцег Рогић ..	184
И СМРТ ЈЕ У ПЕСМИ СТАЛА – Љиљана Рим	
Живковић.....	185
БАЛКАНИКА – Љиљана Рим Живковић	187
САН О СРЕБРНОМ ШКОРПИОНУ – Љиљана Рим	
Живковић.....	189
МАЈКЕ МОЈЕ – Борислав Гаврић	192
SVE JE PROŠLOST DALEKA – Milica Spinčić	193
DA LI ME SLEDIŠ? – Milica Spinčić.....	194
SRCE – Milica Spinčić	195
KRVAVA REKA – Ana Ivan Žigić.....	196
GOVOR TIŠINE – Mileta Stamatović	198
ODLAZAK – Mileta Stamatović	199
DOBRO RAZMISLI – Mileta Stamatović.....	200
REČ – Mileta Stamatović.....	202
LJUBAV U PESMI ZAPISANA – Slavica Klein	204
DA MI TI, OPET DOĐEŠ U SAN – Denis Kozumplik	206
JOŠ OSJEĆAM, JOŠ TE SANJAM – Denis Kozumplik	207
ФАТАМОРГАНА – Момчило Момо Тубић.....	208
ОБИЧАЈ КОЈИ СЕ БРИШЕ – Марина Јанковић.....	209
STAZE POD SVODOM – Branislav Božov Đinđinović	211
ZBOGOM MAJKO – Branislav Božov Đinđinović	212
ЛАЈКА – Милицав Ђурић.....	214
VEZ – Snežana Petrović	216
REČI U GRLU – Snežana Petrović	217
LAŽNI SJAJ – Snežana Petrović.....	218
UZMI UZDAH – Snežana Petrović.....	219
DRAGI – Nedeljka Borojević rođ. Đukić.....	220
PORODIČNA PJESMA – Nedeljka Borojević rođ. Đukić	221
ПРОЉЕЋЕ – Недељка Боројевић рођ. Ђукић.....	222

SANJAM – Nedeljka Borojević rođ. Đukić	224
DUH NAŠEG VREMENA – Tijana Veselinović.....	225
TRAGOM DOČARANE LJUBAVI – Robert Detki.....	227
KROZ ZAVIČAJ – Robert Detki.....	229
IZGRADIMO MOSTOVE MEĐU LJUDIMA – Marina Milosavljević	231
TEBI... – Marina Milosavljević.....	232
СВЕ БИХ ТИ ДАО – Иља Мишуровић.....	233
ОНА – Franjo Frančić	235
ЗНАШ ЛИ? – Јорданка Радева	237
ЗАКЛЕТВА – Добрила Ристић.....	239
СНОВИ – Добрила Ристић	240
MOLITVA – Branka Vlajić Čakić.....	242
ИМАМ ЈЕДНУ ЖЕЛЈУ – Dragica Korać Ivanović.....	244
ПРОЛАЗНИК – Наташа Радевска.....	246
СЛИКАР – Наташа Радевска.....	247
ВЕРОВАЊЕ – Наташа Радевска	248
КО СМО (С)? – Ана Николић	250
ПОНЕКАД – Илинка Марковић	252
ПЈЕСМА О ПЈЕСМИ – Nevenka Savić – Alispahić.....	254
UTRNUТО ОГНЈИШТЕ – Nevenka Savić – Alispahić.....	256
LUTAЈUЋА BALADA – Nevenka Savić – Alispahić.....	257
FENIKS – Marina Tot.....	259
ISKRA VEČNOSTI – Marina Tot.....	261
ODA PETLU – Milena Proković.....	263
СВОЈОЈ БРАЋИ – Ивана Зајић	265
HTENJE – Mila Marković.....	266
ZATO SI SESTRA! – Biserka Gajić.....	267
*** – Jovan Rukavina.....	268
ZAPIS NA DJEVOJAČKOM MRAMORU – Slađana Pupović Mastilović.....	269

VIDOVDANSKA SUZA – Slađana Pupović Mastilović.....	270
РУЖИЦА – Стефан Ђорђевић	271
PRVE REČI MRVICI – Lidija Radisavljević.....	272
ДА НАМ НИЈЕ СНОВА – Надежда Танасковић	273
ТЕБИ И СВЕТУ – Надежда Танасковић	274
АКО ЖЕЛИШ – Надежда Танасковић.....	275
ЗА МОЈУ LJUBAV – Blanka Jagić	276
DUŠE NAM GRIJE – Miroslav Mirko Borić.....	277
TUGA – Maja Pržić.....	279
RAZBIJENA ILUZIJA – Marica Ferhatbegović	281
МОЈА МАМА – Marica Ferhatbegović.....	283
БЕЗНАЂЕ И НОВА ЈУТРА НАДЕ – Љиљана Марић	285
МОЈА МУЗА – Ognjenka Kalajdžić.....	287
ТАМО САМ РОЂЕНА – Ognjenka Kalajdžić.....	288
ПЈЕСНИЧЕ – Ognjenka Kalajdžić	290
КОŠУЛЈА ЗА БОЛ – Nerandža Kostić	291
DANAK – Nerandža Kostić	292
ЇАША – Dragica (Bogdana) Pušonjić.....	293
ЖЕЛИМ ДА ВЕРУЈЕМ – Славица Бијелић	294
ТРАЖИМ ТЕ – Славица Бијелић	295
DVA SVETA – Nikola Vušković.....	296
SEĆANJE – Nikola Vušković.....	299
МОЈА МИЛА – Nikola Vušković	302
NEVIDLJIVI DODIR – Nada Ranković	304
NOSTALGIJA – Nada Ranković	305
ЈА VOLIM SVE LJUDE – Nada Ranković.....	307
PORODIČNA TOPLINA – Željko Žele Jovanović.....	308
UZALUDNOST – Željko Žele Jovanović.....	309
SRCE PLAČE, AL' SU OČI SUVE – Stefan Stanojević.....	310
ЖИВОТ – Јадранка Поповић.....	312
ЗА ТРЕН – Kristina Janković – Kiki	314

BUĐENJE – Kristina Janković - Kiki	316
SANDŽAČKI CVIJET – Hajro Ikić.....	318
DODIR LJETA NA SLANOJ KOŽI – Mirjana Kolarek Karaklaš.....	320
UŠIVENO SRCE – Predrag Patijarević-Patak.....	321
BDIM – Margita Zmijanović	323
KOSOVO – Margita Zmijanović.....	324
SAN – Margita Zmijanović.....	326
LJUBIŠ ME – Margita Zmijanović.....	328
S KIM PODIJELITI NOĆ? – Joso Živković – Soja.....	330
ŽENA – Joso Živković - Soja	331
AUTORI	333
Snežana Marko-Musinov	7. 9. 11. 333
Јован Бајц.....	13. 333
Мр Милан С. Косовић	15. 16. 334
Roksanda Kovačević	17. 19. 21. 334
Лала Лара Бранков.....	23. 335
Светлана Матић.....	25. 335
Зоран Вучина Дон	27. 336
Зоран Танкосић	28. 29. 32. 336
Мараја Видакović	33. 336
Nemanja Vučetić	34. 336
Dubravka Š. Jovanović.....	35. 36. 337
Slavica Čizmić.....	37. 337
Radmila Stanković	39. 337
Nevena Jančić.....	41. 337
Avdulah Ramčilović.....	42. 338
Danijela Trbojević	43. 338
Velibor Antanasijević	45. 338
Mirjana Magura.....	47. 339

Milan Vučković.....	49. 339
Aleksandar Jevtić.....	50. 339
Маја Грчић.....	51. 340
Stevo Bzdilik	53. 341
Mladenka Hudi –Hedra	54. 341
Milica Lesjak	55. 57. 59. 341
Vojislav Knežević.....	61. 342
Neda Dukarić Kostelac.....	62. 342
Младомир Кнежевић	64. 65. 66.343
Небојша Ђурђевић.....	68. 70. 343
Safeta Osmićić	72. 344
Радојка Ушурел	73. 344
Nur Sadia.....	74. 345
Жаклина Манчић.....	76. 345
Jelena Jeka Kočović	78. 346
Маја Stanković.....	79. 346
Sara Jekić	81. 346
Milica Lazić - Bošković.....	83. 85. 86. 347
Миомир М Лакићевић	87. 347
Драгица Бека Савић	89. 348
Zorana Gavrilović	91. 92. 93. 348
Ljiljana Pavličić.....	94. 96. 98. 348
Iva Kapša	99. 348
Ramiz Nani Šaćirović.....	101. 349
Vladimir Zloh	103. 349
Mirjana Mišović	104. 106. 107. 109. 349
Nada Nađa Plić	111. 350
Violeta Aleksić	113. 350
Lejla Hamidović	115. 117. 119. 350
Живорад Жика Милоичић.....	121. 123. 351
Александар Стојиљковић.....	125. 351

Хаџи Љиља Плавшић.....	126. 351
Nemanja Ilić.....	127. 352
Милад Обреновић.....	129. 352
Немања Новчић.....	130. 352
Весна Вујовић.....	132. 353
Marijana Dešić.....	133. 353
Jovan N. Bundalo	135. 353
Slavica Dabevska Kirovska.....	137. 354
Маријана Пилиповић.....	139. 354
Оливера С. Шестаков.....	140. 354
Nemanja Stević	142. 355
Olivera Rakić Čubrilo	144. 355
Вук Самчевић.....	146. 355
Војан Броџиловић.....	147. 355
Svetlana Radojević	149. 356
Zlatko Kraljić	150. 356
Davorka Flego	152. 356
Војислав Трумпић.....	153. 357
Nikola Vukoje	155. 357
Mario Lovreković.....	157. 358
Светлана Папачек.....	159. 358
Gordana Mitrović.....	161. 162. 359
Violeta Penić	163. 359
Славиша Крстић.....	164. 165. 166. 359
Љиљана Поповић.....	167. 169. 171. 173. 360
Миљан Сандић.....	175. 360
Meliha Šaćirović	176. 360
Балша Рајчевић.....	178. 360
Славица Ерић Медаковић.....	180. 361
Анастасија – Ана Стожинић.....	181. 362
Дејан Крсман Николић.....	182. 362

Херцег Рогоић	184. 362
Љиљана Рим Живковић	185. 187. 189. 363
Борислав Гаврић	192. 363
Milica Spinčić.....	193 194. 195. 364
Ana Ivan Žigić	196. 364
Mileta Stamatović.....	198. 199. 200. 202. 364
Slavica Klein.....	204. 364
Denis Kozumplik.....	206. 207. 365
Момчило Момо Тубић.....	208. 365
Марина Јанковић.....	209. 365
Branislav Božov Đinđinović	211. 212. 366
Милисав Ђурић	214. 366
Snežana Petrović.....	216. 217. 218. 219. 366
Nedeljka Borojević Rođ Đukić.....	220. 221. 222. 224. 367
Tijana Veselinović	225. 367
Robert Detki	227. 229. 367
Marina Milosavljević	231. 232. 367
Иља Мишуровић.....	233
Franjo Frančić	235. 368
Јорданка Радева	237. 368
Добрила Ристић.....	239. 240. 369
Бранка Влајић Такић	242. 369
Dragica Korać Ivanović	244. 370
Наташа Радевска	246. 247. 248. 370
Ана Николић.....	250. 370
Илинка Марковић.....	252. 371
Nevenka Savić - Alispahić.....	254. 256. 257. 371
Marina Tot.....	259. 261. 371
Milena Proković	263. 371
Ивана Зајић	265. 372
Mila Marković.....	266. 372

Biserka Gajić	267. 372
Jovan Rukavina	268. 373
Sladana Rupović Mastilović	269. 270. 373
Стефан Ђорђевић.....	271. 374
Lidija Radisavljević	272. 374
Надежда Танасковић	273. 274. 275. 374
Blanka Jagić.....	276. 375
Miroslav Mirko Borić	277. 375
Maја Pržić.....	279. 376
Marica Ferhatbegović	281. 283. 376
Љиљана Марић	285. 376
Ognjenka Kalajdžić	287. 288. 290. 377
Nerandža Kostić	291. 292. 377
Dragica Bogdana Pušonjić	293. 377
Славица Бијелић.....	294. 295. 378
Nikola Vušković.....	296. 299. 302. 378
Nada Ranković.....	304. 305. 307. 378
Željko Žele Jovanović.....	308. 309. 379
Stefan Stanojević.....	310. 379
Јадранка Поповић	312. 379
Kristina Janković – Kiki	314. 316. 380
Најро Ikić.....	318. 380
Mirjana Kolarek Karakaš.....	320. 380
Predrag Patijarević- Patak	321. 380
Margita Zmijanović	323. 324. 326. 328. 381
Joso Živković – Soja.....	330. 331. 381

SUIZDAVAČI - ПРЕНУМЕРАНТИ – DONATORI

1. Snežana Marko-Musinov, Zemun, Srbija – 3 primerka
2. Јован Бајц, Аранђеловац, Србија – 1 примерак
3. Мр Милан С. Косовић, Београд, Србија – 2 примерка
4. Roksanda Kovačević, Kovin, Srbija – 4 primerka
5. Лала Лара Бранков, Београд, Србија – 1 примерак
6. Светлана Матић, Беч, Аустрија – 1 примерак
7. Зоран Вучина Дон, Хамбург, Немачка – 1 примерак
8. Зоран Танкосић, Апатин, Србија – 3 примерка
9. Мараја Видакović, Арилје, Србија – 1 примерак
10. Nemanja Vučetić, Novi Sad, Srbija – 1 primerak
11. Dubravka Š Jovanović, Kotor, Crna Gora – 2 primerka
12. Slavica Čizmić, Split, Hrvatska – 1 primerak
13. Radmila Stanković, Luksemburg, Luksemburg – 1 primerak
14. Nevena Jančić, Novi Sad, Srbija – 1 primerak
15. Avdulah Ramčilović, Linz, Austrija – 1 primerak
16. Danijela Trbojević, Krnjak, Hrvatska – 1 primerak
17. Velibor Antanasijević, Beč, Austrija – 1 primerak
18. Mirjana Magura, Beč, Austrija – 1 primerak
19. Milan Vučković, Sremska Mitrovica, Srbija – 1 primerak
20. Aleksandar Jevtić, Jagodina, Srbija – 1 primerak
21. Маја Грчић, Београд, Србија – 1 примерак
22. Stevo Bzdilik, Loznica, Srbija – 1 primerak
23. Mladenka Hudi – Hedra, Supetar, Hrvatska – 1 primerak
24. Milica Lesjak, Čakovec, Hrvatska – 3 primerka
25. Vojislav Knežević, Pljevlja, Црна Гора – 1 primerak
26. Neda Dukarić Kostelac, Otočac, Hrvatska – 1 primerak
27. Младомир Кнежевић, Пожега, Србија – 3 примерка
28. Небојша Ђурђевић, Владимирци, Србија – 2 примерка
29. Safeta Osmičić, Heerlen, Holandija – 1 primerak
30. Радојка Ушурел, Вршац, Србија – 2 примерка
31. Nur Sadia, Korb, Nemačka – 1 primerak
32. Жаклина Манчић, Житковац, Србија – 1 примерак
33. Jelena Jeka Kočović, Kragujevac, Srbija – 1 primerak
34. Маја Stanković, Vranje, Srbija – 1 primerak
35. Sara Jekić, Prokuplje, Srbija – 1 primerak
36. Milica Lazić – Bošković, Sarajevo, BiH – 3 primerka

37. Миомир М Лакићевић, Јагодина, Србија – 1 примерак
38. Драгица Бека Савић, Бачка Паланка, Србија – 1 примерак
39. Zorana Gavrilović, Beograd, Srbija – 3 primerka
40. Ljiljana Pavličić, Podgorica, Crna Gora – 3 primerka
41. Iva Kapša, Vrbas, Srbija – 1 primerak
42. Ramiz Nani Šaćirović, Melaje, Srbija – 1 primerak
43. Vladimir Zloh, Hanover, Nemačka – 1 primerak
44. Mirjana Mišović, Beograd, Srbija – 4 primerka
45. Nada Nađa Ilić, Obrenovac, Srbija – 1 primerak
46. Violeta Aleksić, Deitikon, Švajcarska – 2 primerka
47. Lejla Hamidović, Živinice, BiH – 3 primerka
48. Живорад Жика Милоичић, Јагодина, Србија – 2 примерка
49. Александар Стојиљковић, Прокупље, Србија – 1 примерак
50. Хаџи Љиља Плавшић, Чачак, Србија – 1 примерак
51. Nemanja Ilić, Niš, Srbija – 1 primerak
52. Милад Обреновић, Рогатица, Република Српска – 1 примерак
53. Немања Новчић, Нови Београд, Србија – 1 примерак
54. Весна Вујовић, Београд, Србија – 1 примерак
55. Marijana Dešić, Ivanjica, Srbija – 1 primerak
56. Jovan N Bundalo, Beograd, Srbija – 1 primerak
57. Slavica Dabevska Kirovska, Tetovo, Makedonija – 1 primerak
58. Маријана Пилиповић, Београд, Србија – 1 примерак
59. Оливера С. Шестаков, Нови Београд, Србија – 1 примерак
60. Nemanja Stević, Vrnjačka Banja, Srbija – 1 primerak
61. Olivera Rakić Čubrilo, Beograd, Srbija – 1 primerak
62. Вук Самчевић, Београд, Србија – 1 примерак
63. Војан Броџиловић, Банја Лука, БиР Република Српска – 1 примерак
64. Svetlana Radojević, Beograd, Srbija – 1 primerak
65. Zlatko Kraljić, Velenje, Slovenija – 1 primerak
66. Davorka Flego, Pazim, Hrvatska – 1 primerak
67. Војислав Трумпић, Јагодина, Србија – 1 примерак
68. Nikola Vukoje, Sečanj, Srbija – 1 primerak
69. Mario Lovreković, Petrinja, Hrvatska – 1 primerak
70. Светлана Папачек, Битола, Македонија – 1 примерак
71. Gordana Mitrović, Vrbas, Srbija – 2 primerka
72. Violeta Penić, Dublje, Srbija – 1 primerak
73. Славиша Крстић, Врбовац, Србија – 3 примерка
74. Љиљана Поповић, Књажевац, Србија – 4 примерка
75. Миљан Сандић, Пљевља, Црна Гора – 1 примерак

76. Meliha Šaćirović, Novi Pazar, Srbija – 1 primerak
77. Балша Рајчевић, Београд, Србија – 1 примерак
78. Славица Ерић Медаковић, Верден, Немачка – 1 примерак
79. Анастасија – Ана Стожинић, Крушевац, Србија – 1 примерак
80. Дејан Крсман Николић, Шабац, Србија – 1 примерак
81. Херцег Рогић, Београд, Србија – 1 примерак
82. Љиљана Рим Живковић, Београд, Србија – 4 примерка
83. Борислав Гаврић, Бијељина, РС – 1 примерак
84. Milica Spinčić, Opatija, Hrvatska – 2 primerka
85. Ana Ivan Žigić, Novi Beograd, Srbija – 1 primerak
86. Mileta Stamatović, Beograd, Srbija – 4 primerka
87. Slavica Klein, Lasse, Austrija – 1 primerak
88. Denis Kozumplik, Koritna, Hrvatska – 3 primerka
89. Момчило Момо Тубић, Бијељина, БИХ Република Српска – 1 примерак
90. Марина Јанковић, Смедерево, Србија – 1 primerak
91. Branislav Vožov Đindinović, Beograd, Srbija – 2 primerka
92. Милисав Ђурић, Хернсау, Швајцарска – 1 примерак
93. Snežana Petrović, Supska, Srbija – 4 primerka
94. Nedeljka Borojević rođ Đukić, Frankfurt na Majni, Nemačka – 4 primerka
95. Tijana Veselinović, Kragujevac, Srbija – 1 primerak
96. Robert Detki, Senta, Srbija – 2 primerka
97. Marina Milosavljević, Niš, Srbija – 2 primerka
98. Иља Мишуровић, Барајево, Србија – 1 примерак
99. Franjo Frančić, Ljubljana, Slovenija – 1 primerak
100. Јорданка Радева, Разград, Бугарска – 1 примерак
101. Добрила Ристић, Сокобања, Србија – 2 примерка
102. Бранка Влајић Такић, Београд, Србија – 1 примерак
103. Dragica Korać Ivanović, Beograd, Srbija – 1 primerak
104. Наташа Радевска, Куманово, Македонија – 3 примерка
105. Ана Николић, Београд, Србија – 1 примерак
106. Илинка Марковић, Београд, Србија – 1 примерак
107. Nevenka Savić – Alispahić, Ruma, Srbija – 3 primerka
108. Marina Tot, Pančevo, Srbija – 2 primerka
109. Milena Proković, Beograd, Srbija – 1 primerak
110. Ивана Зајић, Врбница, Србија – 1 примерак
111. Mila Marković, Paraćin, Srbija – 1 primerak
112. Biserka Gajić, Kolare, Srbija – 1 primerak

113. Jovan Rukavina, Šabac, Srbija – 1 primerak
114. Slađana Purović Mastilović, Cameo Way, SAD – 2 primerka
115. Стефан Ђорђевић, Крушевац, Србија – 1 примерак
116. Lidija Radisavljević, Beograd, Srbija – 1 primerak
117. Надежда Танасковић, Краљево, Србија – 3 примерка
118. Blanka Jagić, Krapina, Hrvatska – 1 primerak
119. Miroslav Mirko Borić, Otok Rab, Hrvatska – 1 primerak
120. Maja Pržić, Čuprija, Srbija – 1 primerak
121. Marica Ferhatbegović, Živinice, BiH – 2 primerka
122. Љиљана Марић, Смедерево, Србија – 1 примерак
123. Ognjenka Kalajdžić, Växjö, Švedska – 3 primerka
124. Nerandža Kostić, Donji Milanovac, Srbija – 2 primerka
125. Dragica Bogdana Pušonjić, Beograd, Srbija – 1 primerak
126. Славица Бијелић, Ваљево, Србија – 2 примерка
127. Nikola Vušković, Leskovac, Srbija – 3 primerka
128. Nada Ranković, Pančevo, Srbija – 3 primerka
129. Željko Žele Jovanović, Kragujevac, Srbija – 2 primerka
130. Stefan Stanojević, Pančevo, Srbija – 1 primerak
131. Јадранка Поповић, Брчко, БИХ – 1 примерак
132. Kristina Janković – Kiki, Zemun, Srbija – 2 primerka
133. Hajro Ikić, Novi Pazar, Srbija – 1 primerak
134. Mirjana Kolarek Karakaš, Varaždin, Hrvatska – 1 primerak
135. Predrag Patijarević- Patak, Lazarevac, Srbija – 1 primerak
136. Margita Zmijanović, Prag, Češka – 5 primerka
137. Joso Živković-Soja, Orašje, BiH – 2 primerka

CIP - Каталогизacija y publikaciji - Narodna
biblioteka Srbije, Beograd

821.163.41-1(082)

821.163.42-1(082)

821.163.4(497.6)-1(082)

821.163.41(497.16)-1(082)

ZBORNİK poezije stopama Alekse Šantića / Grupa
autora. - Beograd : Kreativna radionica Balkan, 2015
(Beograd : Jovan). - 398 str. : vinjete ; 21 cm. - (Bibliote-
ka Antologija)

Tiraž 300. - Autori: str. 333-381.

ISBN 978-86-6403-017-5

COBISS.SR-ID 217756428